

L'art · reviu

Recull de Literatura
i Foto Jove

PALMA 2026

Ajuntament
de Palma

Palma Educa

L'art • reviu

Recull de Literatura i Foto Jove

PALMA 2026

L'art · reviu

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE 2026

Formen aquesta obra diversos treballs
que provenen de dues activitats de Palma Educa,
del Servei d'Educació, Ajuntament de Palma.

RECULL DE LITERATURA JOVE

És una proposta del programa Palma Educa,
del Servei d'Educació adreçada a alumnat
d'educació secundària i batxillerat.

31a FOTO JOVE

És una activitat del programa Palma Educa,
creada i organitzada per Pilar Negrodo Olalla.

Foto de la portada: Tristan Rubio Merghoub, Lycée Français
Imatge contraportada: reproducció del quadre *The green turben*,
de Tamara de Lempicka

© d'aquesta edició: Ajuntament de Palma, 2026

Disseny, maquetació i impressió: Planisi Gràfic

DL: PM-344-2011

www.palmaeduca.cat

Índex de Literatura Jove

RELACIÓ DELS CENTRES I PROFESSORAT PARTICIPANTS

EN EL RECULL DE LITERATURA.	15
SALUTACIÓ	17

1r d'ESO

EL SOMRIURE DE MONNA LISA

Neus Moià Rigo <i>IES Guillem Sagrera</i>	23
---	----

ENVEJA

Helena Servén Dalda <i>IES Guillem Sagrera</i>	25
--	----

VOLEM LLIBERTAT

Carmen Fraile Canal <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>	29
---	----

LA IMPORTÀNCIA DELS MOMENTS SIMPLES

Guiomar Caiado Baltazar <i>IES Joan Alcover</i>	31
---	----

EL COBRADOR I LES GERMANES

Antoni Perelló Mestre <i>IES Joan Alcover</i>	33
---	----

EL LABERINT DELS HORRORS

Llucia Moragues Sastre <i>IES Madina Mayurqa</i>	37
--	----

PER FORÇA DE LA NATURA

Noa Briguglio Struggibinetti <i>FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)</i>	41
---	----

LA DONA DE LES MIL CARES

Sofia Luján Barros <i>FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)</i> ..	43
---	----

LA IL·LUSIÓ SENSE PERDÓ	
Beltrán López Romero <i>FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)</i>	45
TEMPS ENRERE	
Lucas López Piñeiro <i>FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)</i>	47
EN EL MAR	
Noa Morales Ordoña <i>FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)</i>	49
LLENÇ MÀGIC	
Juan José García Rodríguez <i>IES Son Cladera</i>	51
UNA NIT MÀGICA	
Núria Queralt Jiménez Torres <i>IES Son Pacs</i>	53
L'ONADA	
Alejandro Gil Gil <i>IES Son Pacs</i>	55
LA JOVE	
Laia Soler Inarja <i>IES Son Pacs</i>	59
UNA MARE I LA SEVA FILLA	
Inés Luna Peña <i>IES Madina Mayurqa</i>	61

2n d'ESO

LA META	
Rita Martínez Díez <i>IES Joan Alcover</i>	67
LA VOLUNTAT DE LES ONES	
Miquel Rosselló Collinge <i>IES Joan Alcover</i>	69
TOT ALLÒ QUE TAPA LA BOIRA	
Nèlida Mut <i>IES Joan Alcover</i>	71
L'ÀNIMA DARRERE DE LA PINTURA FREDA	
Jordi Álvarez Figuerola <i>IES Joan Alcover</i>	73
DIARI DE N'OVA RUIZ	
Andreu Foz Lliteres <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	77

L'ESPERA	
Maria de Lluc Riutort Estarellas <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	81
AL'INTERIOR DEL QUADRE	
Leire Alomar Lusarreta <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	85
EL VIATGE	
Nora Hernández Pizá <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	87
SENSE COR	
Khadija Gassama Drame <i>IES Son Cladera</i>	89
EL PASSAT DE LES NOSTRES TERRES	
Carla Seus Molino <i>IES Son Pacs</i>	93
EL VIATGE QUE VA CANVIAR LA MEVA VIDA	
Àngela Pericàs Font <i>IES Son Pacs</i>	95

3r d'ESO

LA JORNADA D'UNA INCOMPRESA	
Hanaa Alami Aarabe <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>	101
DE QUIN COLOR ÉS LA NOSTÀLGIA?	
Kelsy Alexandra Cortez Bolaños <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>	105
EL LABERINT DELS SOMRIURES TRENCATS	
Aleydith Arianna Guimac Moya <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>	107
ESTRELLES QUE ENAMOREN: NIT DE CONFESSIONS	
Karla Victoria Candelario Mendoza <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>	111
UNA AL·LOTA CUIDANT UN AL·LOT	
Catalina Boero Carreras <i>IES Joan Alcover</i>	115
L'AMOR EN UNA ABRAÇADA	
Jacqueline Victoria Ortigosa Heredia <i>Collegi Jesús Maria</i>	117
LA REALITAT DE LA VIDA A LA CORT	
Sara Ruiz Cascales <i>Collegi Jesús Maria</i>	119

PROMESSES SENSE PARAULES	
Claudia Rodríguez Riutort <i>Collegi Jesús Maria</i>	121
ELS RELLOTGES DAVANT ELS ULLS	
Elsa Villar López <i>Collegi Jesús Maria</i>	123
L'HOME DE LA POMA	
Tomàs Vives Mayol <i>FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)</i> . .	125
ALLÀ ON COMENÇA EL CORATGE	
Liam Bujosa Sánchez <i>FECIB Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)</i>	127
LABERÍNTIC	
Maria Ferrer Vidal <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	131
LA PITJOR NIT DE LA MEVA VIDA	
Gaia Rancich Zarrias <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	133
INFINIT	
Lorena Sánchez Pérez <i>IES Son Cladera</i>	137

4t d'ESO

TOT VA COMENÇAR QUAN VAIG CONÈIXER AQUELL PINTOR BOIG	
Gaspar Rosselló Mas <i>IES Guillem Sagrera</i>	141
VISC DINS TU, SOBRO EN MI	
Francesc Catalán Cañellas <i>IES Joan Alcover</i>	143
AQUELLA MIRADA	
Abril Vega Barceló <i>IES Madina Mayurqa</i>	145
ALLÒ QUE VISQUÉREM BALLANT	
Aina Catalina Merino Quetglas <i>IES Madina Mayurqa</i>	149
DRET DINS LA BOIRA	
Tomeu Andreu Vallespir Monserrat <i>IES Madina Mayurqa</i>	151
EL DESIG D'UN NOU LLEVANT	
Izan Mengual Romero <i>IES Madina Mayurqa</i>	155

ZEIT		
	Dana Burgos Knothe <i>IES Madina Mayurqa</i>	159
SENTIR O NO SENTIR		
	Sherezade Molina Amengual <i>IES Son Cladera</i>	163
TURISTES		
	Joan Toni Franch Mas <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	167
NASCUDA DE L'ESCUMA		
	Carme Martí Tenas <i>Collegi Sant Josep Obrer II.</i>	169
EL MIRADOR DE LES BATALLES GUANYADES		
	Claudia Mangas Alvia <i>Collegi Sant Josep Obrer II.</i>	173
VEIENT COM LA MEVA VIDA ESFONDRADA PASSA		
	Maria Albacete Calvo <i>Collegi Sant Josep Obrer II</i>	175
SE T'ACABA EL TEMPS		
	Daniela Pizarro Méndez <i>Collegi Sant Josep Obrer II.</i>	177
DOS RATOLINS		
	Roberto Rafael Verdecia Ramírez <i>Collegi Sant Josep Obrer II.</i> . . .	181
EL PRIVILEGI DELS RICS		
	Ziad Abassi <i>IES Son Cladera</i>	185
SILENCI D'ATZUR		
	Vega Hidalgo Garrigues <i>IES Guillem Sagrera</i>	189
1r de batxillerat		
LES VIVÈNCIES DEL MEU AVI		
	Paula Melis Ferrer <i>IES Guillem Sagrera</i>	193
LABERINT D'UN CADÀVER AMBULANT		
	Blanca Amores Solascasas <i>IES Joan Alcover</i>	195
SENSE TÍTOL		
	Martí Tugores Cardona <i>IES Joan Alcover</i>	197

UN ALTRE HOME	
Ariadna deVillalonga Fernández <i>IES Madina Mayurqa</i>	205
SI AIXÍ ÉS EL DARRER SOSPIR	
Maria París Estelrich <i>IES Madina Mayurqa</i>	209
TAN GRAN I TAN PETIT A LA VEGADA	
Nil Matas Cabaleiro <i>IES Madina Mayurqa</i>	211
A LA FOSCOR DEL POU	
Victòria Cardona Cabrer <i>IES Madina Mayurqa</i>	213
NIT D'ARNES	
Lucía Cañaveras Fernández <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	215
DES DE L'HORROR	
Nerea Zhao Cruz Hornillos <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	217
EL JUDICI DEL MIRALL	
Nora Beas Castellón <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	219
NOTICIARI DE L'OLIMP	
Roberta Chifa Grebenisan <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	223
DE NIT, LES ESTRELLES	
Iris Ramírez Requejo <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	225
ON ELS PARES ENCARA VIGILEN	
Amanda Córcoles Bauzà <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	227
AMOR: DESCRIPCIÓ	
Xisca Martorell Olivas <i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	231
EL DIA QUE TOT VA CANVIAR	
Marc Garcia Galera <i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	233
NÚVOL DE PENSAMENTS	
Teo García Araujo <i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	235
UNA HISTÒRIA O UNA CANÇÓ?	
Natalia Lozano Artigues <i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	237
LA TRANQUIL·LITAT DE LA VIDA	
Carla Marquès Espinola <i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	239

LA MORT		
Jimena Quintero Valiente	<i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	241
EL TREN PASSA UNA VEGADA		
Àlex Garí González	<i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	243
TU ETS COM UN MUSEU		
Daniela Guevara Martínez	<i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	245
ELS LAMBERT D'ENFANTS ROUGES		
Eduarne Manzano Vidal	<i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	247
LA MEMÒRIA NO TÉ HORES		
Cristian González López	<i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	249
A LES FOSQUES		
Carla Marimon Guasp	<i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	251
L'AMOR		
Iván Hernández Lora	<i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	253
UNA NIT ESTRELLADA		
Manuel Fuentes Castillo	<i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	255
L'AEROPORT ÉS UN LLOC		
Paloma Teresa Linares Cornejo	<i>IES Son Cladera</i>	257
UN MIRACLE DELS ESTELS		
Valentina Nicole Mejía Bonilla	<i>IES Son Pacs</i>	259
CONDEMNAT A SER CONSCIENT		
Artemiy Pushkarev Fazullin	<i>IES Madina Mayurqa</i>	263
2n de batxillerat		
EL VIATGE CAP AL DESTÍ FINAL		
Jaume Melis Ferrer	<i>IES Guillem Sagrera</i>	269
A LA FUGA		
Daniela Orihuela Pedregal	<i>IES Guillem Sagrera</i>	271

LA BELLESA DIGITAL	
Judith Bermúdez Serra <i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	273
UN RECORD CONGELAT	
Marina Gómez Barceló <i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	277
PROMESES AMAGADES DINS UNA BESADA	
Marta Bibiloni Zamora <i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	281
ON TOT ACABA I COMENÇA	
Àngels Signes Añón <i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	283
MARE, NOMÉS DESIG EL TEU AMOR	
Paula Mingorance Ruiz <i>Collegi Sant Josep Obrer I</i>	285
ESCAC I MAT	
Agustín Borgeat Zunino <i>IES Guillem Sagrera</i>	289
ÍNDIX I AUTORIA DE LES FOTOS	293
RELACIÓ DELS CENTRES I PROFESSORAT DE LA 31A FOTO JOVE	303

Relació de centres i professorat participant en el Recull de Literatura Jove

IES ARXIDUC LLUÍS SALVADOR:

Pablo Hernández Surós, Àngels Garcia Cunyat, Maria Melià Maimó

IES GUILLEM SAGRERA:

Joana Catany Blázquez, Maria del Mar Llaneras Carrió, Jaume Pons Vilanova, Josep Antoni Reynés Serra i Carolina Rigo Guasch

IES JOAN ALCOVER:

Maria Pau Aguiló Vilella , Catalina Pizà Arbona , Francesca Gomila Garau, Xisca Castell Orell i Joan Bover Serra

IES JOAN MARIA THOMÀS:

Maria de Lluc Mayol Colom, Natxa Pomar Escarda, Maria Antònia Planas Nadal, Margalida Sard Brunet i Aina Mascaró Seguí

IES MADINA MAYURQA:

Joan-Ferran Llorens López, Laura Creixell Gomila, Antònia Maria Andreu Busquets, Marina Florit Martorell, Josep Pizà Oliver, Catalina Sastre Manera i Jaume Bueno Bauzà

IES SON CLADERA:

Margalida Immaculada Sureda Vidal, Margalida Llompart Cifre, Maria Martí Roig, Albert Rotger Fernández, Antoini Ramis Busquets

COL·LEGI JESÚS MARIA:

Margalida Tous Binimelis

COL·LEGI SANT JOSEP OBRER, ESO:

Silvia Campins Comas i Marc Lladó Sánchez

COL·LEGI SANT JOSEP OBRER, BATXILLERAT:

Maria Magdalena Ramis Vidal, Antònia Ramon Villalonga, Carla García-Muñoz Castillo, Antoni Vallbona Fuster i Guillem Picó Torrens

FECIB COL·LEGI SANT VICENÇ DE PAÛL (CAS CAPISCOL):

Tamara Cudinach Socuèl·lamos

IES SON PACS:

Lluís Seguí Solivellas i Maria del Mar Jaume Simonet

Salutació

El *Recull de Literatura i Foto Jove* és el resultat del que succeeix quan els joves alliberau la vostra creativitat i cultiveu els vostres interessos artístics. És una invitació perquè tots els que ens apropem a aquesta compilació puguem reconèixer les vostres capacitats i valorar el vostre talent.

Vull expressar la meva sincera enhorabona a tots els que heu fet possible el *Recull de Literatura i Foto Jove 2026*. Aquest llibre s'emmarca en el programa Palma Educa, de la Direcció General d'Educació, Infància i Joventut de l'Ajuntament de Palma, i es pot veure i descarregar en el web palmaeduca.es. La seva elaboració ha estat possible gràcies a la dedicació, l'esforç i la il·lusió d'un gran nombre de docents, que han sabut incorporar aquestes activitats als seus programes. Això ha permès que els alumnes pugueu explorar la vostra creativitat a través de la fotografia i l'escriptura.

Així, el *Recull de Literatura 2026* és una oportunitat per a explotar la capacitat d'expressió dels joves; un recurs perquè pugueu compartir aquesta incipient veu que encara estau desenvolupant, una via per a aprofundir en la literatura des d'una altra perspectiva. D'igual manera, Foto Jove us convida com a alumnes que observeu la realitat que teniu a l'abast a través d'un objectiu. Perquè la fotografia requereix d'atenció al detall i al que envolta.

Ara que aquest *Recull* és a les vostres mans, esper que en gaudiu, perquè tot el que hi trobareu neix de la imaginació i la creativitat amb què comptau. I esper que sigui una motivació perquè el pròxim curs puguem descobrir nous talents.

Jaime Martínez Llabrés

Batle de Palma

Iról,

ESO

El somriure de Monna Lisa

Neus Moià Rigo
IES Guillem Sagrera

Una cara sense molta emoció,
una cara modèlica però falsa.
Un somriure pensat per a un públic exigent,
no per demostrar la felicitat.
Una societat pensada per a dones inertes,
guapes i sense emocions.
Aquest és l'exemple que volem?
No podem mostrar les nostres precioses dents?
Ens hem de mostrar com a pepes,
preparades perquè juguïn amb nosaltres?
Mai podem ser les protagonistes de la nostra pròpia història?

Cridam i cridam,
sense cap resposta quedam.
Feim renou i ningú ens escolta.
Intentam convèncer i som "exagerades",
intentam créixer i ens fan petites,
volem volar i no podem.
Volem evolucionar i rebem crítiques "constructives",
mentre els homes neixen sabent qui són i què han de fer.

Justícia o injustícia?

Realitat o mentida?

Ens enganyen diàriament dient que tenim els mateixos drets...

Unes regles dissenyades per persones que no són al nostre lloc,
que mai sabran què és ser dona.

Una societat “modèlica”

on hauríem de poder ser lliures.

Llibertat, què és això?

Mai sabrem què és;

sempre rebrem comentaris i sempre serem criticades.

Una societat on riure-se'n de la gent s'ha normalitzat.

Sempre serem el motiu de burla en algun moment,
mai ens deixaran en pau.

Mai sabrem què és viure tranquil·les i tranquils.

En algun moment podrà haver-hi justícia i igualtat?

Enveja

Helena Servén Dalda

IES Guillem Sagrera

Això era i no era la filla del mar.

Aquesta noia va sorgir de les aigües, aquelles cristal·lines; les mateixes que tenen aquest to verdós, semblant a l'aigua marina, el mateix color amb la capacitat de transmetre una sensació fresca que fa enyorar l'estiu.

D'aquest meravellós element, un dia va sorgir una deessa amb una bellesa inigualable.

Aquesta noia es deia "Venus", deessa de l'amor, la fertilitat i la bellesa.

El seu naixement va anar acompanyat d'en Zèfir i na Cloris, els déus del vent, els mateixos que van ajudar Venus a arribar a la riba amb una petxina sota els seus peus. I de la dona, que espera Venus per posar-li una capa, brodada amb flors, que anuncia l'arribada de la primavera.

I les flors que cauen, adornant l'escena.

La gent dels pobles, sobretot dels més propers, coneixia molt bé aquesta icona.

Venus va aconseguir causar sensació. Hi havia homes, sobretot els més joves, en els quals despertava un sentiment d'interès i, fins i tot d'amor; en certs casos, va ser la inspiració per a molts pintors, complint amb el paper de "musa". A les nines podia provocar-los admiració, moltes la tenien com un exemple, però, a cert nombre de noies els provocava enveja.

Van ser les responsables de "difamar" i desvirtuar Venus.

Els déus, quan van veure aquesta situació, van castigar-les, ja que l'enveja, considerada com un pecat, feia comprendre als déus que podia corrompre l'ànima de les persones. Ells no volien això, ja que perseguïen l'objectiu d'aconseguir una societat pròspera.

Així és com aquesta història ens deixa l'aprenentatge que mai no s'ha de ser envejós.

I el que no ho vulgui creure, que ho vagi a veure.

Volem Llibertat

Carmen Fraile Canal

IES Arxiduc Lluís Salvador

Vaig observar uns ulls obrint, però meus no eren.

Observant com els meus dies reduïts a una casa estaven.

Llavis pronunciant “només tu i jo, aquí”, terror immens.

El nom del senyor aquest, no me'l sé, no té remei.

Malestar sense fi, dins de mi, no vull tenir el seu fill.

Les veïnes miren fixament i respiren.

La senyora del ca, boja està i, ballant amb l'animal, no es curarà.

Inventant coses inexistents, l'avorriments se m'acaba menjant.

“**B**essona meva” —vull dir— “Jo t'estimo, vine amb mi”.

Estic tot el dia somniant en una vida social

Resplendent i plena d'alegria, i guanyant

Tants de doblers, faré el que voldré.

A la universitat m'agradaria estar o a un lloc on no em senti fatal.

Tants de somnis tinc, però aquí estic, reduïda a ser del meu marit.

La importància dels moments simples

Guiomar Caiado Baltazar

IES Joan Alcover

Avui me n'he recordat de com em vaig inspirar per pintar *La Gioconda* i ho vull deixar escrit.

Tot va començar un horabaixa, a la tardor. El meu germà i jo jugàvem i mumare es va asseure un moment per mirar-nos des de la finestra. Em vaig girar i la vaig veure amb un mig somriure i una mirada serena. M'hi vaig apropar i la vaig abraçar i, a la vega-

da vaig veure un paisatge preciós, mai m'havia adonat que des de ca meva podia veure unes vistes tan

agradables. El meu germà, en veure'ns, va venir també a abraçar mumare i aquell moment tan simple es va convertir en el més tendre de tots el de la meva infantesa.

Ara fa dos anys que vaig acabar de pintar el meu millor quadre, *La Gioconda*.

*M'hi vaig apropar
i la vaig abraçar
i, a la vegada vaig
veure un paisatge
preciós, mai
m'havia adonat
que des de ca
meva podia veure
unes vistes tan
agradables. [...]*

El cobrador i les germanes

Antoni Perelló Mestre

IES Joan Alcover

Aquell era un dia de primavera, elles havien anat al convent per ordre de sa mare. Eren tres germanes. La més petita, na Gal·la, tenia 6 anys i era molt curiosa. Na Malva tenia 10 anys, era la mitjana i la més llesta i maleducada. La més gran era n'Escarlata i tenia 14 anys. Era molt amable i sempre ajudava les seves germanes. La seva mare era la comtessa de Valldeelsbocs, un petit llogaret de Borufran. Ella havia enviat les noies al convent de Santa Alba que hi havia al mont

Encabrat perquè aprenguessin.

Aquell dia, mentre n'Escarlata i na Malva feien una partida d'escacs al pati del convent, la peti-

ta Gal·la va decidir investigar pel seu compte. Va dirigir-se a la cuina i mirà a dins volent saber de què dinarien aquell dia. En lloc d'això, va descobrir dues persones parlant. Una d'elles era una de les sacerdotesses

majors del convent. L'altre individu era un home desconegut. Intrigada, na Gal·la volgué escoltar la conversa:

La més petita, na Gal·la, tenia 6 anys i era molt curiosa.

Na Malva tenia 10 anys, era la mitjana i la més llesta i maleducada [...]

—No ho podem pas permetre —digué la dona—, elles són una gran part del convent. A canvi, us podem donar tres-centes blindes.

—Ni pensar-ho. Necessitem allò o el seu pes en blindes.

—No tenim tants diners!

—D'acord. Continuarem parlant després del dinar.

Na Gal·la volgué anar a explicar-ho a la sacerdotessa mare. Però a l'hora d'explicar-l'hi s'embullà.

—Ei, sacerdotessa mare! He vist dues persones parlant a la cuina de coses molt estranyes!

—Tranquil·la, Gal·la. Segur que no era res important. Ves a jugar, vinga.

Veient que la sacerdotessa mare no s'ho creia, tornà al pati a parlar amb les seves germanes del que havia vist.

Per mala sort, no tingué temps d'explicar-ho, ja que quan van haver acabat la partida, ja es van haver de dividir per les classes. Na Gal·la es va veure obligada a anar al pis superior amb la seva germana Malva. Mentrestant, n'Escarlata havia d'anar a ajudar a la cuina. A classe, na Gal·la no va poder parlar

amb na Malva, perquè aquell dia els va tocar aprendre a diferenciar les plantes amb la sacerdotessa major Velada, la més estricta de totes. En el moment en què na Gal·la va intentar parlar amb la seva germana, la sacerdotessa es va posar a cridar:

—Gal·la! Es pot saber què fas? Estigues atenta!

En acabar-se la classe, les dues germanes van respirar. Era l'hora

de dinar. De camí al menjador, na Gal·la va explicar el que havia vist a na Malva.

—Buf... —na Malva va remugar—. D'acord. Ho explicarem tot a n'Escarlata després de dinar.

En arribar al menjador van quedar bocabades. En honor a santa Alba, havien decorat el menjador amb garlandes de tons crepusculars.

Després de dinar, les dues germanes es van dirigir a l'altra taula per parlar amb n'Escarlata. Na Malva s'hi va dirigir amb el seu to malhumorat de sempre.

—Ei, Escarlata. T'hem d'explicar una cosa.

L'hi van explicar tot, sense em-

En acabar-se la classe, les dues germanes van respirar. Era l'hora de dinar. De camí al menjador, na Gal·la [...]

but. Ella va dir que ho anirien a veure. Van travessar el convent fins que van arribar a la cuina. Allà van veure l'home i la sacerdotessa reprenent la conversa.

—A veure —digué l'home—, vos-
tè sap que tothom ha de pagar
impostos al rei de Borufran, oi?

—Sí. Però no us podem donar
aquelles gallines. Són sagrades!

—Buf... D'acord. Acceptarem el pa-
gament de les tres-centes blindes.

N'Escarlata va arrossegar les se-

ves germanes fora de la cuina.

—Bé —digué ella—, cas resolt. No
era tan important. Només un dels
cobradors d'impostos del rei.

—Ja —digué la petita—, però
què hauria passat si hagués es-
tat alguna cosa interessant? T'ho
imagines, Malva?

—Sí. M'imagino el moment en
què calles.

—Va, anem al pati. Vols apren-
dre a jugar a escacs, Gal·la?

—Sííí!

El laberint dels horrors

Llucia Moragues Sastre

IES Madina Mayurqa

Hi havia una vegada, a una illa desconeguda, un jardí màgic. Un dia com qualsevol altre, uns nens anaven d'excursió per un volcà i no aturaven de discutir. Quan estaven a punt d'arribar al cim, veieren uns excursionistes que baixaven corrents, cridant: «AJU-DAAAA!!! LA LAVA S'ACOSTA!» Els nens miraren cap a dalt, però ni rastre de lava.

En aquell moment començaren a riure's dels pobres excursionistes i, per art de màgia, la lava aparegué. El mateix passà amb el següent grup que es trobaren: tots els que es burlaven de la por dels altres

hagueren d'enfrontar-se a la lava, que s'acostava ràpidament.

La lava obligà els nens a anar cap a un laberint d'arbustos que havia aparegut del no-res, on la gent s'anava separant dels seus amics i sense voler-ho s'anaven acostant als seus enemics o a les seves pors. Si tenien por de la foscor, el laberint era fosc com una cova; si tenien claus-

trofòbia, els dirigien a uns camins estretíssims.

Entre els excursionistes, hi havia un matemàtic molt famós i molt bo, de fet, el millor matemàtic que ha existit mai. Va cometre

*Entre els
excursionistes,
hi havia un
matemàtic molt
famós i molt bo...*

l'error de burlar-se d'un home que baixava el pendent redolant, ja que el laberint el feia pujar a una muntanya de gran elevació que després havia de tornar a baixar, perquè la seva por eren les altures. En canvi, el laberint feu que la lava empenyés el matemàtic a un camí ple d'operacions impossibles, tant que farien explotar una calculadora! Per evitar cap explosió, no farem constar ni les operacions ni els números en qüestió. Es veu que la por del matemàtic era deixar operacions en blanc! Per això, s'aturà a fer-les totes, n'hi havia per les parets i tot. Distret com estava, la lava estava a punt d'agafar-lo, però va aparèixer un vell amic que l'agafà per la màniga i l'estirà fins a perdre de vista la lava.

Malgrat això, el matemàtic no podia deixar de pensar en les operacions que havien quedat

per resoldre. Era com si cada número i cada símbol haguessin quedat gravats a la seva ment, dient-li que les solucionés. El seu amic, que el coneixia des de petit, li digué: «Si segueixes pensant en aquelles xifres, la lava et perseguirà tota la vida! Hem de ser forts i deixar enrere les nostres pors». I així com el matemàtic ho descobrí, tots els altres també ho anaren fent: un home que s'havia barallat amb el seu cavall, i a qui li feia por muntar-lo, va acabar fent-hi acrobàcies a sobre; els nens començaren a estudiar encara que no hi hagués exàmens; i els enemics tornaren amics inseparables. Tots s'ajudaren entre tots per sortir del laberint. Quan en sortiren, es convertí en un meravellós jardí màgic, on tothom viu en harmonia i on l'entrada es reserva a aquells que tenen un cor enorme.

Per força de la Natura

Noa Briguglio Struggibinetti

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

Onada que va per la riba,
en moviment i comprensiva.
Li agrada venir i anar,
sempre ve i se'n va.

Ella s'endinsa sense sentit,
tots els dies i les nits.
És als nostres pensaments,
jugant amb la nostra ment.

Vol moure's amb molt sigil,
per passar desapercebuda.
La confiança pren d'un fil,
una confiança coneguda.

Ànima lliure va per allà,
sempre sense fi, no pot parar.
Ens produeix tranquil·litat,
paisatge digne d'admirar.

El gran Fuji, molt desafiant,
ens vol controlar des de dalt.
Davant alguna adversitat,
mai es mou, és la veritat.

Comparant amb la humanitat,
el Fuji no té res que envejar.
Contrastant caos i serenitat,
fent-nos recordar la nostra llar.

Juga amb les emocions,
causant moltes sensacions.
Mostrant desastres naturals,
i sent una obra cabdal.

Això us dic per acabar,
aquesta obra és sensacional.
I amb molt d'ull es pot apreciar,
així que comencem tots a admirar.

La dona. de les mil cares

M'

Sofía Lujan Barros

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

anomenà Marilyn Monroe. Soc una actriu, cantant i model estatinidenc. Com podeu veure soc polifacètica, però totes tenen una part en comú, que és la meua actitud. Sempre tenc bona cara, un somriure i ser feliç.

Un matí, em vaig aixecar com sempre amb alegria i optimisme. Però, aquell dia va ser diferent, ja que em vaig assabentar que el meu marit m'havia estat infidel. Estava molt trista, però no calia deprimir-se. Les càmeres m'esperaven i no podia sortir amb els ulls plorosos. Més tard, els periodistes varen saber el que

havia passat i jo no podia fingir que tot estava bé i la situació controlada. Sincerament, aquell dia no tenia ganes de somriure i jo no sabia si podia tenir més d'una cara i mostrar els meus sentiments i emocions com el plor i la tristesa.

No puc tenir més d'una cara? Estic cansada de sempre somriure i fingir que tot està bé davant de les càmeres. No puc

més! Vull estar enfadada, trista, furiosa... Per què no puc? És clar que puc estar un dia enfadada i un altre està feliç. Sempre havia de posar bona cara, però a partir

*No puc més!
Vull estar
enfadada,
trista, furiosa...
Per què no puc?*

d'ara això acabaria i em mostraria tal com soc segons el dia.

El dia següent, vaig sortir al carrer sense maquillar i amb roba còmoda i em vaig dirigir a casa de la meva amiga. Ella em va fer entendre que el que em passava era dins de la normali-

tat i que no havia de fingir més i aquell dia vam estar plegades. Gràcies a ella vaig aprendre mostrar les meves emocions i saber dir i mostrar els sentiments segons el moment i enfrontar-s'hi i així vaig viure molt més feliç i tranquil·la.

La il·lusió sense perdó

Beltrán López Romero

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

Una vegada uns pares varen decidir tenir un fill i estaven molt contents, perquè tenien molta il·lusió. Quan varen tenir-lo, el metge els va dir que el nin tenia una discapacitat.

En arribar a casa es varen posar a plorar perquè per a ells tot era nou i diferent i estaven molt preocupats. Més tard es varen adonar que el que necessitava era l'amor dels pares. Van passar els anys i la discapacitat va augmentar fins que va complir 10 anys. Quan el nin va anar a la revisió del metge i li va dir que amb el temps li podria marxar la disca-

pacitat, el nin es va posar a cridar d'alegria, molt content. Tot d'una va anar amb els seus pares a celebrar-lo. Aquest nin era molt amable i molt carinyós, però no tenia molts amics i quan caminava per

la ciutat sempre tota la gent el mirava. Així que un dia va demanar als seus pares: "per què sempre em miren així?" I els pares li varen dir: "perquè ets diferent, no ets igual que la resta i per

això et miren tant", però en realitat era perquè tenia discapacitat i la gent no l'acceptava com era. Tothom deia que això no és una persona, és una cosa estranya.

[...] es varen adonar que el que necessitava era l'amor dels pares.

Quan va complir 17 anys deia que ja faltava poc perquè la discapacitat marxés. Un dia, a casa va dir que volia tenir una parella i anant pel carrer va veure una dona molt guapa. Era com la dona que s'havia imaginat i li va preguntar si volia que anassin a dinar junts. Va ser amor a primera vista, ja que es varen enamorar i es veien cada dia, no podien estar un sense l'altre.

Al cap de dos anys es varen casar. Va ser un dia ple d'alegries i emocions, però la part negativa és que la discapacitat seguia,

però a la dona li era indiferent, perquè li agradava com era per dins. Aquesta parella era molt bona, s'estimaven tant... fins que un dia la dona va morir. L'home estava molt trist, estava tan trist que va anar a la platja a plorar i a evadir-se. No estava preparat per a aquesta situació i es tornà a posar boig, també perquè la discapacitat no havia desaparegut, al contrari, havia augmentat. Després de dues setmanes es va morir i les ànimes es varen trobar a una altra vida.

Temps enrere

Lucas López Piñeiro

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

El temps és mar. Tot és culpa meva. Els rellotges es fonen com un gelat al sol. En llocs on hi havia aigua està sec. Persones desapareixen com si haguessin existit. Em recordo de tot el que no volia recordar-me i del que no volia que passés, perquè el temps és dolent; sempre he volgut que passés.

Més tard, em pregunto per què ha passat això? Estava amb la meva família, ha anat passant el temps i m'he trobat tot sol, perquè amb el temps la família se separa. Però, tornar al lloc on tot va començar. Un lloc on l'aigua

sona i balla com els ocells. Demano que tot torni a ser com abans i de cop i volta es produeix un flash i se sent el vent.

La gent té una roba estranya, gairebé no hi ha cotxes al carrer i quasi no hi ha edificis construïts; m'adono del que està passant: He tornat enrere en el temps! De sobte, veig persones conegudes: els meus pares, la meva germana i penso que estic vivint el dia que vaig

néixer camí a l'hospital. El meu pare i els meus germans ploren al trenc de l'alba; mentrestant la meva mare pateix per tenir-me a

*El temps és
mar. Tot és
culpa meva.
Els rellotges es
fonen com un
gelat al sol.*

mi. Tot surt bé, he nascut sa, però la meva mare no i es mor a l'instant. Ploro en veure aquesta situació i tenc un altre flash, encara estic en el passat, el dia en què em vaig barallar amb el meu pare i la meva germana i vaig marxar de casa.

Em trobo tot sol, crec que soc en el present i per no pensar en la solitud, em dedico a escriure on m'evadeixo dels meus problemes i em dedico a la meva ficció

amb la meva passió que és la lectura i l'escriptura.

Han passat els anys i visc el meu futur i assisteixo al meu funeral, però no hi ha gent ni flors, pareix que ningú se'n recorda de mi. Així que em dirigeixo a casa de la meva germana i en veure'm, ella se sorprèn i li diu que no vol quedar tot sol, que vol viure amb ella i estar amb la seva família. I ella li respon: ets el meu germà i sempre estarem junts i al teu costat.

En el mar

Noa Morales Ordoña

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

Les històries creuen segles i mars,
on els animals tenen les llars,
la mar és de color i blava,
i la terra sempre trobava.

Tot el que hi ha allà,
tornà i tornà a marxar,
quant més grossa més potent,
inclús pot matar a gent.

Quan un esportista vol fer esport,
en el cim està el seu confort,

al mar pots estar lliure,
i allà no hi pots viure.

Hi ha animals de tota mida,
viuen en un gran bany,
tots els fems i la pudor del món,
s'amaga perquè és tímida al fons.

En la Terra només hi ha un mar,
llavors l'hem de cuidar,
si totes les persones ens reunim,
un mar millor podem aconseguir.

La Gioconda, de Leonardo da Vinci

Llenç màgic

Juan José Garcia Rodríguez

IES Son Cladera

A

I llenç de Leonardo,
una ànima
amb la tècnica de l'esfumat.
El teu somriure,
Gioconda, suau i calmat,
d'un enigma etern

joia sagrada.
Mirada que persegueix i no calla.
Pell llisa, ben encertada,
davant teu, el temps
i l'art batallen per sempre
admirar-te.

Una nit màgica

Núria Queralt Jiménez Torres

IES Son Pacs

Aquella nit, no podia dormir. Feia poc que la meva àvia ja no estava amb nosaltres, sentia que aquella nit seria diferent. Vaig donar voltes i voltes al llit, però no m'aconseguia adormir.

Després, vaig obrir la finestra de la meva habitació, el poble estava completament silenciós, però el cel... El cel estava diferent. Les estrelles brillaven més del normal, també feien moviments estranys... Pareixia que ballaven!

Com que volia saber què passava, vaig posar-me les sabates

i la jaqueta i vaig sortir al carrer. Caminava pels carrers estrets del poble, veia com s'encenien els fanals, però no feia falta perquè les estrelles ja il·luminaven suficient. No sabia si era un somni o aquella nit era màgica.

*[...] tot pareixia
un quadre! Hi
havia dibuixades
unes línies blaves
i uns puntets
que brillaven...*

Quan vaig arribar al més alt del poble, podia veure que la llum era més forta allà dalt, però hi havia una estrella que brillava més. M'hi vaig apropar a veure per què era diferent i l'estrella em va començar a xerrar. Em va dir que no tingués por, que observés el paisatge i que la meva àvia sempre estaria amb jo. Quan

vaig tornar a mirar, tot pareixia un quadre! Hi havia dibuixades unes línies blaves i uns puntets que brillaven com el sol. No sabia si estava somiant, però per un moment vaig tenir la sensació d'estar en un món màgic.

Finalment, vaig tornar a casa, emocionada, vaig despertar els meus pares per mostrar-los la meravellousa nit, però en obrir la finestra, el cel era com una nit qualsevol. Seria un secret entre la meua àvia i jo.

L'onada

Alejandro Gil Gil

IES Son Pacs

En aquell moment no sabia què fer. Les ones eren tan grans que feien tremolar la meva barca i em feien sentir que el mar estava controlat pel dimoni. Només podia continuar naufragant amb l'esperança d'arribar a terra. Quan ja semblava que no hi havia cap esperança, vaig veure alguna cosa surrant entre les onades. Era una caps de fusta. Pensant que potser hi hauria aigua, vaig fer un últim esforç per agafar-la.

En obrir-la, hi vaig trobar un pergami en un llenguatge des-

conegut. Just quan intentava llegir-lo, un llamp va caure del cel i va rompre la meva barca. El pergami semblava encantat: una descàrrega elèctrica em va deixar inconscient, però misteriosament no em va matar.

Em vaig despertar notant les ones i la rugositat de la sorra sota el cos. Estava cansat, com si hagués dormit durant anys. Em vaig

adonar que era en una petita illa tropical, preciosa però intrigant. En endinsar-me al bosc, vaig quedar allucinat: hi havia una ci-

*Em vaig despertar
notant les ones
i la rugositat
de la sorra sota
el cos. Estava
cansat, com si
hagués dormit
durant anys.*

vilització de gent molt menuda, d'uns 1,20 metres d'alçada. Tots semblaven contents i vivien tranquils, treballant als cultius i als mercats.

No utilitzaven diners i vivien de manera col·laborativa. Vestien amb teles naturals i fulles, i només menjaven el que cultivaven. L'illa era molt fèrtil i completament aïllada així que no necessiten recursos de l'estranger. Tot funcionava en harmonia.

Quan vaig arribar al poble, em vaig marejar i vaig caure. Uns habitants em van ajudar i un remeier em va donar un nèctar estrany que em va fer sentir millor. Després em van dur a una cabanya plena de dibuixos i símbols, iguals als del pergami. Al centre hi havia un home molt vell amb un bastó: el druida savi.

Contra tot pronòstic, em va parlar en el meu idioma. Em va dir que no podia quedar a l'illa i que havia de marxar immediatament. Jo volia tornar a casa amb la meua dona i la meua filla, així que vaig acceptar, però li vaig demanar una barca per poder tornar a casa i menjar per a dues setmanes. El druida, enfadat, va dir unes paraules estranyes, va aixecar el bastó i... un llamp va caure sobre mi.

Vaig despertar-me al meu llit. Tot havia estat un somni. La meua dona i la meua filla dormien tranquil·les. Vaig sortir de casa i vaig anar al moll a preparar la barca per anar a pescar. Feia bon temps, però a l'horitzó es veia una gran tempesta. Es podien veure les grans onades, que misteriosament eren iguals que les del meu somni...

*No utilitzaven
diners i vivien
de manera
col·laborativa.
Vestien amb teles
naturals i fulles, i
només menjaven
el que cultivaven.*

La jove

Laia Soler Inarja

IES Son Pacs

O

h, flor de la melancolia
envoltada d'obscuritat,
mirant a la infinitat.

Oh, pètal desconsolat
mai no hi trobaràs un lloc
on la teva llàgrima i tu sigueu ben trobats.

A dalt aquesta cara!

Algun dia trobareu una papallona,
que sàpiga apreciar
la teva amabilitat.

Oh, perla preciosa
reflecteixes la llum,
encara que el dia sigui obscur.

Ésser preciós,
il·lumines el camí d'esperança i destí!

I, encara que tu no te n'adonis,
ets la força i l'empatia
que em guia dia a dia
en el llarg camí de la vida.

*[...] reflecteixes la
llum, encara que
el dia sigui obscur.
Ésser preciós,
il·lumines el camí
d'esperança i destí!*

Una mare i la seva filla

Ines Luna Peña

IES Madina Mayurqa

Julie s'estava arreglant a la seva cambra perquè la seva mare li havia dit que havien de fer alguna cosa i, per això, calia que es posés ben guapa. El que no recordava era exactament per a què. Mentrestant, la mare l'esperava amb impaciència: "Julie, estimada, vine ja, que no acabarem mai, si no baixes d'una vegada!". "Que sí, mamà... Quina pesada", va pensar... "És que no sé què posar-me!".

La mare no va voler contestar; estava cansada de tantes discussions amb la seva filla.

Finalment, Julie va baixar per

les escales amb el vestit blau nou que li havien regalat els seus pares pel seu aniversari. Resplendia, tant per la felicitat com per la bellesa.

Julie estava exultant: per primera vegada posaria per a un quadre de la seva mare.

Julie estava exultant: per primera vegada posaria per a un quadre de la seva mare. Però quan la mare li va dir que el protagonitzarien totes dues, va quedar desconcertada, sense saber com ho faria. Tot i així, la mare

va saber enginyar-se-les per resoldre-ho.

—Mami, t'ha quedat preciós.

Saps en què pensava mentre pin-

taves? —va dir amb un to misteriós, mentre mare i filla s'asseien per conversar.

—No, filla, no ho sé. Explica-m'ho, i després jo et diré què sento d'haver fet aquest quadre.

—Doncs pensava que ho sento molt, mami. Sé que ens barallem sovint i que segurament ens enfadarem mil vegades més, però sento que ets una de les persones que més estimo al món. I cada vegada que discutim se m'esquinça un trosset de cor. Sobretot, sento que necessito demanar-te perdó de seguida, però el meu orgull no m'ho permet.

La mare va quedar bocabada davant unes paraules tan profundes. Sabia que eren certes i que ho serien encara en el futur.

—Filla, on has après a parlar així?

Ara tot el que jo digui serà insignificant al costat del que m'has dit. El que volia dir-te és que gràcies per haver volgut fer aquest quadre amb mi, i que t'estimo molt.

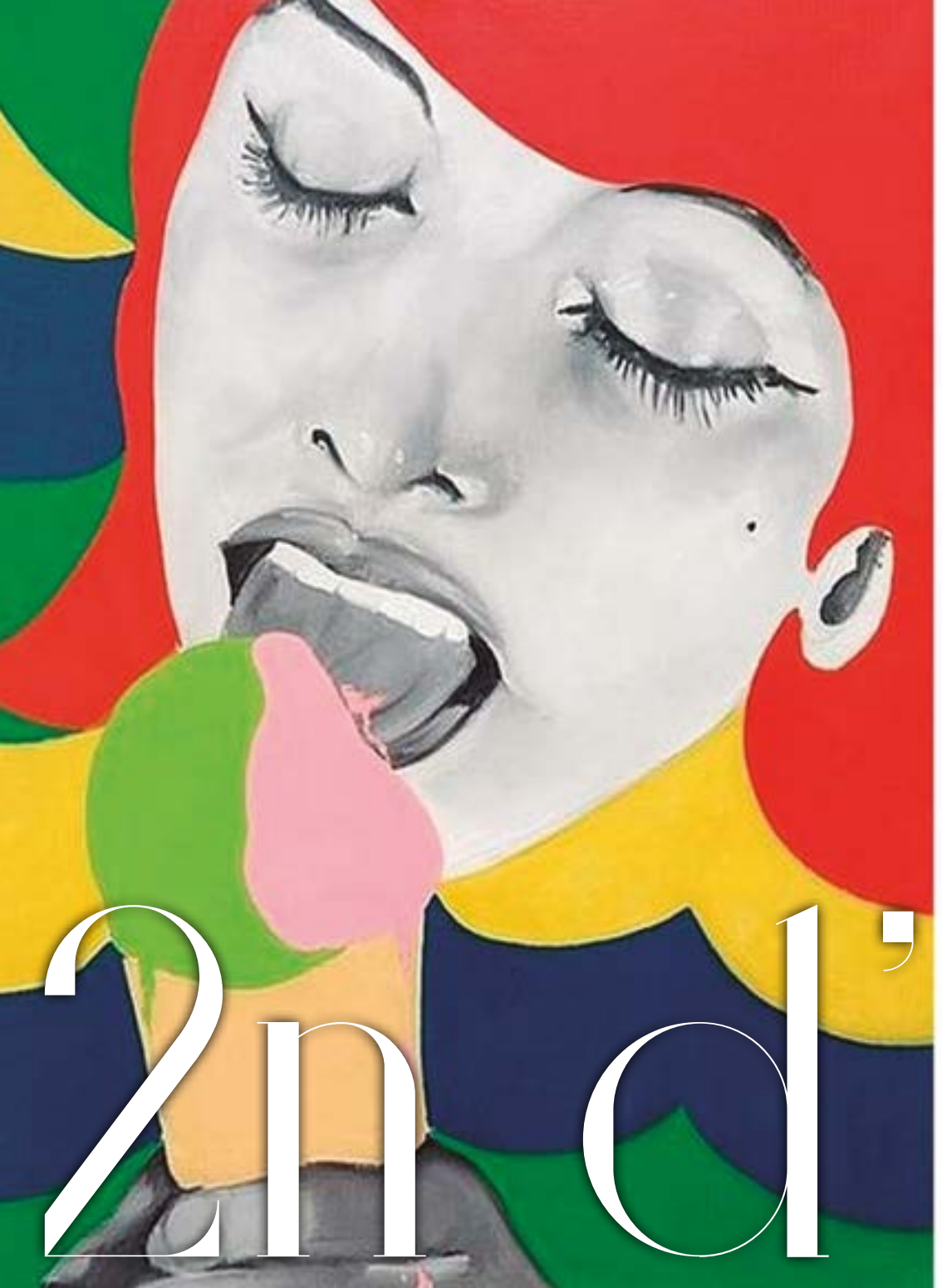
Es van fondre en una abraçada que va durar tant com elles van voler. Aquell gest representava exactament el mateix que el quadre: un amor maternal i filial pur.

La mare es va quedar amb el sentiment de l'abraçada i se'n va imaginar la imatge dins el cap. Aquell va ser el quadre de veritat: després de molt de temps intentant retratar l'amor, va comprendre que la pintura no era res comparat amb la sinceritat d'aquell gest.

De manera que el quadre mostra l'amor immens que es tenien l'una a l'altra.

2nd

ESQ

La meta

Rita Martínez Díez

IES Joan Alcover

H

e arribat. A la fi, després de tant de temps, ho he aconseguit. Sempre, des de ben petit, el meu somni ha estat arribar a dalt del món. I ara? Quin és el meu somni ara? Què hi ha després de la meta?

Podria baixar, per tornar a pujar però... Per a què?

Contemplo el paisatge que veuen els meus ulls. Sembla un mar de níguls. Es veuen altres cims. Deuen ser metes d'altres persones? Tothom hi arribarà? O es rendiran?

Miro cap a baix. Estic massa

amunt per baixar-hi. Miro a dalt, cap cosa em crida l'atenció.

Començo a cercar en els meus records. Quan intentava arribar al cim, m'acompanyaven mussols, arbres, caragols. Ara no hi ha ningú. He arribat la meta però... A quin preu?

*Tiro el
bastó que
m'acompanya.
Per a què el
vull ara?*

Tiro el bastó que m'acompanya. Per a què el vull ara? M'assec a una roca i noto com una ràfega de vent em mou els cabells rosats.

Suposo que ara només toca esperar que qualcú compleixi la seva meta.

La voluntat de les ones

Miquel Rosselló Collinge

IES Joan Alcover

Davant dels ulls de molts, la mar es mou sense cap motiu, arrossegada pel vent i la gravetat terrestre. Però, i si no fos així? El pintor Hokusai ens ho explica. Hi apareixen diverses ones, unes més grans que d'altres, més fortes que les altres. Al davant, les ones engoleixen furiosament una barca de fusta, mentre que en el fons, on hi ha la muntanya Fujiyama, arrosseguen una altra barca cap a terra. Potser, la mar es mou amb una força de voluntat pròpia, triant

a qui enfonsar cap a les profunditats, i a qui ajudar a trobar una espurna d'esperança, deixant-lo naufragat a una platja amb gent.

El que no sabem, és el seu motiu per absorbir aquesta barca. Per què ha triat aquesta, i no l'altra? Les ones, com els dofins, els pingüins o els peixos, es mouen en colla, ja que se sap molt bé que juntes

s'enforteixen, tant per atacar com per defensar. Quin calidoscopi de blaus quan rompen! A la cresta, formen una escuma blanca i vi-

*Quin calidoscopi de
blaus quan rompen!
A la cresta, formen
una escuma blanca
i violenta, mentre
que a la part inferior
mantenen el seu...*

olenta, mentre que a la part inferior mantenen el seu color blau serè. En canvi, les ones de mar vella, mantenen sempre la mateixa compostura, cosa que ajuda a im-

pulsar i ajudar en lloc d'atacar i engolir. Al cap i a la fi, les ones són éssers, més que fenòmens naturals. Éssers tranquils, creixents i cristal·lins, éssers braus, furiosos i agitats.

Tot allò que tapa la boira

Nélida Mut

IES Joan Alcover

L'

home observa reflexiu tot allò que tapa la boira; els núvols s'estenen pel bosc com una manta blanca que oculta els arbres, les roques, i tots els animals que hi viuen. Potser, hi ha plantes acolorides i petits animals pujant als arbres, o potser no hi ha ningú perquè és un dia fosc. El cel blanc oculta el rastre del sol i la llum que desprèn al seu voltant, que deixa un dia apagat i trist. Aquest clima contrasta amb les roques robustes i punxegudes, tant que sobresurten els seus caps per descobrir com, a poc a poc, es va endinsant

*Damunt seu, un
home que porta
un abric negre
i un bastó, i un
aire tranquil,
concentrat...*

la boira fins a les arrels del bosc. Ben a prop, hi ha una roca, tan alta com una muntanya, que observa el paisatge que arriba fins a l'horitzó. Aquella roca és plena d'imperficcions i textures de tants de peus que l'han trepitjada. Per això s'hi troba una gamma de claror i fosca, perquè és una roca desgastada, amb experiència. Damunt seu, un home que porta un abric negre i un bastó, i un aire tranquil, concentrat, aprecia com el cel descansa delicadament i lentament sobre les roques. No se sap per què l'home és allà; potser

perquè ha fugit o perquè va cap a un nou destí, o simplement, viu allà, i ca seva és a uns pocs metres. L'únic que sabem, és que

aquest home és com una petita agulla dins d'un camp de flors, insignificant, al costat d'aquell paisatge gegantí.

L'ànima darrere de la pintura freda

Jordi Álvarez Figuerola

IES Joan Alcover

Suzanne, a peu dret rere la barra, era l'ull tranquil en el centre de l'escàndol inhumà que era el Folies-Bergère. Les parets ressonaven, i el xampany i el gel picat quedaven sota la taula, esperant que acabés la jornada, com ella. El saló a la seva esquena era un descontrol, a la vegada, controlat de música, riures, i alcohol. Però una veu la despistà, quan la cridaren per omplir un got de vodka.

La seva cara, capturada pel pinzell de Manet, exhibia una

màscara de professional. Però la seva mirada no era buida; observava. El gran mirall darrere d'ella no només reflectia l'enrenou; revelava les intencions dels clients.

*La seva cara,
capturada pel
pinzell de Manet,
exhibia una màscara
de professional.
Però la seva mirada
no era buida..*

L'home amb el mostatxo, que a la realitat demanava cortesament una ampolla, al reflex s'inclinava amb una familiaritat indeguda, els seus ulls tenien un altre objectiu visualitzat. De sobte,

l'home li tirà, descaradament un got de xampany per tota la barra, escampat... Na Suzanne, el mirà amb una cara d'enuig i ràbia. Ella,

cansada del seu treball, li digué: “Senyor... si us plau, controli's...”. La seva veu era suau, però tensa com un fil a punt de trencar-se. El mirall darrere d'ella multiplicà la imatge de l'incident. Les bombolles del xampany relliscaven per la fusta, barrejant-se amb la pols.

L'home, vermell d'alcohol i d'orgull, arrufà el front. “Només és un got, no faci un drama.” Però Suzanne no parpellejà. Feia massa nits que havia vist massa homes esborrar el respecte amb una copa més. I aquell mirall, testimoni, li tornava una versió d'ella mateixa que no suportava: una figura quieta, atrapa-

da entre la música. Ella, recollí un drap i començà a netejar el vesament. “És un got... i és la meva feina. Però també és la seva dignitat, que acaba d'esborrar per terra.” L'home s'aturà. Al mirall, el seu reflex semblava encara més ridícul, com si l'espai darrere d'ell l'exposés. Algunes rialles s'apa-

garen, expectants. Els acords del cancan, fins i tot, semblaren prestar-hi atenció.

Suzanne elevà la mirada. No hi havia por, només un cansament profund. “Si vol continuar bevent, ho faré encantada. Però si torna a faltar-me al respecte, cridaré el porter. I ell no és tan amable com jo”. El silenci durà només un

segon, però fou pesat. L'home es va redreçar, mig avergonyit. Sense dir res, deixà unes monedes sobre el marbre i recollí el seu barret. Suzanne respirà profundament. El drap humit encara li tremolava entre els dits. Però, per primer cop aquella nit, sen-

tí que el mirall, al darrere, no només la reflectia: la defensava.

I mentre omplia una altra copa, aquesta vegada per a una parella jove que reia amb innocència, des d'alguna taula fosca, ja notava mentalment aquella mirada nova. Aquell instant en què la pintura freda es tornava ànima viva.

*L'home, vermell
d'alcohol i d'orgull,
arrufà el front. “Només
és un got, no faci un
drama.” Però Suzanne
no parpellejà. Feia
massa nits que havia vist
massa homes esborrar el
respecte amb una copa
més. I aquell mirall,
testimoni, li tornava..*

El diari de n' Ova Ruiz

Andreu Foz Lliteras

IES Joan Maria Thomàs

S,

aixeca el teló. Es veu un dormitori petit. Té una llitera de fusta: el llit de baix pintat de rosa amb el llençol desfet, el de dalt ordenat i net amb molts de llibres i quaderns a un racó. A l'altre costat, un tercer llit més petit amb decoració d'estrelletes. Al fons, un escriptori de fusta amb molts llapis damunt. També hi ha una cadira giratòria. OVA està asseguda a la cadira dibuixant al seu diari. Duu posat un vestit rosa de piquets. BALIE està a la llitera de dalt, tombat llegint un llibre. Porta una camiseta de tirants verda i uns pantalons blaus.

BALIE: *(aixeca el cap)* Què fas, Ova?

OVA. Bé... *(pausa)* Jo... no faig res més que un senzill treball de plàstica. Res important.

BALIE: Potser no és important, però jo ho vull veure. *(baixa de la llitera)* Tu, no com altres, dibuixes bé. Vinga, mostra-m'ho!

OVA: No, gràcies. Estic concentrada.

BALIE: No deies que era senzill? Vinga... *(pausa)* No? Per favor, mostra-m'ho, que jo no vull estudiar anglès...

OVA: Estudiar anglès? T'he vist, estaves llegint. No ho desmenteixis, saps ben bé que és cert!

BALIE: Eh...

OVA: Ha! Has quedat com dues pantofles abandonades al carrer! I eren pantofles de bona marca!

(Apareix per la porta en CANETO. Va amb una senzilla camiseteta negra i uns pantalons grisos. Duu els cabells banyats i porta un diari a les mans. Corre al llit separat i comença a botar-hi damunt.)

CANETO: *(cridant)* Ei! Ei! Qui ha dit res sobre pantofles? Què dibuixes, Ova? *(N'OVA amaga el llibre)* Perquè no estudies, Balie? Què amagues, Ova? És el quadre d'aquell paio que han robat? Això és un misteri per l'IDRDQDPEC!

BALIE: Calma, Caneto! Què has dit sobre quin quadre? I Què és el IDR-no-sé-què-més?

CANETO: Estic parlant de l'IDRDQDPEC! Investigacions De Robatoris De Quadres De Païos Estranys Caneto! He decidit muntar una agència de detectius. I ja tinc el primer cas. Han robat el quadre d'un paio estrany!

OVA: I com es diu aquest «paio», Caneto?

CANETO: És un tal No-sé-què Ver-mar. Han dit que era molt famós.

(Llança el diari a n'OVA, que el deixa a terra.)

OVA: Deus parlar d'en Johannes Vermeer. I el quadre deu ser *La jove de la perla*, oi?

CANETO: Sí. En saps molt, tu. Que potser l'has robat?

OVA: *(alarmada)* I és clar que no!

CANETO: És clar que sí. I ara ho demostraré.

(En CANETO bota del llit, s'abalança sobre n'OVA. Es barallen i n'OVA llança el seu diari, que aterra al capdavant de l'escenari. Tothom atura el que està fent i tots es llancen cap al diari. Tots tres acaben agafant-lo; en BALIE per la dreta, n'OVA pel mig i en CANETO per l'esquerra. Estiren i el diari es xapa en tres parts. Cada un agafa un full de la seva part, s'asseu allà on és i la llegeix.)

CANETO: *(llegint)* Ho he fet. No m'ho puc creure. No em puc creure que estigui escrivint aquestes línies. He robat el quadre. No sé per què, ni sé com, no sé res. Res, res, res. Però ho he fet. I ara què? Ai. No puc escriure més. He de pensar.

BALIE: *(llegint)* Seguesc sense entendre-ho. Per què? Per què ho he fet? Ai. Supòs que ho hauré

de dir a algú. A en Balie, potser? Però, què li diré? Apareixeré de sobte i diré «Ei, Balie, vols saber una cosa graciosa? He robat un quadre molt famós.». No, això no.

OVA: *(llegint)* Estaria bé si els meus germans fossin aquí per consolar-me. En Caneto i en Balie, sempre tan bons amb

mi, tan amables, tan juganers... Ells sempre tan bons amb mi, i jo què he fet? Robar un quadre. Tant de bo fossin aquí. Tant de bo...

(Llavors en CANETO i en BALIE abracen n'OVA i la consolen mentre cau el teló)

Fi.

L'espera

Maria de Lluc Riutort Estarellas

IES Joan Maria Thomàs

Estava cansat d'esperar, eren les dues i mitja de la matinada i encara no havia aparegut. Feia cinc hores que esperava. No hi havia ningú al carrer, excepte les quatre persones que érem al bar: el meu nou amic, el cambrer, una parella i jo. Durant l'espera, havia tingut temps de completar deu mots encreuats que hi havia als periòdics, llegir-los sencers, comptar fins a mil unes quinze vegades i divagar sobre els meus pensaments una bona estona.

Soc conscient que no soc l'home més bell, interessant i divertit

del món, però quan aquella simpàtica allota que vaig conèixer a la biblioteca va acostar-se i va demanar-me per prendre unes cerveses i xerrar una mica, no pensava que estaria cinc hores esperant perquè després no vengués ningú.

Per què no havia marxat? La veritat, no ho sé. Supòs perquè una part del meu cor encara tenia esperances.

—He de tancar, joves, ja és tard —va dir el meu amic, interrompent els meus pensaments.

Sospirant, vaig aixecar-me malhumorat, i després de posar-me

*Per què no
havia marxat?
La veritat, no
ho sé. Supòs
perquè una part
del meu cor...*

l'abric vaig pagar-li el compte. Quan ja era a la porta vaig acomiadar-me amb un gest amb el cap.

—Tornaré demà vespre, bona nit.

—Bona nit!

Al vespre següent vaig tornar al bar. Quan vaig seure al mateix lloc del vespre anterior, el meu estimat amic m'esperava amb un somriure.

—No et creuràs el que ha passat! —va exclamar mentre reia—. L'al·lota aquesta que et va deixar plantat, perquè resulta que ella pensava que havíeu quedat a les nou i mitja d'aquest matí, no d'ahir vespre. Aquest matí ha vingut i quan me n'he adonat m'he esclatat de riure.

—Però què li has dit?

—Que aquest vespre devers les deu series aquí. Ja deu ser de camí —va dir, girant el cap per mirar l'hora al rellotge que hi havia a la paret.

Estava estupefacte. Vaig col·locar-me els cabells i respirar profundament unes quantes vegades. Estava molt nerviós!

Quan ja havia aconseguit tranquil·litzar-me una mica, vaig notar una mà a la meva espatlla.

—Hola! Si us plau, disculpa'm, soc una persona molt despistada —va dir l'al·lota, una mica accelerada.

—No et preocupis, no passa res, són coses que passen.

—Sí que passa —va insistir—. Jo pagaré el compte, m'ho meresc.

A l'interior del quadre

Leire Alomar Lusarreta

IES Joan Maria Thomàs

El meu pare, Salvador Dalí, és un pintor molt famós. L'altre dia, va acabar un nou quadre que es diu *La persistència de la memòria*. És un desert. Al fons hi ha la mar i unes muntanyes; davant, hi ha uns rellotges deformats i un d'ells està fet de formigues. També, hi ha un poni al qual se li veu l'interior de la pell. El quadre m'agrada molt i em desperta molt la curiositat, tanta que m'he passat un bon temps observant-lo. Després d'una estona m'he adonat d'un petit botó que sobresurt pel costat del quadre.

Sense dubtar-ho, l'he pitjat. De sobte, ja no soc a ca meva, som a dins el quadre!

No m'ho puc creure, està passant de veritat! He decidit donar una volta per veure més d'aquest món. Hi ha un gran desert i a cada tres passes hi ha un rellotge desfent-se. Pensava que només hi havia això, però al fons a la dreta, a la muntanya, hi ha una cova de pedra bastant gran. He anat cap allà i hi he entrat. Dins fa molt de fred i del sostre pengen estalactites punxegudes. No se sent res. Després d'una

Per desgràcia, la criatura és més ràpida que jo i m'ha tancat el pas. En veure-la de prop he quedat bocabadada...

estona caminant he trobat un llac. M'ha paregut veure alguna cosa a l'aigua i quan m'he apropat a mirar, una criatura ha tret el cap de l'aigua. He pegat un crit ensordidor i he sortit corrents de la cova. Per desgràcia, la criatura és més ràpida que jo i m'ha tancat el pas. En veure-la de prop he quedat bocabadada: té el cos compost de rellotges, el de la cara està romput i li surten tres dents afilades que arriben fins a terra.

El meu pare ha vingut corrents a abraçar-me i m'ha dit que no torni a...

Quan ha obert la boca pensava que era el meu final, però de cop i volta he aparegut una altra vegada a ca meva. El meu pare ha vingut corrents a abraçar-me i m'ha dit que no torni a prémer el botó. Quan el meu pare s'ha tranquil·litat, m'ha dit que m'havia vist dins el quadre amb el monstre i que ell havia premut el botó. I així és com he sortit d'allà. Quina sort he tingut.

El. viatge

Nora Hernández Pizà

IES Joan Maria Thomàs

Els remes feien xop-xop contra l'aigua d'un color blau fosc; no s'hi veia ni el fons ni cap ésser viu. No hi havia ningú que l'hagués pogut salvar.

Per cada dues remades cap endavant la marea el duia un metre cap enrere. Havia sortit a la mar amb l'esperança de trobar el seu germà, que li havia enviat una carta que deia que, si navegava

recte en direcció al sud, arribaria a la costa, on ell l'esperaria i ningú no podria fer-los mal.

Ell no el recordava, però li havien contat meravelloses històries sobre ell; no sobre monstres marins ni pirates, sinó de com s'havia proposat aconseguir els drets que ell i els seus iguals es mereixien.

Un dia, per exemple, mentre sopaven, la seva mare li va explicar com un dia es va encadenar a l'Ajuntament durant tres dies fins que van prometre subministrar

més menjar per a tothom. També li havien contat com, amb només dotze anys, quan es va començar

*Per cada dues
remades cap endavant
la marea el duia un
metre cap enrere.
Havia sortit a la mar
amb l'esperança de
trobar el seu germà...*

a establir el període Edo, s'hi va manifestar en contra tot sol.

Un dia va decidir començar a escriure-li cartes. Ell li havia contestat feia mig any di-

ent-li que anés cap al sud en barca, que arribaria a una platja on ell l'estaria esperant. Havia partit just després de rebre-la i ara estava enmig de l'oceà Pacífic, amb

*El següent que es
va saber va ser
que el germà el va
esperar una setmana
sencera, sense
menjar ni beure...*

una petita goleta i molt cansat.

Llavors des de l'horitzó va sorgir una onada gegant.

El següent que es va saber va ser que el germà el va esperar una set-

mana sencera, sense menjar ni beure, fins que finalment el cos del nin de tan sols tretze anys va aparèixer a la platja.

Sense COR

Khadija Gassama Drame

IES Son Cladera

Vaig declarar el meu amor a una dona que m'agradava. Era molt bonica i amable. "T'estimo" li vaig dir, i ella em va dir "jo no t'estimo". Ella no sentia el mateix que jo, i ja tenia tota la meitat del meu cor només per a ella. Es va sentir com si em travessí a faltar un bon tros del meu cor, la meitat del meu cor. Bé, era meva aquesta meitat? Tal vegada va ser un error confiar la meitat del meu cor, no ho crec. Està bé estimar, oi que sí?

Buscant consol, li vaig dir a la meva mare "t'estimo", i em va respondre "jo no t'estimo". Una altra vegada? Ella no sentia el mateix

que jo, però ja tenia tota la meitat del meu cor. Ara ja no tenia cor, no literal, però havia quedat sense cor. No sent res: com quan l'aigua no té gust de res. Només sent "res"...

*Com vols
que t'estimin
si no saps ni
estimar-te tu?*

Ara quin és el motiu per esforçar-me? No em queda res, no tinc res a perdre. Sobtadament, en un moment o altre, m'esvairé lentament. I de sobte se sent una veu desconeguda, comença a xerrar: "no hauries acabat així si t'haguessis estimat". Aquella veu pensa que és més intel·ligent que jo, o què? Torna a xerrar, ja començava a irritar-me: "per estimar necessites

estimar-te a tu mateix”. De què parla? Que faci silenci, per favor. “Com vols que t’estimin si no saps ni estimar-te tu? No tens cap motiu propi per viure. No et valores a tu mateix”. Aquella veu aconsegueix captar tota la meua atenció, miro fixament el punt d’on ve aquella veu tan molesta. “Qui ets tu?” em pregunta. “Soc una persona, no?”. “Incorrecte. Qui ets tu?”. “Com que incorrecte?”. Penso i penso i penso...

No ho sé! No tinc gens ni idea de qui soc! Començava a desesperar-me, però aquella veu continuava turmentant-me. “Qui ets tu?” preguntava una vegada darrere

l'altra, i jo continuava esvaint-me, lentament... Arribo al meu límit, només soc... soc un home que vol aprendre a estimar, a estimar-se a ell mateix. Abans que pugui treure tots aquells sentiments i paraules, m'interromp la veu: “correcte”. En aquell buit negre, vaig veure unes gotes de vermell. Començava a recuperar els meus trossos, a la fi.

Encara sense cor, però aprenent a estimar-me. I això ho dic fins al profund del meu cor, del meu nou i propi cor. Només per a mi. No és egoisme, és un límit. Els altres no han de completar-me i no he d'ocultar-me per encaixar.

El passat de les nostres terres

Carla Seus Molino

IES Son Pacs

Era mitja tarda quan estava per la muntanya descansant davall l'ombra d'un arbre que em protegia dels raigs del radiant sol que es presentava a principis de setembre. S'estava molt tranquil, allà, a l'ombra, i jo, jo estava en un altre món; els ocells em parlaven, els saltamartins em cantaven i el xiuxiueig de les fulles acompanyava aquella melodia.

"Això és una meravella", em repetia constantment. A poc a poc, se m'anaven tancant els ulls i somiava amb aquell mateix paisatge, verd, tot verd i amb els cultius

dels grangers que dedicaven dies i dies a aquelles terres. M'imaginava una família feliç, cultivant el blat, i els infants rodolant pel terra de les valls d'aquella serra. No molt enfora, també es veien uns

animalets gaudint de les seves pastures.

Ja duia gairebé dos quarts d'hora en aquella fantasia quan una bufada de vent s'estampà al meu rostre i em va despertar. En obrir els ulls, en el riu que es dibuixava

en aquell camp corria, cada vegada més ràpid, l'aigua cristallina. Em vaig girar i només vaig veure el color verd fosc d'aquell foc

*[...] una
bufada de vent
s'estampà al
meu rostre i em
va despertar. En
obrir els ulls...*

que creixia. Però en aixecar el cap i mirar cap al cel, vaig trobar l'espèctec d'un fum gris que tapava aquell espectacle. Seguien venint i venint núvols grisos d'una zona de darrere la muntanya. A la distància es veia una petita fàbrica

acompanyada d'altres fàbriques i edificis enormes.

Era una megaciutat.

Em va caure l'ànima als peus. "Vaja, el futur sí que serà trist, sense arbres ni verd al seu voltant. Ho espantllaran tot".

El viatge que va canviar la meua vida

Àngela Pericàs Font

IES Son Pacs

Era el dia més important de l'any. Primer, era el meu aniversari, ja tenia deu anys! I després, perquè aquell dotze de juliol partiria del meu país amb la meua mare, la meua germana petita i molta més gent que també volia partir d'aquell infern. El meu pare va abandonar-nos quan jo només tenia un any. No el recordo gaire, ni tenc ganes de fer-ho.

Aquell dia, érem tots a la costa, on hi havia tres embarcacions que no pareixien gaire segures. Ens vàrem col·locar dins. Jo estava al costat de la mare i de la meua germana. Cada persona

tenia una botella d'aigua, un tros de pa i un guardapits salvavides. Estava molt nerviós, ja que no sabia si després d'aquell viatge seguiríem amb vida. Seguidament, ens vàrem endinsar a la mar i va començar tot.

*Estava dins la
petita pastera,
rodejat de persones
sense força ni
per plorar...*

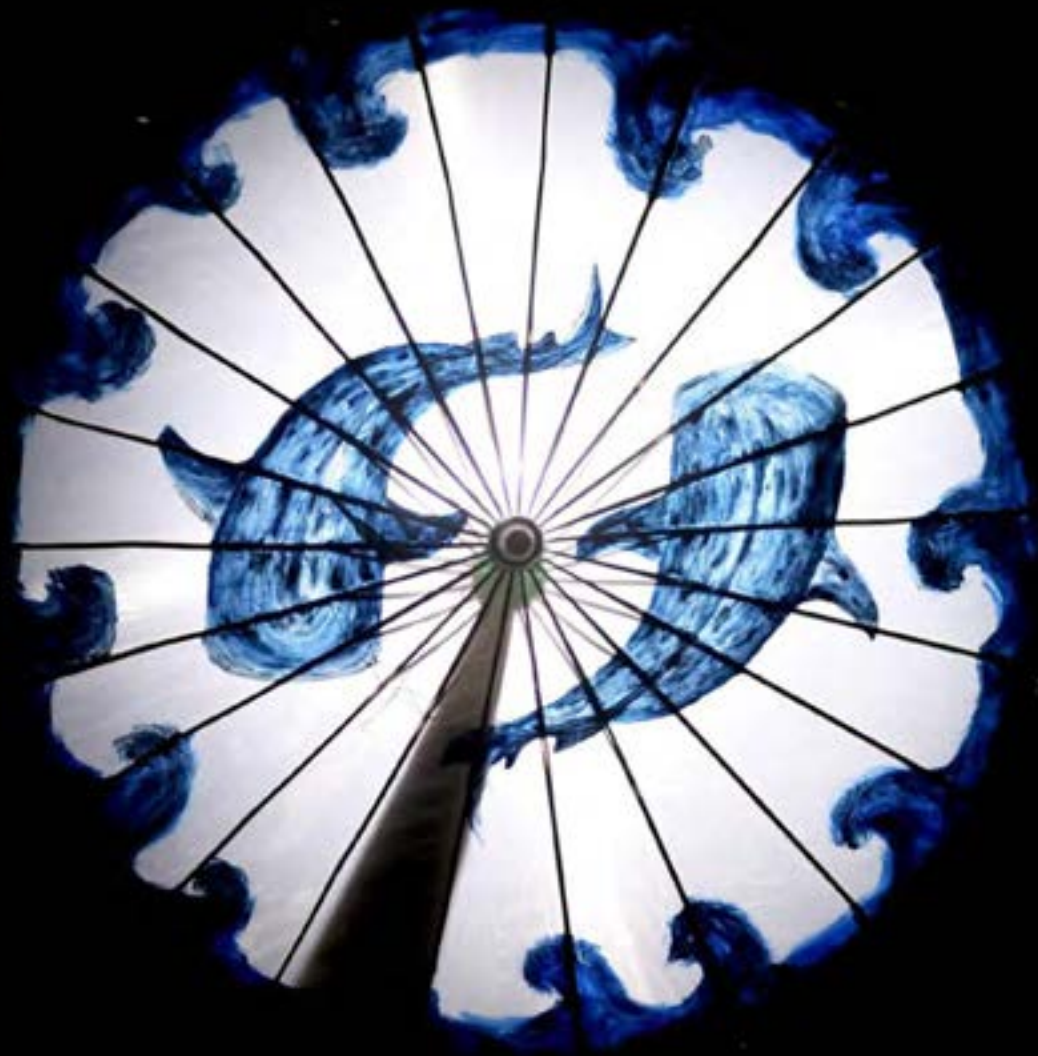
Havia passat mig dia, tenia por, molta por, el renou de la mar ja no em calmava. Tancava els ulls per intentar tranquil·litzar-me, però res funcionava. Estava dins la petita pastera, rodejat de persones sense força ni per plorar. Ningú sabia nedar. El cel cada vegada més gris, més obscur, venia una tempesta. Les

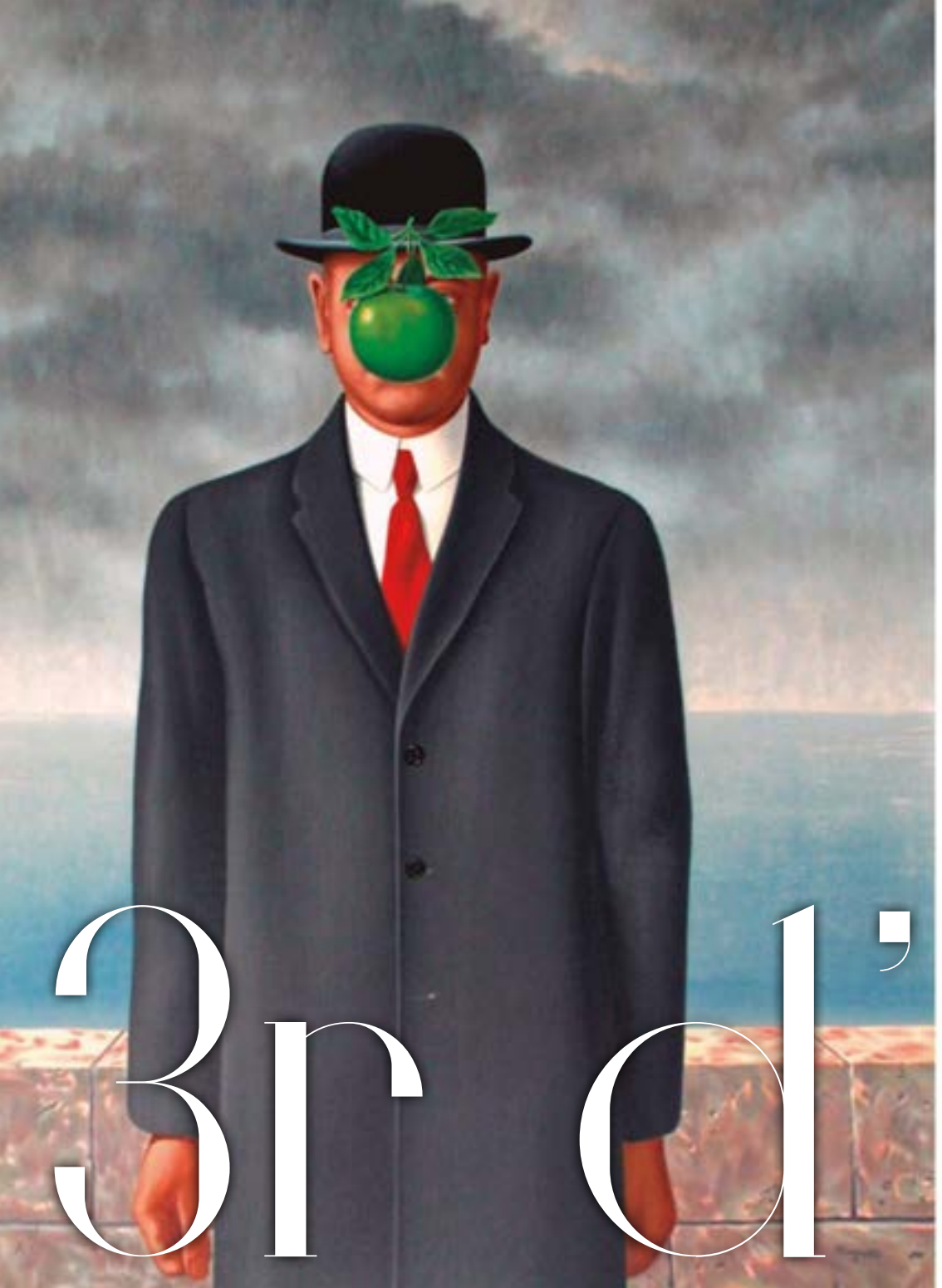
ones de la mar cada vegada eren més grosses. Jo només volia partir del meu país i arribar a un lloc on pogués tornar a refer-me, a reiniciar la meua vida. Aquests deu anys que havia viscut i els que havien viscut aquella gent de devora jo havien estat de patiment. Vaig tornar a tancar els ulls, sentia com cridava la gent, com xocaven les grans onades i, després, ja no vaig sentir res més.

Quan vaig tornar a obrir els ulls, estava dins una embarcació, però no era una pastera, era un vaixell. Ja ho entenia tot, un grup

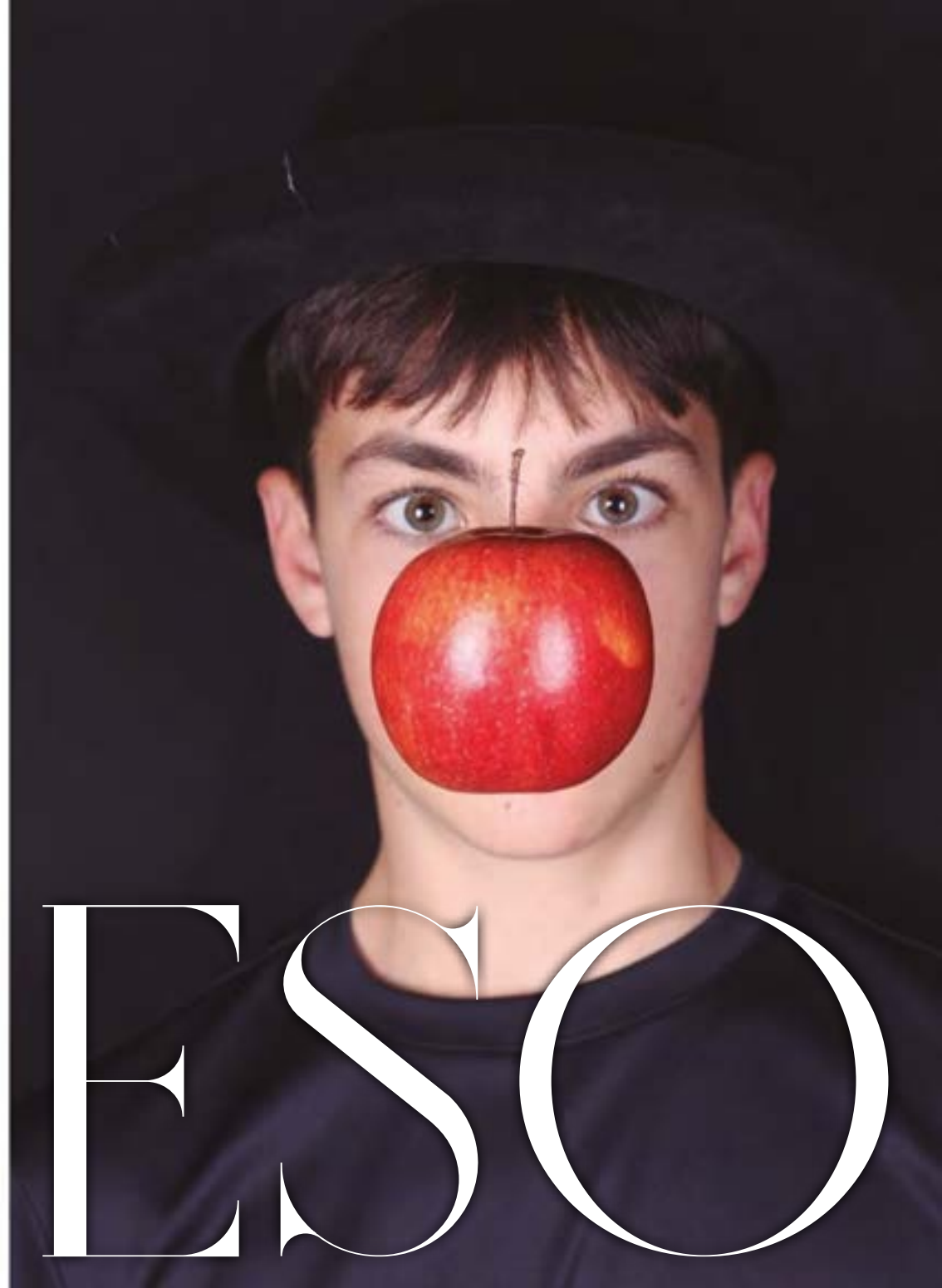
de persones ens havia salvat. Un somriure es va dibuixar a la meua cara. Però, on eren ma mare i la meua germana? Aquell somriure va desaparèixer en un segon. Em vaig aixecar, amb les forces que em quedaven. Allà, a l'altre costat del vaixell vaig veure la mare. Vaig anar cap a ella i la vaig abraçar amb força. Amb una cara desfigurada em va comunicar que la meua germana no havia pogut superar el trajecte i havia mort. Estava trist, però alhora esperançat perquè la meua vida tornava a començar.

3rd'

ESQ

La jornada d'una incompresa

Hanaa Alami Aarabe

IES Arxiduc Lluís Salvador

Aquí estic jo, una copa.
Boca de color de vi, expressant el que no és.
Renous, un terratrèmol i...
Alerta! Ja s'ha romput.

Fred dins la cova,
no hi ha res.
El que jo sent? Què importa,
ni jo ho sé.

Apaguem la llum que rumia,
escoltant cada instrument,
que ara no és harmonia,
sinó cada vegada més estrident:

Quina és aquesta sensació?
Sent com se m'oprimeix l'estómac,
com els pensaments m'arriben fent mal
i una percepció que cada exhalada és la darrera.

*Apaguem la llum
que rumia,
escoltant cada
instrument...*

Els ulls emboirats,
com si de lluna vermella es tractés.
Regalimo gota a gota, sense aturall,
com la pluja suau
en un carreró sense sortida.

No comprendre l'error comès:
mans al cap, genolls al pit.
Paraules que no acaben sent.
La pregunta: Per què?
Un judici perdut.

La necessitat d'una veu càlida,
que m'emboliqui amb lianes verdes,
fins arraulir-me sota terra,
on tot és pau.
Aquí estic jo, rosa eterna.
Igual que la bèstia,
tot depèn del no present.
Som jo l'estranya?

*La necessitat
d'una veu càlida,
que m'emboliqui
amb lianes
verdes...*

De quin color és la nostàlgia?

Kelsy Alexandra Cortez Bolaños

IES Arxiduc Lluís Salvador

Tal vegada és marró com els teus ulls o carmesí com els teus llavis. Tal vegada se sent com els teus petons o té l'olor de les teves abraçades.

Els teus ulls viuen en la meva ment. Els mateixos que em feien somiar, ara em lleven la son. M'esvaeixo amb tu, amb els teus records.

El menjar no té el mateix gust, el teu lloc al llit està fred i el meu armari ja no té colors. En cada lloc et veig, escolto el teu riure, sento la teva escalfor.

Vull sortir d'aquesta pel·lícula que rebobino per no acabar, però

el simple fet d'imaginar-te una altra vegada al meu costat em condemna.

Potser la nostàlgia i la meva vida és de tots els teus colors.

*Els teus ulls viuen
en la meva ment.
Els mateixos que em
feien somiar, ara
em lleven la son.
M'esvaeixo amb tu,
amb els teus records.*

El laberint dels somriures trencats

Aleydith Arianna Guimac Moya

IES Arxiduc Lluís Salvador

Clara havia sentit històries sobre el laberint dels somriures trencats des que era petita. Sempre en parlaven com d'un lloc misteriós, gairebé llegendari, que només apareixia quan algú estava preparat per mirar dins seu. Tot i això, mai hauria imaginat trobar-se'l. Una tarda, mentre passejava pel bosc per aclarir la ment, una boira espessa va començar a envoltar-la, movent-se com si volgués guiar-la. Quan es va obrir, va deixar veure uns murs verds que semblaven palpitant suau. Clara va sentir una pun-

xada de por, però també una força interior que la convidava a entrar. I va fer el pas.

De seguida va notar que l'aire era diferent, més dens, com si el lloc pogués llegir el que ella intentava amagar. El laberint era immens, un conjunt de passadissos que semblaven moure's lleument, com un organisme viu. Entre aquella estranyesa s'hi movien figures híbrides, mig

*Va ser estrany,
incòmode, veure's
tan al descobert.*

*Però Clara va
entendre que
el laberint no
volia fer-li mal.*

humanes i mig animals. Algunes reien amb somriures rígids, d'altres mormolaven paraules mig perdudes. Clara va intentar par-

lar-hi, però totes semblaven atrapades en un eco etern, com si busquessin alguna cosa que ja no recordaven.

A cada gir, els passadissos mostren miralls que reflectien versions d'ella mateixa. En un es veia forta, en un altre fràgil, en un altre massa orgullosa. Va ser estrany, incòmode, veure's tan al descobert. Però Clara va entendre que el laberint no volia fer-li mal. Només li mostrava parts d'ella que sempre havia deixat de banda. Des de lluny, un cavall blanc amb ales negres l'observava amb una calma enorme. No parlava, però la seva mirada transmetia comprensió. Cada cop que Clara dubtava o s'espantava, l'animal inclinava el cap amb suavitat, com si la convidés a continuar.

Quan va arribar al centre, el silenci era tan profund que semblava tenir pes. Les figures híbrides es fonien amb les arrels i les ombres, com si finalment poguessin descansar. Clara va sentir un pes antic al pit, una veritat seva que sempre havia evitat mirar. No li calia veure-la reflectida; ja la coneixia. Va tancar els ulls, va respirar i la va acceptar. Llavors, el terra va vibrar i un camí, abans invisible, es va obrir.

Quan va sortir del laberint, tot semblava igual: els arbres, la llum, el vent. Però ella ja no era la mateixa. Ara sabia que tothom porta llum i ombra. I, per primera vegada, no tenia por de reconèixer les seves. El laberint va quedar enrebre, esperant el pròxim viatger disposat a fer el mateix camí.

Estrelles que enamoren: nit de confessions

Karla Victoria Candelario Mendoza

IES Arxiduc Lluís Salvador

E

En la nit estelada,
Secrets brillen al cel.
Te dic el nom en silenci
Recordant els nostres moments.

En l'eco de la lluna,
Les estrelles xiulen,
Les més brillants canten.
Ets la brisa que refrega la meva ànima.

Sota el poblet, la nit respira dolça i clara,
Quan miro el cel brillant, la llum és clara,
Un bonic record desperta i creix la calma,
Els estels m'acompanyen en calma.

Et veig com a una constel·lació,
No hi ha paisatge on no em recordi de tu,
Amb tu no amago la meva passió,
Murmuro el teu nom sense por.

*En l'eco de
la lluna,
Les estrelles
xiulen,
Les més
brillants
canten.*

On ara estic, és on m'enamori
Raó per ser aquí
En aquest lloc és on estic feliç
Només estant aquí penso en tu.

Nits així, m'abracen els records,
Ia cada estel trobo el teu nom,
Tota la veritat crema,
Dins la foscor, el meu cor es confessa.

Ets el meu lloc segur,
Com les nits que he vingut,
On estic jo,
Ningú sap que escric per a tu.

Fins i tot tinc por,
Encara no em confesso a tu,
Segueixo la teva veu,
Sense aturar fins a arribar a tu.

Il·lumines la meva foscor,
Oblido les preocupacions,
Només existim nosaltres dos,
Som dues estrelles sense por.

*Nits així,
m'abracen
els records,
I a cada
estel trobo el
teu nom...*

Una al·lota cuidant un al·lot

Caterina Boero Carreras

IES Joan Alcover

Veiem una jove aclaparada pel món adult, cansada de les responsabilitats interminables i de la pressió constant de ser una “Lady” amb la meta d’honorar la seva família, tal com volen els seus pares. Ara que som dins el cap de la mainadera, sabem que està tranquil·la, relaxada, feliç d’haver fugit de la realitat; vol trobar la seva pròpia, un altre tipus de vida, o almanco la que va viure en un passat.

L’entorn canvia, comença la tardor. Canvia just com ho fa la seva vida. Ara que ha de cuidar

un nin petit, se sent desorientada; torna al que li van prendre massa prest: la il·lusió d’obrir joguines noves, nedar esquitxant,

córrer sense cap altra preocupació que arribar la primera... Gaudeix de les rialles i dels pensaments en veu alta del petit, que inunden columnes mentals. Ell no sap xerrar clarament. Així i tot,

tenen les converses més interessants i eloqüents; de vegades, li fa les preguntes més simples, com “quin és el teu color preferit?”; altres, de més profundes. Ara bé, mai la jutja.

*Gaudeix de les
rialles i dels
pensaments en
veu alta del petit,
que inunden
columnes mentals*

Els verds que cobreixen el quadre fan una certa sensació de calma, i a ells se'ls veu amb colors d'una saturació perfecta per completar l'obra. Ell se sent segur

i estimat amb ella; té el caliu que vol de veritat per jugar, i ella ha trobat una ànima que fa que se senti compresa.

Una al·lota cuidant un al·lot.

L'amor en una abraçada

Jacqueline Victoria Ortigosa Heredia

Col·legi Jesús Maria

La muralla de la ciutat queda en silenci mentre dues figures s'abraçen, formes simples i potents que diuen més que mil paraules. Al fons, se sent el cor de la multitud; una ferida col·lectiva que segueix respirant a través de la calor compartida de les

espatlles. No hi ha detalls individuals, és el pensament de l'ésser humà, la primera d'una estoneta d'empatia enmig de la por. I quan

*[...] una ferida
col·lectiva que
segueix respirant
a través de...*

l'aire sembla espès de record, l'abraçada s'obre en una llum rubina que encara diu: som molts i encara podem estimar.

La realitat de la vida a la Cort

Sara Ruiz Cascales

Col·legi Jesús Maria

Allà érem nosaltres un dia de primavera posant sota el sol, perquè ens fessin un estúpid quadre. Jo soc la Infanta Margalida Teresa i la meva època, el barroc, va ser un temps en el qual es van tenir molt en compte els detalls i es va jugar amb la llum i les ombres, tenint com a color principal el marró, que envoltava les nostres vides.

Jo volia sortir com fos al jardí d'aquell

meravellós lloc, el Palau Reial de Madrid. No obstant això, em van dir que a mi i a les Menines, les

meves dames d'honor, ens havien de pintar. Em van trencar tots els plans que tenia, però ja hi estic acostumada. Mai m'han deixat prendre decisions i mai ho faran, perquè només soc la Infanta Margalida Teresa, una dona que mai tindrà veu pròpia.

Jo soc la Infanta Margalida Teresa i la meva època, el barroc, va ser un temps en el qual es van tenir molt en compte els detalls i es va jugar amb la llum i les ombres...

Promeses sense paraules

Claudia Rodríguez Riutort

Col·legi Jesús Maria

E

lls dos es miraven en silenci, immòbils, com si el temps els hagués jurat fidelitat. La llum que entrava per la finestra acarona el gest solemne d'ell i la mà lleu d'ella, que s'estrenyia damunt el ventre, com si tingués un secret a mig dir. Al fons, el petit mirall con-

vex ho registrava tot: els colors, els testimonis invisibles, fins i tot, les paraules que no s'havien dit.

I mentre posaven, van adonar-se que aquella escena definia molt bé la seva situació: no eren ells qui feien la promesa, era el quadre que els prometia l'eternitat.

*La llum que entrava
per la finestra
acaronava el gest
solemne d'ell i la
mà lleu d'ella...*

Els rellotges davant els teus ulls

Elsa Villar López

Col·legi Jesús Maria

Des que naixem tenim uns temps determinats, per a algunes persones curts i per d'altres llargs. El temps és com molts de rellotges que es van enfonsant. Les persones més grans tenen la tendència de dir als joves que no tinguin por de ser i fer el que vulguin. Cada any que passa un rellotge s'enfonsa amb

molts de records que arriben a la consciència.

Quan arribes al final, el darrer que fas és demanar-te a tu mateix: he aprofitat els meus rellotges al màxim? Tic... he dit i expressat el que jo volia? Tac... he complit els meus somnis? Tic Tac. Els rellotges han arribat als teus ulls.

*Tic... he dit i
expressat el que
jo volia? Tac...
he complit els
meus somnis?
Tic Tac...*

L'home de la poma

Tomàs Vives Mayol

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

É

s dijous, no plou però està ennigulat. Em dirigeixo a l'escola com un dia més. A l'hora de l'assignatura de català va arribar una jove. Era ni més ni manco que n'Eva, la responsable del Recull de Literatura Jove! De les seves paraulles es desprenien conceptes com literatura, art, sentiments o motivació. Tot just en acabar les classes, aquell nin, d'aparença tranquil·la, es disposà a visitar una exposició de quadres molt famosa que havia arribat al Casal Solleric de Ciutat. L'objectiu: aconseguir idees o inspiració

amb la idea d'escriure un relat.

Quan vàrem arribar em vaig adonar que hi havia molts de quadres importants que coneixia: *La Gioconda*, *El Sant Sopar*, *El Crit...* però, de tots ells, em vaig quedar meravellat amb un en particular. Era *El fill de l'home*. El quadre d'un home que ni més ni manco tenia una poma davant la cara. En Tomàs ho mirava molt

*El quadre d'un
home que ni
més ni manco
tenia una poma
davant la cara.*

atentament intentant entendre i captar el missatge real que hi havia darrere aquella obra d'art. Era sens dubte una experiència enigmàtica.

De sobte, i quan no m'ho esperava, l'home de la poma misteriosa es va començar a moure dins del quadre. Em vaig quedar sorprès i a la vegada espantat. Un quadre què es mou...? De fet, cada vegada que el mirava feia moviments diferents. Llavors, l'home, en un segon, va botar del quadre i es posà dret devora meu. Les altres figures de l'obra curiosament també es varen començar a moure. No s'aturava de controlar-me. Qui sap el que encara podia passar...?

[...]l'home, en un segon, va botar del quadre i es posà dret devora meu.

Vaig pensar que estava perdent el nord, però, de sobte el meu germà petit em va demanar si jo estava veient el mateix. L'home de la poma botava de quadre en quadre i les figures quan ell arribava feien un crit de por i així successivament. Al final, el meu germà i jo ens vàrem despertar. Per sort tot havia estat un somni! Al dia següent vàrem anar al museu. Quan ens varen explicar la història vàrem pensar... això és la màgia de René Magritte.

Allà on comença el coratge

Liam Sánchez Bujosa

FECIB Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

Davant d'aquella immensitat que s'estenia com un mar de núvols, en Jack es va quedar quiet, amb els ulls oberts i el cor bategant accelerat. Semblava petit, gairebé fràgil, però alhora ple de vida i possibilitats. No hi havia camins marcats ni senyals que indiquessin on posar els peus; només l'aire fred que punxava la cara i la solitud, carregada de llibertat. Cada núvol que s'eleva i es fon amb l'horitzó li recordava que la vida és un territori ple de misteris, on cada

*[...] tot això semblava
petit davant del mar
de núvols que s'estenia
davant seu, brillant
amb tons grisos i
blancs que canviaven
a cada bufada de vent.*

elecció és una pedra sobre la qual cal decidir si caminem amb por o amb esperança. En Jack havia travessat dies difícils, plens de dubtes i de pors que semblaven més grans que ell mateix. Havia conegut la soledat, la incertesa i la sensació que tot era immens i impossible. Però aquell matí, en arribar al cim de la muntanya, tot això semblava petit davant del mar de núvols que s'estenia davant seu, brillant amb tons grisos i blancs que canviaven a cada bufada de vent.

El vent li bufava a la cara, i mentre gravava petjades a la roca humida, en Jack sentia com la por i l'angoixa es barrejaven amb una estranya calma. La solitud no era buit, sinó un espai on podia escoltar el seu cor i reconèixer les pors que havia amagat durant anys. Cada núvol que passava semblava murmurar-li que la vida és canvi constant, que res no es manté quiet i

que cada dia és una oportunitat per elevar-se, encara que només sigui un petit pas més. Hi va haver moments en què el vertigen el feia tremolar, quan la boira semblava engolir tota llum. Però en lloc de fugir, en Jack es va atrevir a mirar

Cada pas sobre la roca, cada respiració profunda, cada mirada que s'estenia cap a l'infinit era un acte de valentia.

Comprenia que la vida real no és un camí pla...

Quan finalment es va aturar, en Jack contemplava la vastitud del que havia recorregut. El vent havia tornat suau, i els núvols es movien lentament, com si esperessin que ell prengués un respir profund abans de seguir. Va descobrir que la vida, amb totes les seves incerteses i contradiccions, era més bella del que mai hauria imaginat. La solitud podia ser

amiga, i ell, petit i fràgil, era capaç de gestes grans i inesperades. Des d'allà, sobre el mar de núvols, va entendre que l'horitzó existeix perquè ens atrevim a mirar-lo, que el vertigen forma part del viatge i que la bellesa de la vida rau a seguir en

endavant, pas a pas, malgrat la incertesa. Cada núvol que passava era una oportunitat, i cada bufada d'aire fred, un recordatori que era viu i que la vida valia la pena ser viscuda amb tot el cor. Amb un somriure suau, en Jack va reprendre el camí, sabent que, passi el que passi, sempre podia alçar la mirada i veure l'infinit.

Laberíntic

M'

agrada pensar en la vida com si fos un laberint. Però no un d'aquests que surten darrere les cartes dels restaurants per mantenir els nens entretinguts, no. Un molt més complex, amb moltes entrades i moltes sortides. Amb camins sense sortida o amb diversos finals. Amb camins més difícils i camins més fàcils. Amb sortides ràpides i senzilles o sortides complexes que requereixen paciència. Hi ha camins que s'ajunten per ensenyar-te alguna cosa i després se separen, o potser sem-

pre vetllen per tu encara que no els vegis.

També crec que cadascú té el seu propi camí definit. Encara que no es vegi i encara que ningú et digui quin és el camí correcte. A vegades, el mateix laberint fa que cometis errors per després créixer i arribar al teu destí. Potser creuràs que no pots més, però si has triat aquell camí és per alguna cosa. Pot ser que no sàpigues mai el motiu,

però és allà, invisible i a la vegada present. Al cap i a la fi, tots som només camins.

*[...] el mateix
laberint fa que
cometis errors
per després
créixer i arribar
al teu destí.
Potser creuràs...*

La pitjor nit de la meua vida

Gaia Rancich Zarrias

IES Joan Maria Thomàs

Vaig pensar que era un crim que la lluna, amb la seva claror i innocència, observés la depriment escena que ocorria davant meu. Terrible escena que *jo* havia causat.

La meua ment estava congelada, els meus músculs entumits i la meua estabilitat emocional trencada. Com havia arribat a això? I en quina classe de persona em convertia?

Desfent el silenci nocturn, va sonar la sirena d'una ambulància, o d'un cotxe de policia, no ho sabia ben bé. En qualsevol cas, vaig sortir d'aquell condemnat descampat amb l'esperança que els

estels m'eximissin del pitjor error de la meua vida, mentre les meves cames recordaven la funció de sortir corrents.

L'aire fred de la nit contrastava amb el líquid càlid i espès que em cobria les mans, gotejant darrere meu com si d'un rastre de miques de pa es tractés, encara que mai tornaria a aquell lloc mentre em duràs la tendresa.

*Quina forma
més patètica de
convertir-me en
una assassina.*

La bellesa i la tranquil·litat interrompuda pel meu deliri, pels crits que creuaven la meua ment i que, de tan forts que eren, estava segura que la resta del món ja els havia sentit.

El complex teixit de núvols i constel·lacions, frunzides al cel nocturn i decorat amb feixos de llum, m'observava mentre em colpejava contra els cantons, ensopegant, fent-me blaus i ferides sagnants.

Quina forma més patètica de convertir-me en una assassina.

I és justament per això, per haver volgut desafiar la mort, que sabia que m'enxamparien. Potser aquest va ser l'últim impuls que vaig necessitar per arribar a casa, amb els meus pares, per dormir a una habitació on una foto de la seva filla, amb set anys, penjava mostrant un somriure incomplet i un peluix multicolor. Em pregunto què havia estat d'aquella nina lluent.

Finalment, vaig començar a enfil·lar-me per la paret de la meva habitació, encara que en poc temps passaria a ser la d'un fantasma i, miraculosament, vaig aconseguir arribar a la petita finestra, que havia deixat oberta, i vaig endinsar-me a la penombra d'una cambra que mai més torna-

ria a veure. Amb un bolígraf rosa fúcsia vaig escriure una nota ràpida i inconnexa, contaminada de la sang que em tacava les mans, instada per les sirenes amenaçadores cada vegada més insistents. Ja no seria allà quan algú la llegís.

Però, en voler tornar a baixar del meu dormitori, les forces em varen flaquejar i vaig caure bruscament a terra. Vaig mirar-me el pit.

Era ple de la meva pròpia sang que rajava peresosament de la ferida.

M'havia enxampat.

La mort, després de tot, m'havia enxampat.

I el meu assassinat, sense més assassina que jo ma-

teixa, s'estava complint.

Encara amb un dolor que m'emboirava la ment com el precíós firmament d'aquella nit, vaig poder apreciar l'alba incipient, donant la benvinguda a la resta del món.

A alguns els enyoraria, d'altres, però, m'havien tractat malament.

I no em feia mal dir-los adeu.

L'últim que vaig veure va ser el primer raig de sol.

*El complex
teixit de núvols
i constel·lacions,
frunzides al cel
nocturn i decorat
amb feixos de llum,
m'observava mentre
em colpejava...*

El laberint, de Leonora Carrington

In finit

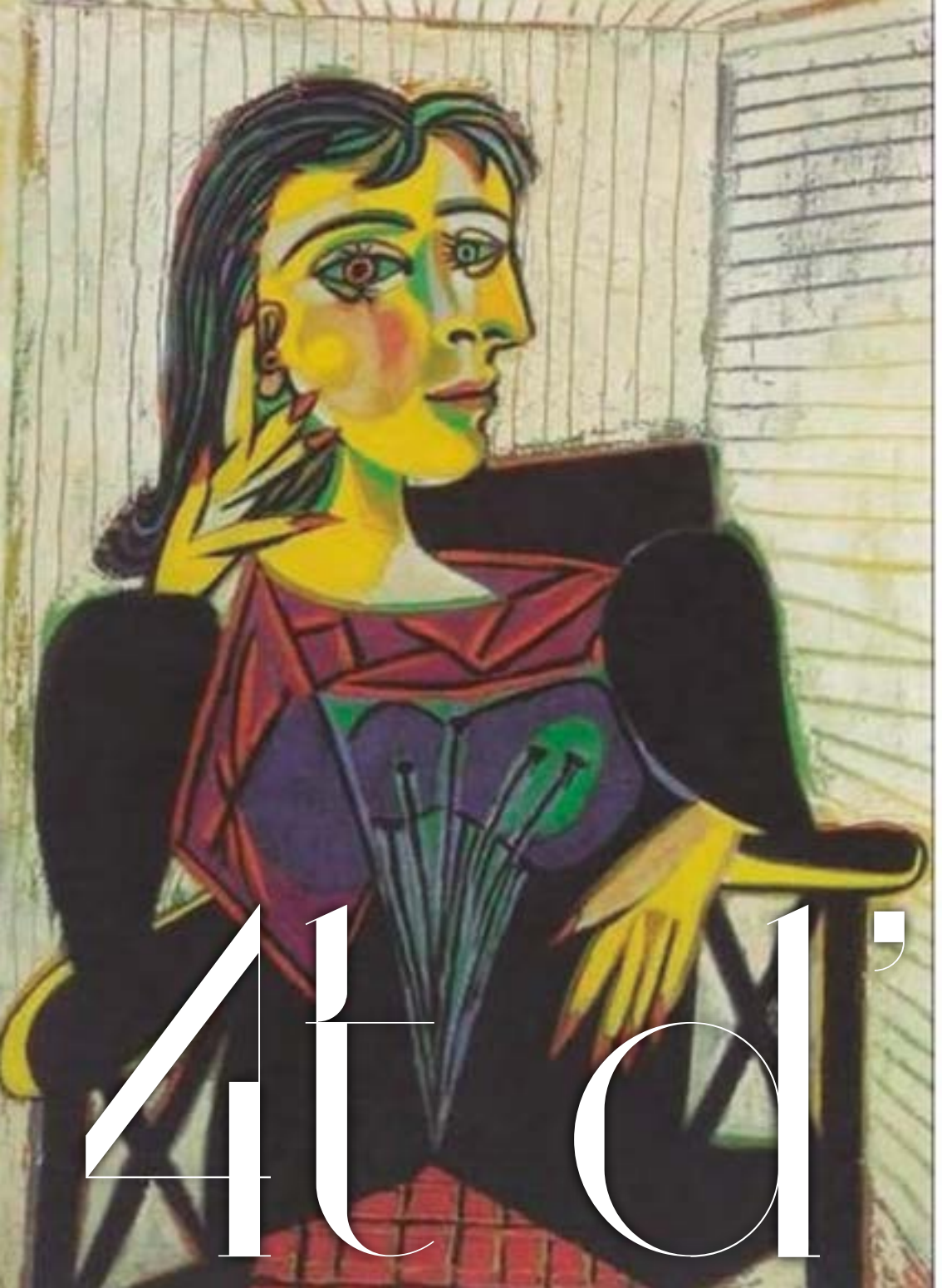
Lorena Sánchez Pérez

IES Son Cladera

Inesgotable aquest camí
Nombrosos senders engloba
Finalment no es troba.
I quan és al matí
No penses amb claredat
Imagines falses sortides
Trobades a l'obscuritat.

*Nombrosos
senders engloba
Finalment no
es troba.*

401

ESQ

Tot va començar quan vaig conèixer aquell pintor boig

Gaspar Rosselló Mas

IES Guillem Sagrera

Tot va començar quan vaig conèixer aquell pintor boig. No hi havia res que ell sabés fer. Em va tocar seure i a més d'haver de donar l'esquena a un paisatge preciós havia de tenir un cavallet amb un llenç gegant a la meua cara.

Quan em van fer seure a la cadira, vaig notar una pressió estranya al pit, com si m'haguessin col·locat un pes invisible damunt les espatlles. No sabia exactament què passava, però em venia aquella sensació de no ser prou bona, prou guapa

o prou important per quedar dins un quadre. L'estudi era silenciós i gran, i jo em sentia petita, com si hagués entrat dins un lloc on no sabia si hi pertanyia.

*No sabia exactament
què passava, però em
venia aquella sensació
de no ser prou bona,
prou guapa o prou
important per quedar
dins un quadre.*

Mentre el mestre preparava els pinzells, jo pensava en el que vindria després. Imaginava persones mirant-me i no podia evitar preocupar-me. Em feia por que trobassin el meu somriure massa feble, massa tímid, com si estigués a punt de desaparèixer. Sempre he estat així: un poc callada, un poc reservada,

i en aquell moment tot això em semblava un defecte immens.

Quan el quadre va ser acabat, no em vaig sentir important. De fet, em vaig sentir encara més petita. Pensava que, quan la gent em veïés, es riuria del meu somriure estrany o de la meva mirada trista. *Segur que no els agradaré, em repetia.*

Però amb el temps, tot va canviar. Any rere any, cada vegada més persones venien a mirar-me.

Es quedaven quietes davant meu, intentant entendre què pensava.

Alguns deien que era misteriosa.

D'altres que era calma-da. Ningú no deia que fes riure. Ningú no se'n burlava.

I així, després de molt de temps, vaig començar a creure una cosa nova: ara puc veure que no era cert el que em pensava. Ara tothom

em mira. Som famosa. I, sorprenentment, el món no se'n riu de mi... el món m'admira.

*Segur que no
els agradaré,
em repetia.
Però amb el
temps, tot
va canviar.*

Visc dins tu, sobro en mi

Francesc Catalán Cañellas

IES Joan Alcover

Jo era allà, portava la vestimenta dels dimecres: botes de pell animal, una camisa rosa fúcsia, l'americana Burberry del padrí i un barret del qual em vull desfer. Aquella situació era totalment nova per a mi. Sentia que no podia riure ni mirar amb tendresa a ningú. Depressió total.

Agafó forces i m'acabo el darrer glop de la ginebra. Sense mirar als ulls a ningú, m'aixeco, recerco entre la pols de la meva cartera i deixo propina.

Mentre faig el camí a casa, amb

les mans dins les butxaques, començo a reflexionar sobre com he arribat aquí. Som conscient que la meva ànima està composta per pinzellades, esquitxades

i pensaments d'una persona que decideix tot el que faig. De fet, crec que som el reflex emocional i psicològic personificat del meu creador. Cada passa que faig és una llàgrima

Cada passa que faig és una llàgrima escampada al llenç; i cada acció que prenc són les seves ganes de connectar amb mi.

escampada al llenç; i cada acció que prenc són les seves ganes de connectar amb mi. Sovint, sento que a ell li agradaria traspasar la

pintura i poder romandre en un paradís on sempre fos de nit i els mussols fossin protagonistes dels carrers.

Una pintura és la peça del tren-caclosques que l'artista no pot su-

plir parlant. Per tant, cada ombra, cada llum i cada detall és un diminut tros de cor.

Ja he arribat a casa. Em poso la bata i demà serà el mateix.

Aquella mirada

Abril Vega Barceló

IES Madina Mayurqa

Com cada matí el sol es llevava per l'horitzó, la llum il·luminava a poc a poc el mar i el tenyia d'un color blau clar que omplia d'alegria i tranquil·litat tot el port. Tenia per costum observar a través de la finestra com a la gent li apareixia un somriure quan caminava per la vorera i com, per un segon, tothom oblidava els seus problemes.

Però aquell matí tot fou diferent. En sortir a mirar per la finestra una persona nova aparegué asseguda a la vora del port. Estava d'esquena, tocant l'aigua freda amb la punta dels peus i recargolant-se els rínxols que li queien fins a tocar a terra.

*[...] una mescla
d'eufòria i
por, d'alegria
i misteri...*

En l'instant en el qual l'observà, un nou sentiment aparegué dins seu: una mescla d'eufòria i por, d'alegria i misteri, una barreja d'emocions que mai no havia sentit. Quedà abstret davant aquella

figura que per a ell inspirava la màxima perfecció possible i no va reaccionar fins que notà que els seus ulls es trobaven mirant-se directament amb els de l'al·lota. Amb aque-

lla mirada, una connexió s'establí en una fracció de segon, aquella mirada els va envoltar en un ambient de seguretat i tranquil·litat. En fixar aquell contacte, cada pèl del seu cos s'eriçà i un calfred el

va recórrer de cap a peus. Uns instants després, s'omplí de tot el coratge possible per anar a xerrar amb ella, però en sortir per la porta de casa seva ja no hi era. En veure buit aquell racó on era ella feia uns segons, es quedà perplex i sense prou força per moure's. La llum que il·luminava el port va anar desapareixent i la foscor de la nit va anar envaint les carreteres. Aquell vespre no fou com qualsevol altre, la imatge d'ella d'esquena no se n'anava del seu cap ni tan sols quan es va sumir en el somni que el va perseguir tota la nit.

L'endemà el sol sortí com cada dia, però ell es va desper-

tar amb mal cos i un cansament que mai havia tingut, notava que aquell matí alguna cosa li faltava. Sense forces, s'apropà a la finestra amb l'esperança que de nou ella fos allà, però no, l'espai era buit igual que una part d'ell. A partir d'aquell moment es passà els dies mirant per la finestra. Cada dia veia com tothom passava, tothom menys ella, i a poc a poc va assumir que mai més la tornaria a veure i que fos com fos s'hauria d'allunyar d'aquells sentiments

abans que l'acabessin de consumir i enfonsar en aquella foscor que el perseguia cada vespre d'ençà que la va conèixer.

*Sense forces, s'apropà
a la finestra amb
l'esperança que de nou
ella fos allà, però no,
l'espai era buit igual
que una part d'ell.*

Allò que visquérem ballant

Aina Catalina Merino Quetglas

IES Madina Mayurqa

E

l millor del ballet eren les classes,
la comoditat, la companyonia,
la naturalitat de les puntes, de les falde,
que duguérem, fidelment, any rere any.

M'agradava quan el senyor ens elogiava
i ens donava els papers com si fossin miracles,
sempre amb alguna llàgrima de nines fortes,
sempre amb renys dels pares,
sempre algú que se n'anava.

Jo mai vaig ballar tota sola quan s'alçaven les cortines,
mai vaig ser la millor ni destacava entre les altres,
però sempre vestia amb el meu llaç verd,
i totes, en entrar jo, somrient em saludaven.

No hi ha lloc al món per a tantes que ballàrem
i moltes acabarem treballant en alguna fàbrica,
en alguna tenda, renunciant a fer passes
davall els llums de l'escenari.

Dret dins la boira

Tomeu Andreu Vallespir Monserrat

IES Madina Mayurqa

Aquest home està dret, sí,
però no és valentia el que el sosté:
és necessitat.

La necessitat d'entendre
per què hi ha dies en què la vida
s'assembla massa a aquesta boira:
espessa, silenciosa,
i estranyament indiferent.

No mira el món amb orgull,
ni amb esperança,
ni amb ganes de conquerir res.
El mira amb una pregunta:

“Què faig jo aquí?”

No és la pregunta del covard,
és la pregunta de qui ha arribat
al límit del seu propi silenci.
El que ja no pot mentir-se més.

*[...] per què hi ha
dies en què la vida
s'assembla massa
a aquesta boira:
espessa, silenciosa,
i estranyament
indiferent.*

El que sap que hi ha parts de si mateix
que ha intentat enterrar
i que ara tornen a respirar sota la boira.

Per un instant,
no és només un home contemplant el desconegut:
és un home escoltant el pes
d'allò que encara no s'atreveix a dir.

Sembla quiet, però per dins hi ha un combat:
el desig de continuar,
l'impuls de fugir,
i aquella tercera cosa,
la més perillosa de totes:
la temptació d'aturar-se per sempre.

I, tanmateix, continua dret.
No per orgull,
no per fe,
sinó per una mena d'intuïció profunda:
la idea que, potser,
en algun racó d'aquesta boira
hi ha una resposta.
O almenys, una direcció.

No vol salvar-se,
però tampoc vol rendir-se.
Busca alguna cosa més humil:

la pau de poder mirar-se
sense girar la cara.

I en aquest esforç, en aquest tremolor gairebé invisible,
hi ha tota la dignitat del seu camí.

El desig d'un nou **llevant**

Izan Mengual Romero

IES Madina Mayurqa

Del cel ferit va caure una llavor a la mar, i les aigües, com a guardians silenciosos, van guardar el seu secret. Daurada, esperà el calze de l'escuma, tancada fins a aconseguir l'aurora de la bellesa. Mentrestant, Mart, déu de la guerra, observà la llavor caiguda com un miracle, ja que la seva intuïció —que mai no fallava— li havia dit que allò era el que cercava des de feia temps: l'amor que amagava aquell prodigi. Per això, sense precaució, propi d'ell, s'apropà al seu anhel flotant a la mar. Tot seguit, intentà tocar-lo,

però no tingué èxit, perquè una tremolor recorregué el seu cos just abans de sortir volant pels aires. “Desconcertant”, pensà; tanmateix, aquella sensació l'animà a aconseguir-lo.

*“Desconcertant”,
pensà; tanmateix,
aquella sensació
l'animà a
aconseguir-lo.*

De sobte, aparegué al seu cap una imatge clara: els ingredients necessaris per fer créixer la llavor. Immediatament, va anar a cercar-los, encara que no sabia que l'observava un dels pitjors éssers que podia imaginar.

Mentre Mart s'aventurà en la recerca, el primer d'ells, un noble déu del vent oest i del renai-

xement anomenat Zèfir, irradià por quan es trobà amb el déu de la guerra a les portes de la seva cova a Tràcia. Tot i això, aconseguí mantenir la compostura.

—M... M... Mart, què et duu aquí?
—digué Zèfir.

—Ajuda'm o patiràs les conseqüències —contestà Mart.

De sobte, sortí una bella dona de darrere Zèfir. Era la seva esposa, Aura, nimfa de les flors que havia abandonat el bosc per viure amb el déu del renaixement.

—Deixa'l o sofriràs! —exclamà Aura.

—Només vull la vostra ajuda per fer créixer allò que caigué del cel —replicà Mart.

Zèfir, finalment, intervingué:

—Basta, Aura. L'ajudarem. Què necessites?

—La Primavera, l'única que pot fer madurar aquest tresor —contestà Mart.

—Ho farem, però ens deuràs un gran favor —afegí Zèfir.

—Si no hi ha més remei... —acceptà ell.

Així, tots tres plegats es dirigiren cap a la mar. Allà es trobava,

majestuós, el gran tresor. S'aproparen; no obstant això, el cel s'ennegrí. Mart, experimentat en moments com aquell, manà als seus dos acompanyants que s'amaguessin i comencessin a invocar la Primavera, perquè sabia perfectament quin ésser s'apropava.

Una estriga, amb el seu perillós vol, li impedia aconseguir el miracle. Aquella era de les úniques criatures a les quals mai s'havia

enfrenat. Tanmateix, això no aturà Mart: sense pensar-s'ho, es llançà contra el monstre. Mentrestant, Aura ja havia invocat la Primavera, que feu créixer la llavor de la mar.

El déu de la guerra, ferit per les verinoses urpes del seu enemic, presencià la preciosa llum que destruï l'estriga i feu sorgir la més bella dona. Després de la claredat, la densa obscuritat l'abordà com un animal que assetja la nit. No tornà a veure cap fulgor, només les tenebres del regne de Plutó. Així i tot, almenys el desig d'aquell guerrier, que ho havia donat tot, es va complir.

*El déu de la guerra,
ferit per les verinoses
urpes del seu enemic,
presencià la preciosa
llum que destruï
l'estriga i feu sorgir
la més bella dona.*

Zeit

Dana Burgos Knothe

IES Madina Mayurqa

E

stimat diari,

Ha passat un dia més.

No penses a pics que ràpid passa tot?

Jo ho pens molt. A vegades em deman què passaria si poguéssim aturar el temps, si poguéssim quedar per sempre com estam ara. Ja sé que és un pensament un poc boig, però si et dic la veritat m'agradaria; així sempre seríem joves, els padrins sempre hi serien i no ens hauríem de preocupar pel que pot passar en el futur. Per una altra banda, també tenc ganes de veure què em durà

el futur, si estudiaré una carrera que m'agrada o si em posaré a fer feina, si formaré una família o si viuré sola. Potser és un doi demanar-me tot això ara, però no ho puc evitar.

*[...] què passaria
si poguéssim
aturar el temps, si
poguéssim quedar
per sempre com
estam ara.*

L'altre dia pensant en tot això del futur vaig recordar que de petita la padrina sempre em deia que que ràpid passa el temps, i jo no ho entenien. Per jo els estius a casa seva eren eterns, cada any era

igual que l'anterior i sabia que quan s'acabaven les vacances i partíem, l'any que ve tornariem i tot seguiria igual. Per a mi el temps no passava.

Ara t'entenc, padrina. Ara entenc per què et posaves trista quan miràvem les fotos d'abans, ara entenc per què ens deies que que ràpid creixem i perquè ploraves quan tornàvem a casa. Ara t'entenc, perquè sé que tot això no serà etern; que algun dia aniré a ca vostra i no hi sereu, que arribarà un dia que la meva germana no em demanarà si feim manualitats juntes, que la mamà serà massa major per anar a córrer juntes i que el papà no hi serà cada matí per aixecar-me.

A vegades pens en tot això i em pos trista, però bé, no hi podem fer res, el temps és imparabile.

Avui hem fet un examen de mates i m'ha anat fatal. M'he estressat molt perquè no em sortia

res i ha estat horrible. No obstant això, crec que també m'ha ajudat en alguna cosa, perquè quan ha acabat l'examen la profe m'ha dit que no em preocupés tant, que només era un examen, que ja en faria molts més a la meua vida i que ja hi hauria coses importants per les quals estressar-me. I pens

*Ara t'entenc,
padrina. Ara entenc
per què et posaves
trista quan miràvem
les fotos d'abans..*

que és vera, que quan siguem grans el que recordarem no serà l'examen de matemàtiques que ens va sortir malament a 4t de l'ESO, sinó totes les rialles a classe, els

bons professors que hem tingut, i sobretot totes les amistats que hem fet. Pens, i esper, que serà tot això el que recordarem d'aquests anys de la nostra vida.

Bé, això és tot el que t'havia de contar avui. Fins a una altra.

Sentir o no sentir

Sherezade Molina Amengual

IES Son Cladera

E

l meu nom és Beverly i treball en un bar. La meva vida no té res d'especial, he de treballar per sobreviure, però no puc viure perquè he de treballar. Cada dia és la mateixa rutina: despertar-se, treballar i dormir. Em sent buida, però per més que ho intenti no puc deixar de sentir, voldria deixar de sentir, sentir aquest mal a les entranyes que m'esquinça, deixar anar el meu crit i sentir llum a la foscor.

Dilluns 21 de gener, 1880.

Són les 6:00 i jo m'he de preparar. Surto del llit i després d'un glop de cafè amarg, vaig cap a la

duixa, em miro al mirall i no veig res, una silueta, una cara trista amb una mirada buida. Veig les cicatrius al meu braç. Ja ha passat molt de temps, però segueixen fent mal, no al braç, no al cos. Em fa mal haver intentat deixar-ho tot, vaig fracassar, perquè? No vull sentir.

[...], em miro al mirall i no veig res, una silueta...

Em cau una llàgrima plena de mal i de foscor. Vull llum, vull pau, vull acabar el que qualche dia vaig començar. Tot aquest mal, tot per culpa d'aquell bar.

Ja són les 8:00. He de sortir, no puc arribar tard, no puc per-

dre aquesta feina. Aquesta feina que m'ha robat la vida, però que m'ajuda a pagar els deutes que va deixar el meu pare, la seva herència, el seu regal. Agafo el transport públic com cada dia, i per fi arribo al meu destí, la meva condemna, el bar. Comença la meva jornada com cada dia, sense un bon dia, sense companys que m'ofereixin plans després de la feina, només servir canyes i tapes. De sobte el veig a ell, la persona que em va amenaçar i va jurar fer-ho fins que pagués l'últim cèntim d'aquell deute. No només

[...] em va amenaçar i va jurar fer-ho fins que pagués l'últim cèntim d'aquell deute. No només amb diners, ell se'n va endur tot el meu ésser, tot el que algun dia vaig ser.

amb diners, ell se'n va endur tot el meu ésser, tot el que algun dia vaig ser. No va ser fins que va parlar quan vaig entendre que s'havia cansat. Avui venia a emportar-se l'únic que em quedava, a mi mateixa. El sento murmurar que ha esperat molt, que és tard i que jo no he aconseguit tot el que devia. Tot seguit sento el tret entre cella i cella. Tot s'esvaeix, jo ja no existeixo. Ja no queda res. Sento calor, sento la llum. He mort. Però morir és deixar de sentir, i deixar de sentir és un alleujament.

Turistes

Joan Toni Franch Mas

IES Joan Maria Thomàs

El taxi, de color negre com tots els de Londres, per fi ens va deixar al nostre destí, la National Gallery.

—Sembla un cotxe fúnebre, de morts! —va dir en Miquel.

La meva família m'havia regalat un viatge a Londres per veure el parc de Harry Potter, i havíem convidat el meu amic Miquel, que n'era un fanàtic, però això seria l'endemà, avui ens tocava visita cultural.

Al meu pare li agradava molt l'art, i estava molt interessat a veure un quadre en concret, *El matri-*

moni Arnolfini.

—Aquí el tenim! —va dir el pare.

Era un quadre més aviat petit, amb una parella i un gos, dins un dormitori.

—És una obra mestra del gòtic flamenc...

—¡Olé! —va exclamar en Miquel, i tot seguit va abaixar el cap per la mirada que li va fer el pare...

En Miquel i jo el miràvem com a badocs.

—Què té d'especial aquest, pare?

—És una obra mestra del gòtic flamenc...

—¡Olé! —va exclamar en Miquel, i tot seguit va abaixar el cap per

la mirada que li va fer el pare.

—...i està carregat de simbolismes. Fixeu-vos en la làmpada, no-

més té una espelma encesa...

—*Lumos!* —va cridar en Miquel, fent com si portés una vareta màgica. Una altra miradeta del pare.

—Què diries que hi fa el gos aquí, Miquel? —li va demanar el pare.

—Jo diria que l'home és un mag i ha tret el gos de dins l'enorme barret que porta!

—Representa la fidelitat al matrimoni —va dir el pare rient—. I les taronges són símbol de prosperitat. Fixeu-vos que van descalços, com si trepitgessin terra sagrada.

—Què diu la pintada de la pa-

ret? —va demanar en Miquel.

—Diu: “Johannes de Eyck va ser aquí, 1434”, és la firma del pintor, molt original, oi? —va dir el pare.

En Miquel va fer un pas endavant i, posant els braços fent anses, va dir:

—Voleu la meva anàlisi professional? Dues persones descalces, les xancles a terra, un camallot que penja del llit i les taronges da-

munt la taula... Això és un quadre dels primers turistes al Port de Sóller!

Encara rèiem quan sortírem del museu.

—*Diu: “Johannes de Eyck va ser aquí, 1434”, és la firma del pintor, molt original, oi?*
—*va dir el pare.*

Nascuda de l'escuma

Carme Martí Tenas

Collegi Sant Josep Obrer

S

uaument l'aire acaricia la seva pell
Com un lliri blanc, fèrtil i jovial
L'aigua salada esquitxa divertida
Sense saber que interromp el seu naixement.

Cabells daurats com mil i una gotes d'or líquid que cauen del cel
Que es vessen sobre el seu cos nu
I l'envolten, com cuques de llum curioses
Mentre d'enfora se sent el so de les ones.

Ones que l'han portat fins a nosaltres
Ones d'un mar que li ha donat la vida
Ones d'aigua freda que, amb tendresa, s'aferren a la seva figura
Ones de bellesa que serà admirada per tots els altres.

Flors de pètals suaus llisquen per l'aire
Puresa, bellesa, vida i tendresa
Efímer instant de missatges subliminars
On el paisatge parla, la brisa calla, i la forma del seu cos t'hipnotitza.

Ocultant la gràcia sota peces de seda daurada
Una flassada suau i fluida
Un moment d'intimitat femenina
Mes no t'intenta seduir.

Ella és bonica per ella sola
Perquè ella sap que cap home
Cap home que conegui en aquesta vida
Li donarà un amor millor que el que ella sola es brinda.

I ella porta una mà al pit
Mes ho fa per protegir-se
I sent el batec del seu cor
Sota una mà de vellut pàlid.

Els déus que l'envolten no ideen
La sort que tenen d'haver pogut presenciar aquesta escena
Però sí que l'ajuden a arribar a terra
I l'esperen amb robes per vestir-la a ella.

El mirador de les batalles guanyades

Claudia Mangas Alvia

Collegi Sant Josep Obrer

M'

agafo al bastó amb força i noto com l'aire fred em neteja els pulmons. Ja no és un vent molest el qual em colpeja la cara; és una sensació de satisfacció. Des d'aquí dalt, el món ja no sembla tan complicat. Cada núvol sota els meus peus em recorda cada un dels obstacles que vaig haver de vèncer; aquells dies en els quals només em veia envoltada de boira i dubtava de mi mateixa, de ser capaç de sortir i vèncer les meves pors. Ara, per fi, estic aquí dalt, observant i commemorant el meu procés amb un orgull immens.

A vegades, des de baix, pensem que el cim és massa lluny o que les nostres forces no seran suficients

La natura, en la seva immensitat, em recorda que som petits, sí, però que no importa la nostra mida, sinó la perseverança i la confiança en un mateix; així et podràs menjar el món.

A vegades, des de baix, pensem que el cim és massa lluny o que les nostres forces no seran suficients, motiu pel qual que intentem arribar massa ràpid. Però ara m'ado- no que el secret no és córrer, sinó mantenir un ritme constant i mai deixar de caminar; i, quan menys t'ho esperes, ja has conquerit el cim... ja has guanyat.

És un procés del qual has de gaudir cada etapa, a poc a poc.

Aquest silenci que m'envolta és el premi a la constància. Quan hagi de baixar de nou a la realitat, em guardaré aquesta imatge: la

imatge de mi mateixa dominant la tempesta. Perquè encara que la boira torni, ara ja sé que soc capaç de trobar el camí per tornar a la llum.

Veient com la meva vida esfondrada passa

Maria Albacete Calvo

Collegi Sant Josep Obrer

M

entre la mar plana reposa sense cap sentiment, veig la meva dona i la meva filla marxar de casa. Amb elles, marxen records, nits de somriures, matins caòtics... Sé que marxen perquè les he tractades malament i ara, me'n penedeixo.

Jo em quedo quiet, mirant per la finestra sense saber ja què fer.

Les flors, acolorides, són a prop meu, però ni la seva olor ni els seus colors fan que em senti millor.

Com sempre, entenc massa tard que he perdut els meus motors de vida, la sang que fa bombejar al meu cor.

*M'agradaria
córrer cap a
elles, però les
comes em fallen..*

M'agradaria córrer cap a elles, però les comes em fallen, estan paralizades, em sento impotent. La vull agafar, vull sentir les seves mans, la seva olor embolicant el meu cos, els seus ulls mirant-me

com aquell dia que ens vam conèixer amb 15 anys, aquell batec accelerat del seu cor, amb els seus llavis plens d'incertesa...

Vull sentir la meva filla entre els meus braços, la seva dolça veu anomenant-me "papà"...

M'adono que tenc una llarga llista de coses que m'encantaria poder fer, en canvi, em quedo

quiet, veient la meua vida anar-se'n.

El silenci es fa espès, gairebé m'ofega. Cada segon pesa com un record que no tornarà. El rellotge continua avançant, mentre jo em consumeixo en el que hauria pogut ser.

A fora, el dia segueix com si res no hagués passat. La vida batega en altres cors, però el meu sembla haver oblidat com fer-ho sense elles. Només em queda aquest buit, aquesta soledat que ressona entre les parets de la que era la nostra casa.

Se t'acaba el temps

Daniela Pizarro Méndez

Collegi Sant Josep Obrer

Sóc en Gaspar, un gran científic que vol trobar la manera d'aturar el temps. "Aturar el temps? No pots aturar el temps, és impossible". Això és el que tothom em diu una vegada i una altra i segur que tu, estimat lector, és el que estàs pensant. Com ho faré? Doncs... encara no en tenc ni idea, però ho aconseguiré.

—Ring, Ring, Ring!
—El meu telèfon sona d'imprevist.

M'aixec de la cadira del meu laboratori a cercar-lo. Mir per tota la casa per saber on he deixat el mòbil.

Després d'una estona cercant sense trobar-lo, em tir al sofà i sent qualche cosa que em molesta en el cul. "No pot ser el mòbil... Veritat?"

*Una setmana més
tard de la darrera
telefonada dels
pares, estic
presenciant el
seu funeral.*

Efectivament, allà és. Quan l'encenc, trob deu cridades de la meva mare. Què deu voler? Marc el seu número i la crid.

—Gaspar? Per què no agafes el mòbil quan et crid? Em podria haver agafat un atac al cor.

Una altra brega de ma mare per no agafar-li el mòbil.

—Hola, Mamà, jo també t'estim.
—Segurament em crida per saber

si encara segueix amb la meua idea d'aturar el temps.

—Estimat, has d'agafar el mòbil. Si m'hagués mort i el pare t'estigués cridant no t'adonaries que soc morta.

Quins contes s'inventa la meua mare! Ni que el seu temps s'estigués acabant. Ja no aguant més beneïtures. Acaba la telefonada i segueix amb el meu projecte. Sempre està igual...

31 de març de 2027

Una setmana més tard de la darrera telefonada dels pares, estic presenciant el seu funeral.

Anaven en cotxe de camí a la feina, com sempre, i un cérvol va aparèixer a la carretera i va fer que els meus pares, a l'hora d'esquivar l'animal, xoquessin amb el cotxe de l'altre carril. Ja no hi són. Ja no em telefonaran mai més...

6 d'abril de 2027

La meua millor amiga ha mort enverinada per la seva parella, que dos dies més tard s'ha suïcidat.

Pareix que a totes les persones que estim se'ls està acabant el temps...

Com m'agradaria haver tingut una màquina del temps per aturar aquest dolorós i imparabile moment!

Estic ficat dins del llit mirant al sostre, reflexionant sobre què fer amb la meua vida. De sobte, ja no soc a la meua trista habitació, soc a un desert sense gens de vegeta-

ció, amb rellotges que es fonen i una estranya bèstia que em mira.

—Gaspar —una veu sona al meu cap—. Gaspar, el temps és el teu aliat, no el teu enemic.

—Com que el meu aliat? No entenc res.

—Ningú confia en el teu propòsit... Però jo sí. Vull que aturis el temps a la gent.

Sí, té raó, ningú ha confiat mai en mi. Ja tenc la solució a com aturar el temps... Prendré venjança de la gent que no gaudeix del seu temps, matant tota la humanitat. Així actuaré desafiant el temps que ens fa sofrir a tots.

—Se t'acaba el temps...

[...] ja no soc a la meua trista habitació, soc a un desert sense gens de vegetació, amb rellotges que es fonen i una estranya bèstia que em mira.

Dos ratolins

Roberto Rafael Verdecia Ramírez

Collegi Sant Josep Obrer

B

ella la dolçor del raïm,
el menjar de dos minúsculs ratolins.
Tenen menys del que agraïm,
són d'uns ulls tan genuïns.
Quin instant més bell, com so dels violins.

Gran la joia dels brivalls,
que a l'ombra cerquen la llum de la finestra.
No tenen cap bell cavall,
només la fruita a la destra.
La vida mateixa els va fer de mestra.

Cap corona al cap sostenen.
Cap decoració d'or ni plata als vestits.
Trencades les robes tenen
i amb bruts draps revestits,
mostren al cel un somriure desvestit.

Port un vers a la innocència.
A vosaltres que agafeu raigs que el Sol llança.

*No tenen cap
bell cavall,
només la fruita
a la destra.*

Aquells plens de paciència
entoneu una alabança.
Beneïts vosaltres, plens d'esperança.

I si anessin naufragant
en un mar d'amargues llàgrimes salades,
ja haurien encallat
a l'illa més desitjada,
aquella illa d'ànimes animades.

Com sagna la meva Espanya!
Com dormen al peu de la terra els teus fills!
Però allà on la llum et banya
creixen flors, salta el conill.
Dos petits ratolins en un goig senzill.

Gens m'importa si heu robat.
Que s'alegri el vostre ventre amb la dolçor,
perquè Déu no s'ha oblidat.
Són per a Espanya el tresor
de les vostres ànimes el seu color.

*Però allà on la
llum et banya
creixen flors,
salta el conill.
Dos petits ratolins
en un goig senzill.*

El privilegi dels rics

N'

Álvaro i n'Àlex són dos nins de 12 anys que treballen en una indústria tèxtil de la Gran Bretanya. Després d'un any treballant junts s'han fet molt amics.)

Un dia durant el seu descans.

ÁLVARO: Aquest raïm encara no s'ha podrit i ja el tiren, quins desagraïts!

ÀLEX: Ja ho veus...

ÁLVARO: Per què hi ha nins de la nostra edat que viuen tranquils a casa seva, i no treballen com nosaltres?

ÀLEX: Perquè són de famílies riques, ja ho hauries de saber.

ÁLVARO: Ho sé, però no em pareix just.

Ziad Abassi

IES Son Cladera

ÀLEX: Ja, però no hi ha res que puguem fer, hem nascut pobres i morirem pobres.

ÁLVARO: I qui va decidir això?

ÀLEX: El destí, qui si no?

ÁLVARO: I per què no reescrivim la nostra història?

ÀLEX: Perquè si fem alguna cosa en contra d'ells serem guillotïnats juntament amb les nostres famílies.

ÁLVARO: Però no matarem ningú per ara.

ÀLEX: Per ara, diu el beneit! Ni a una mosca t'atreveixes a matar!
(morint-se de riure)

ÁLVARO: Com què no? M'estàs menyspreant?

ÀLEX: És només una manera de xerrar.

ÁLVARO: Aaaaah...

ÁLVARO: Ara que ho penso bé, gràcies a nosaltres que ens estem jugant la vida per netejar la merda d'aquella fàbrica, els fastigosos dels rics tenen roba neta cada dia, ben al contrari que nosaltres!

ÀLEX: Shhhh...! Saps molt bé que si et senten ets mort.

ÁLVARO: Se me'n fot! Demà reclutaré gent i farem una revolució!

ÀLEX: Deixa de somiar, vas dir el mateix ahir i abans-d'ahir i mira't, aquí ets.

ÁLVARO: Ja veuràs, aquesta vegada és de veres!

ÀLEX: Sí sí..., el que tu diguis... *(l'esposen a riure plegats)*

Silenci d'atzur

E

t gires
com si algú hagués pronunciat
[el teu nom
en un fil de llum.

No parles,
però la teva mirada
travessa segles.

La perla,
petita lluna a la teva orella,
respira un reflex que no s'acaba.

L'oli respira.
El temps tremola.
Vermeer t'atura
en el silenci tenyit d'atzur.

Vega Hidalgo Garrigues
IES Guillem Sagrera

Jo t'observo
com qui cerca un secret antic:
un somriure trencat,
un record que no és teu.

Ets pregunta,
ombra i resposta.
Ets l'eco d'un moment
que no vaig viure
però que em reclama.

I, en el silenci del quadre,
sento que mires
també
dins meu.

Ir de ba

H. MATISSE 52

txillera

Les vivències del meu avi

Paula Melis Ferrer
IES Guillem Sagrera

A sseguda en aquella vella cadira,
aguantant aquells llibres plens
dels records oblidats
que començaven a agafar forma,
escolto i pateixo
el so de les pedres
que tornen les vivències
en memòries oblidades
d'un poble, d'una gent:
rics i pobres, alts i prims,
que s'alçaren amb pals
per defensar la seva pàtria
fins a l'últim instant, tots plegats,
units fins al darrer alè
del que érem, del que som,
del que mai ens podran privar.

*[...] d'un poble,
d'una gent:
rics i pobres,
alts i prims,
que s'alçaren
amb pals...*

Laberint d'un cadàver ambulat

Blanca Amores Solascasas

IES Joan Alcover

Laberint que a la mort em portes, no em deixis anar. Amb estrets passadissos que em lleven la respiració i espirals reptilianes que criden a la fi de la vida, serp salvadora, escolta'm!

Serp salvadora, mir la meva mà; pàl·lida, malmenada, fina, ferida, morta. Soc un cadàver ambulat, d'esquerdes al cos amb gotes filtrades de vida que cauen amb el meu sanglot. El cos em pesa, el pes d'emocions oblidades i tatuatges sagnants de dolor, marques de càstig. Què he fet per merèixer això? Em mareig, el meu

cos es desfà en terra, intent aixecar-me, encara que els meus braços són massa dèbils per mantenir-me dret, per mantenir-me viu.

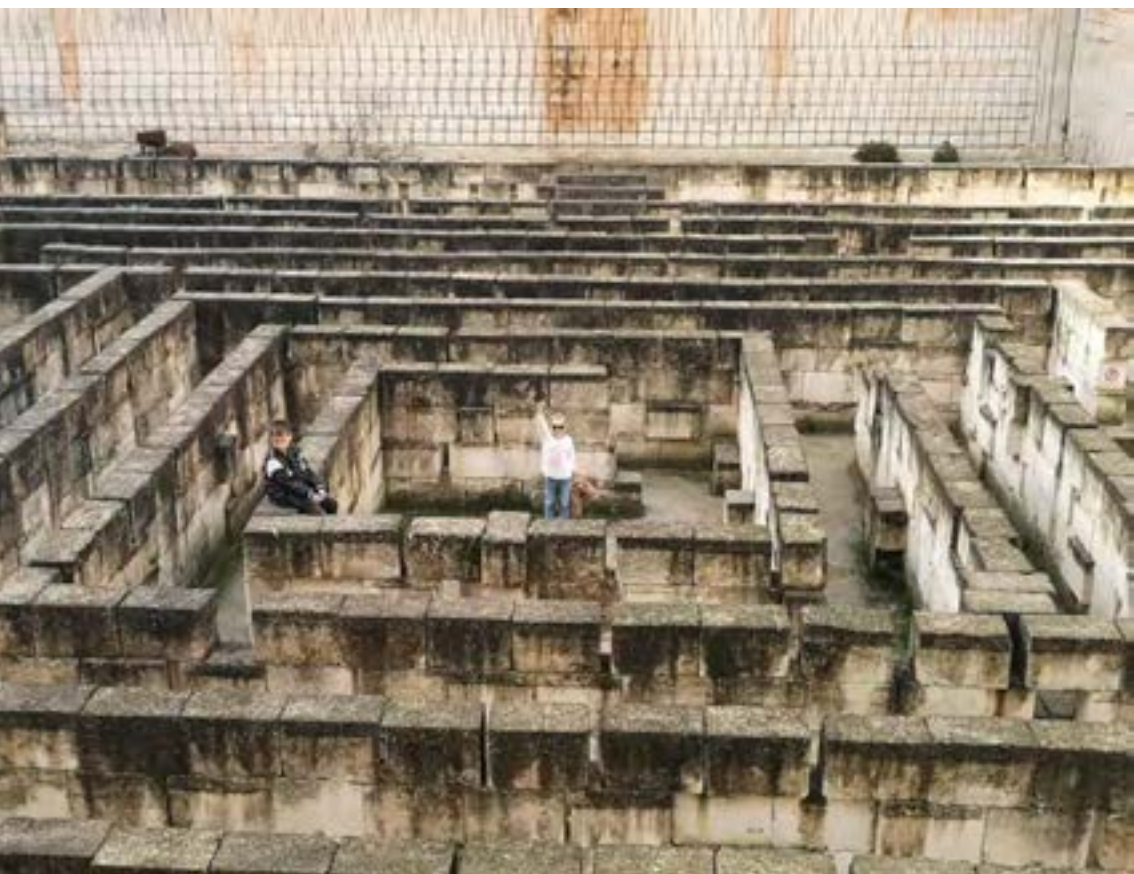
Figures de color fosc de cova, tecles d'un piano deseparat que grinyolen, fons marítim desconegut. El verd m'envolta, els meus ulls ballen fins al sostre. Una sorpresa escalfadora conquereix el meu cor, reescriu els meus records en veure un cel sense fosca ni renou.

Camp de maragdes, fulles de tija verda, gràcies per donar-me una llar. Però les siluetes de pulmons de

*Figures de color
fosc de cova,
tecles d'un piano
deseparat
que grinyolen,
fons marítim
desconegut.*

carbó plens de crits fan que la soledat em porti als seus braços amb una tremolor que em mata encara més que la mort. He de caminar al seu costat. De totes maneres, esperar que no t'oblidis de mi.

Ha estat suficient? Ho dubt, però encara que no cregui en les teves paraules, vull donar-te les gràcies per estimar-me com ningú no ha pogut. Gràcies per dir l'impossible.

Sense títol

Martí Tugores Cardona

IES Joan Alcover

I nspirat també en el disc *Radio Amor*, de Tim Hecker.

I

No hi ha ningú. Noto moltes coses. Noto massa coses. Sento sons més silenciosos que el silenci mateix, un silenci estrident. Colors encegadorament pàl·lids. Em pesa la consciència, més lleugera que mai, o que sempre.

II

Observo els camins interminables, davant i darrere de mi, que no duen a res, o almenys ho aparenten. No entenc res, i no comprend això mateix; una ignorància

que és, d'una manera angoixant, desconeguda. Soltadament sé, però no entenc, on soc. M'aixeco ja per fi, amb mareig. Ara, amb un punt de vista més alt, noto encara més l'eternitat dels camins. Són verds, com la vida, però no em fan cap sensació d'aquesta. És més un verd apagat, o realment simplement un verd, o potser simplement són uns camins; no fa falta posar-los nom, oi?

*Soltadament
sé, però
no entenc,
on soc.*

Camino una estona, sense direcció. No és tant caminar, més pul·lular, crec. Sigui el que sigui, ho faig. M'aturo una estona i després segueixo, no necessàriament perquè vulgui, no

sento cap voluntat. Tampoc és un instint. Passa temps. En passa bastant, potser massa. Sí, massa temps, m'he d'aturar. Em torno a fixar, posant-me de puntetes, en els inacabables camins, els quals sembla que culminen tots en un punt central. Em menja una preocupació, molt incerta. No sé res, ni ho vull saber, sobre aquests camins. Prefereixo continuar caminant sense saber on em duen, ni ser conscient que m'estan duent a un lloc concret, però no em puc aturar de pensar-hi.

Xoco amb una figura humanoide, més alta que jo, però no per molt. Aquesta, estant quieta, es mou lleugerament. Se'm fa mitjanament familiar. M'aturo de caminar i la miro als ulls, buits de passió. No diu res, i durant una curta estona m'aturo de fixar en ella i enfoco l'atenció en l'aire que m'acaroni la cara, no molt suau-ment. És un aire fred, molt fred, però no una fredor antàrtica, d'hivern; és més una fredor industrial, quasi postapocalíptica, morta, fins i tot un poc trista.

—Tinc por. Molta por —exclama, amb to de cridar però volum de

xiuxiuejar, la silueta estranya. Em sorprenc per la seva decisió (o instint) de parlar així, en la peculiar falta de context.

—Jo també.

—Per què?

—Certament no ho sé.

—Jo sí. És el laberint. El laberint et fa por.

—I a tu també?

—No del tot. El laberint m'agrada. És bonic i estimable. Si t'hi fixes, hi ha flors a terra.

—Passen uns segons de silenci, notablement incòmode.— M'agrada mirar-les. També el cel, que per fosc que sigui, em sembla que dona un ambient confortable.

—Tota la raó. Potser no està tan malament.

Però de què tens por, doncs?

—És el que comporta el laberint, el que significa seguir-lo i possiblement arribar al final.

—Idò, per què ets aquí?

—Per què ets aquí tu?

—Ah. —No sé què respondre. Quedo en silenci. La figura, pàl·lidament blanca, se'n va.

Segueixo sense moure'm, havent passat ja uns minuts, segurament, d'ençà que no veig la silueta. Penso i ploro.

M'aturo una estona i després segueixo, no necessàriament perquè vulgui, no sento cap voluntat.

Em torno a posar a passejar, ara fixant-me més en les flors del terra. Crec que la figura tenia raó. Continuo caminant, durant el que sembla que és una eternitat. Em pareix que a poc a poc aprenc a estimar el laberint (si és que se li pot donar tal nom), o com a mínim a no témer-lo. Caic al sòl.

III

M'aixeco i m'ado-
no que no soc al ma-
teix lloc on havia cai-
gut. Veig encara més
flors, de colors més
vius. El verd dels ca-
mins s'apropa més al
verd de la vida, i com
més m'hi fixo, més
ho fa. També hi ha
moltes més figures
d'un aspecte similar

a la que m'havia trobat abans, però no n'hi ha cap que estigui prop de mi. N'hi ha de blanques i negres, totes d'una mida similar, i igualment estranyament familiars. Decideixo posar-me a caminar un altre cop, sense qüestionar aquest canvi de lloc sobtat. M'apropo a una figura.

—Bon dia —dic, amb un to bas-
tant fort, enmig d'un grup d'éssers.

—Dia? —La criatura, una de les

més altes, em respon confosa.
Miro el cel i entenc la confusió.

—Perdona. Hola.

—Bon dia. —Passen uns pocs se-
gons silenciosos, intento ignorar
la ironia de la situació.

—Tens por del final del laberint?

—Què dius?! No. Gens. Què faria
aquí si no fos intentar arribar-hi?

—Parla en una veu quasi monòto-
na però curiosa. Molt lentament.

—No ho sé. No sé què hi faig jo

—exclamo, en plena
confusió. Torna a pas-
sar una estona sense
que ningú digui res.

—Hm.

—Què hi ha al final
del laberint?

—Res.

—No pot ser. Res no
pot ser res. Parlar de
qualsevol cosa ja és
parlar d'una cosa que

existeix. Si parlem de res, ja per
naturalesa estem parlant de qual-
que cosa. De totes maneres, per
què hi vols arribar si no hi ha res?

—Parles molt de pressa. Dius
massa coses. Al final de tots els
camins s'hi troba el seu final. I el
teu.

—Vols dir que hi ha la mort?

—Si li vols posar tal nom...

La figura s'esvaeix. Aquella an-
goixa paràsita em torna a consu-

*[...] de colors
més vius. El
verd dels camins
s'apropa més al
verd de la vida,
i com més m'hi
fixo més ho fa.*

mir. Miro al voltant i s'han esvaït també les moltes altres criatures que hi havia. Realment, encara hi són. Les veig i les sento parlar, però no noto la seva presència.

És una soledat potenciada pel fet que no sigui físicament vertadera. És gel tan fred que crema. Tanco els ulls i intento veure-les, no amb la vista, però amb la consciència. Intento sentir, comprendre i internalitzar que pel mer fet de l'existència ja puc trobar una connexió real i profunda amb les siluetes absents. Tots anem al centre, al final. Tots morirem.

No puc tornar a obrir els ulls. Crido, crec; però ni jo sento els meus propis gemecs. Sento un patiment, desagradable, cremant, miserable i únic. Em tiro, voluntàriament, a terra.

IV

Passen uns minuts, o hores, o dies, i jo segueixo a terra. Veig passar encara més criatures, però pareix que cap d'elles em veu. Noto que estic considerablement més a prop del centre del laberint, de la culminació de tots els camins. Ja no li tinc por, de fet, l'anhelo.

Noto que estic considerablement més a prop del centre del laberint...

Noto l'aire més fred, més industrial, més postapocalíptic. Em fixo en els camins, que tenen un aspecte notablement diferent, però no trobo la diferència exacta

amb els d'abans. Quan passa un gran grup de figures caminant, lentament, crido.

—Ajuda!

—Què passa? —em respon una silueta, mentre que les altres del grup continuen caminant, i això em dona un sentiment d'alleujament.

—Necessito ajuda.

—Què necessites?

—Ajuda.

—Però quin és el problema?

—Jo, crec. No ho sé.

—Aixeca't. —Em sorprenec per la sobtada ordre tan imperativa. M'aixeco.

—Per què ets aquí?

—No ho sé. I tu?

—Per arribar al final.

—Com s'hi arriba?

—Has de comprendre i acceptar què comporta ser al final.

—Què vols dir? —responc, amb genuïna curiositat. Noto una mirada ofesa, quasi decebuda, de la figura. Continua caminant, sense mirar-me. Em quedo immòbil

durant encara més temps, intentant processar la interacció. Em fixo durant una llarga estona en els sons que sento; una brisa sonora, fredament preciosa, sembla el cant d'un ocell dins un pou infinitament gran, de manera que la reverberació ofega el cant original i s'acaba sentint només un eco, llunyà i irreconeixible, però familiarment i igualment bonic. Sento també la presència de dolor i anhel al meu voltant, són uns gemecs, apassionats, desesperats, però més fluixos de volum que un xiuxiueig.

Corro. Corro camí avall, tan ràpidament que crec brisa per les figures que em passen pel costat. Per qualche raó, no em canso de córrer. Sento que fins i tot agafo més velocitat mentre m'apropro al final de tots els camins. Segueixo corrent, més i més, mirant amunt, fixant-me en el cel. És fosc, igual que en el moment que vaig arribar aquí. Té un cert to vermellós, un vermell de sang i vi, però no de pas-sió. Ja no hi ha flors a terra. Penso en la primera figura que em vaig trobar.

Fa ja massa temps que corro. No sé què fer. Pen-

sava que funcionaria. Veig el final més a prop per minut que passa, però els camins encara són igualment eterns. No hi arribaré. Em desespero. Quan estic a punt de tornar-me a tirar al sòl, sento una veu que parla. Automàticament assumeixo que no em parla a mi, però després m'adono que no hi ha ningú més devora jo i aquesta veu. No té cos, no és una figura com totes les altres. M'intento apropar a ella, sense saber exactament on és. No acabo d'entendre el que diu fins que n'estic molt més a prop.

—Jo abans estava com tu. Tenia una desesperació insuportable. Anhelava morir. Sí, morir. Per què som aquí si no és per morir? Em demanava això contínuament.

—I què vas fer?

—Entendre la mort i harmonitzar-m'hi.

—Però segueixes amb vida. M'estàs parlant ara mateix.

—Sí, encara no he anat voluntàriament al final. Però sé que quan hi vulgui anar ho aconseguiré.

—De totes maneres, com has entès la mort?

—Tanca els ulls. Veus qualche cosa?

—Sí, veig negre.

*Fa ja massa
temps que corro.
No sé què fer.
Pensava que
funcionaria.*

—Exactament. Ara intenta no veure res, no sentir res ni pensar res.

—És impossible.

—Escolta'm. Tu saps el que és la mort? Saps que moriràs?

—Sí.

—Segur? No has de témer la mort, l'has de conèixer. És extremament important aquesta distinció.

—Com la puc conèixer sense tenir-li por?

—Ja ho sabràs. Jo ja hi vaig. Bona nit. —Intento cridar perquè torni, però sembla que ni em sent. Ara sí que no sé què fer. Em torno a tirar a terra. M'estiro mirant amunt i tanco els ulls. Passa una altra eternitat. De cop sento que canvia qualque cosa dins la meva ànima.

Me n'adono: moriré. El cos, que ja és simplement una il·lusió, es convertirà en una d'oblidada. La música que sona lleugerament de l'atmosfera s'esvairà, per sempre, si és que un mer ésser com jo pot entendre tal concepte. Deixaré de sentir la brisa, ja no serà ni industrial ni freda, ni càlida ni acollidora. La meva consciència deixarà de ser conscient. De fet, deixarà de ser, totalment. Moriré.

Moriré.

V

No hi ha ningú. Noto moltes coses. Noto massa coses. Sento sons més silenciosos que el silenci mateix, un silenci estrident. Colors encegadorament pàl·lids. Em pesa la consciència, més lleugera que mai, o que sempre.

Un altre home

Ariadna de Villalonga Fernández

IES Madina Mayurqa

La meva pistola fumeja. El temps passa a una velocitat vertiginosa al camp de batalla, però davant la paret d'afusellament tot sembla aturar-se per sempre. Els pensaments passen pel meu cap com les bales que cobreixen el sòl que trepitj. Ja no record per què vaig decidir unir-me a les tropes, crec recordar que no va ser voluntat meva. No entenc com hi ha gent que desitjaria estar en la meva posició.

Un altre home passa al capdavant de la fila. A crits, el comandant el col·loca davant la paret.

Darrere seu s'agenollen quatre homes. Tanquen els ulls amb força, com si volguessin transportar-se a un temps passat on tot això fos impensable, o simplement desaparèixer sense patir cap mal. Tots menys ell. Ell, un home de qui mai sabré el nom. Mai sabré quina vida està a punt de deixar enrere ni quanta gent plorarà la seva mort. Mai sabré si el

*Tanquen els ulls
amb força, com
si volguessin
transportar-se a
un temps passat
on tot això...*

que estic a punt de fer quedarà a l'etern oblit o si serà el fi del món per a qualcú. Sense adonar-me'n, baix l'arma en un intent d'evitar el que està a punt de passar. Mai

he volgut ser un assassí. Vull suposar que siestic aquí és perquè Déu té un destí per a mi i que, per arribar-hi, he d'obeir en situacions com aquesta, però se'm fa quasi impossible.

Aixec l'arma.

Tres segons.

Els ulls de l'home, que lluiten per no vessar, semblen de vidre a la llum del fanalet. Els seus llavis tremolen acompanyant les empenyes involuntàries dels seus companys que encara no han obert els ulls. Sembla llunyà, com si ja hagués decidit partir abans d'hora per no patir el mal de la realitat. Pareix que es desperta durant una fracció de segon per aixecar els braços i mirar el cel. Déu vulgui salvar-lo abans que jo faci l'imperdonable.

Dos segons.

L'observ i de mi neixen mil preguntes. Em deman si ha sofert l'espera o si ha estat impacient per sentir el crit de la bala. Em de-

man en qui pensarà quan la seva brusa blanca s'esquitxi de roig i caigui a terra com han fet tots els cossos inerts que jeuen a tocar de les seves cames.

Un segon.

El silenci sepulcral fa que les ànimes semblin mortes en vida. Els soldats es preparen per prémer el gallet. Un altre home hauria d'ocupar la meva posició. Un home decidit que no posa en dubte les ordres del seu comandant. Un soldat de debò. Faig un darrer esforç per imitar els meus companys i preparar-me per disparar.

En va, l'home suplica pietat. En va, suplic perdó de Déu.

El crit del comandant torna la vida a l'escena de la mateixa manera en què l'omple de mort. Mentre els homes del seu voltant cauen a terra, l'home es manté de genolls. Obre la boca, però cap paraula em farà canviar d'opinió.

Davant la mirada de l'home a qui havia de llevar la vida, gir la pistola i faig un crit al cel.

*Els ulls de
l'home, que
lluiten per no
vessar, semblen
de vidre a la
llum del fanalet.*

Si així és el darrer sospir

Maria París Estelrich

IES Madina Mayurqa

Si així és el darrer sospir,
viuré tranquil·la per sempre,
si és que no em puc resistir
a pensar-te tot el vespre.

Les teves mans envoltant-me,
els nostres llavis units,
els dos cors al mateix ritme,
bategant per sobre els límits.

Prop de l'abisme ens trobem,
prop de tu jo em sent segura.
Potser algun dia hi caurem
i ens enfonsarem amb cura.

Si estimar-te és un error
llavors no faré el correcte.
Prefereixo el teu amor
que viure sense el teu tacte.

Amb la Lluna he fet un pacte,
a la nit somio en tu,

i amb el Sol n'he fet un altre,
ens deixa partir ben lluny.

Ja s'ha esvaït la raó
i només quedes tu amb mi.
Sents la meva il·lusió,
cada cop que estàs amb mi.

Milers de flors han brotat,
celebrant el nostre amor.
Mil i una ens han envoltat,
lligant els nostres dos cors.

Caminar entre les estrelles
ara em sembla més senzill.
Amb les teves abraçades
esborres tot el perill.

Queda't sempre prop de mi,
que sense tu estic perduda.
Vull fer junts aquest camí.
Fes-me sentir merescuda.

THE CONTRACT
MADE BY THE
STATE OF TEXAS
AND THE
CITY OF HOUSTON
FOR THE
CONSTRUCTION OF
THE
HOUSTON
SEWERAGE
SYSTEM
IN
1901

El caminant sobre la mar de núvols, de Caspar David Friedrich

---

Tan gran i tan petit a la vegada

Nil Matas Cabaleiro

IES Madina Mayurqa

Tan gran i tan petit a la vegada,
com és que el silenci parla més que la paraula.
Cercó i no trobo altra cosa que la meua ànima apagada,
miro i no veig altra cosa que boira fràgil com una mirada.

I en el moment que tot s'atura,
camino per sobre la mar amb subtileza.
No hi ha camí, ni meta, ni destí,
només el buit que em crida sense pressa.

A la foscor del pou

Victòria Cardona Cabrer

IES Madina Mayurqa

E

I soldat va entrar content i orgullós,
creient que ella era feble i que tenia por.
L'hi va prendre tot, ja no tenia res a perdre,
i el seu cor es va omplir d'una fúria ardent.

Va cridar, va defensar-se, però ell la va ignorar.
Amb les seves mans fortes, la va subjectar.
Llavors ella, amb habilitat i valor,
va agafar el ganivet per venjar-se del seu dolor.

A la foscor del pou, el capità va caure.
Timòclia, tremolant, es va posar a plorar,
no per penediment, sinó per alleujament,
per la llibertat que acabava de guanyar.

El seu nom, amb el temps, no s'ha oblidat,
com un exemple de veritat,
d'una dona amb el cor ferit,
va decidir lluitar per la seva llibertat.

La pintora Sirani, amb facilitat,
va poder captar el moment de la veritat:
la força d'una dona sense por,
que va fer justícia amb el seu propi valor.

*El seu nom, amb el
temps, no s'ha oblidat,
com un exemple de veritat,
d'una dona amb el cor ferit,
va decidir lluitar per
la seva llibertat.*

Nit d'arnes

Lucía Cañaveras Fernández

IES Joan Maria Thomàs

Ja fa hores que l'obscuritat s'ha apoderat dels carrers. La mirada és cridada per una llum que, sense voler-ho, destaca a la ciutat.

El niu d'arnes és un bar obert per a qui no sap on anar, per a qui ha d'observar la seva ombra per adornar-se que existeix; un refugi per aquells que no han trobat son ni consol.

A dins, quatre persones, estranyes entre elles, però amb històries idèntiques. Trobem un cambrer, netejant un tassó per cinquena vega-

da, però sense res més rellevant a fer després d'un torn al qual li queden hores i no hi ha cap més entreteniment.

*La parella del
fons, asseguda
com si el temps
els hagués
deixat allà,
comparteixen
el silenci com
qui comparteix
una absència.*

La parella del fons, asseguda com si el temps els hagués deixat allà, comparteixen el silenci com qui comparteix una absència. Ell fuma, ella mira el fum, potser recordant quan encara tenien quelcom a dir-se. Tal vegada estranyant una rialla provocada, un petó

afectuos, una abraçada reconfortadora. I el fum del cigarret s'en-

fila lentament, com una serp de boira que sembla cercar una sortida que no existeix.

A l'altra banda, un home sol, de barbata afilada i mirada perduda, observa el seu cafè com si fos un forat negre capaç d'engolir la tristesa que ja fa anys que és part de la seva existència. Res se sap d'ell, ni d'on ve ni cap a on va. Qui sap si ell ho sap, també.

Els carrers, inundats pel silenci, tenen els fanals que projecten una llum apagada, com si també sentissin el cansament de tota una nit.

El rellotge acaba de marcar les dues. El cambrer deixa el tassó

net a lloc, mira al seu voltant i sospira. Sap que un cop marxin, tot tornarà a quedar igual: silenciós, ordenat i buit.

A fora, el vent mou el cartell que anuncia un espectacle la setmana vinent. L'home sol s'aixeca, deixa una moneda damunt la barra i surt sense mirar enrere. La parella repeteix les seves passes, però, en lloc de no mirar enrere, no es fixen en ells. Seguidament, el cambrer apaga un dels llums. El bar es queda mig fosc, com si la nit finalment hagués sortit guanyadora, però encara hi queda una llum tènue, prou viva per resistir.

Des de l'horror

M

adrid, 5 maig de 1808

Estimada mare,

Sent que el que estic fent està fora del meu control, que la meva ànima, cos i ment ja no em pertanyen, soc un més dels que aquest boig que es fa anomenar emperador utilitza. Fa molt temps que vaig deixar de ser persona i no me n'he adonat fins fa poc.

Fa uns dies vaig afusellar un home que volia el mateix que nosaltres, això per què hem lluitat durant tants

Nerea Zhao Cruz Hornillos

IES Joan Maria Thomàs

d'anys: llibertat. M'he adonat que ens hem convertit en tot el que ens va esclavitzar, en tot el que ens repugnava i que vàrem eliminar. Ara som nosaltres els opressors, i en lloc d'un rei tenim un emperador.

Fa dos dies del tal succés i encara em sent en el mateix moment, l'atmosfera m'ofega a pesar d'estar a l'aire lliure, sent com les ombres em miren amb els mateixos

ulls d'aquells que he assassinat, tot el temps sent els plors a l'orella. Però el que més m'inquieta és

*[...] vaig afusellar
un home que
volia el mateix
que nosaltres,
això per què hem
lluitat durant tants
d'anys: llibertat.*

aquell home, il·luminat com si fos un àngel, cridant desesperat per pietat, pel seu poble.

He matat molts homes innocents, però ell és l'únic que m'ha causat aquesta impressió, perquè ha fet que m'adoni, que som el mateix: homes controlats com titelles per altres més poderosos,

reis o emperadors, ja m'és igual, estan tots bojos.

Sé que aquesta carta mai us arribarà, que serà requisada com altres milers que tenen el mateix missatge, però necessit cridar, encara que ningú m'escolti.

Adeu,

Adrien

El judici del mirall

Nora Beas Castellón

IES Joan Maria Thomàs

P

Personatges: VELÁZQUEZ, INFANTA MARGARITA, MENINA ISABELA, BUFÓ NICOLÁS, MIRALL, GOS.

El taller del pintor. L'aire és quiet. Els personatges romanen immòbils dins el quadre. De sobte, el mirall del fons tremola i un raig de llum travessa la sala. Lentament, tots es desperten.

VELÁZQUEZ (*mirant el mirall, inquiet*): He tornat a veure'l... Cada nit els mateixos rostres. Els reis, o potser només el reflex del meu propi orgull.

INFANTA (*ajustant-se el vestit amb gràcia*): Mestre, encara parlant amb l'espill? Tres-cents anys mirant el mateix reflex...

Jo, com a mínim, m'he cansat de semblar tan perfecta.

MENINA ISABELA (*en un xiuxiueig cansat*): Potser ell parla amb el que no pot oblidar... el món de fora.

BUFÓ (*amb un somriure tort*): El món de fora! Quin acudit més bo. Som figures pintades, trosos d'oli i silenci.

VELÁZQUEZ (*serè, però ferit*): Jo us vaig donar vida.

BUFÓ (*rient, amargament*): Vida? No ens movem, no envellim, no morim. Som la teva presó, mestre.

El Gos borda suaument. El Mirall brilla cada vegada més fort.

MIRALL (*amb veu profunda*): Silenci! Ha arribat l'hora. Aquesta nit, el reflex jutjarà el seu creador.

INFANTA (*espantada*): Jutjar-lo? Per què? Sense ell, jo no seria la infanta més bonica d'Espanya!

MIRALL (*fred, distant*): Ni la més lliure. La teva bellesa és una gàbia de pintura.

MENINA ISABELA (*amb tristesa*): I nosaltres? També som presoners?

MIRALL: Sou records atrapats en la llum. Cap de vosaltres va voler ser etern.

VELÁZQUEZ (*amb orgull contingut*): Eternitat... això és el que tot artista cerca!

BUFÓ (*amb sorna*): No, mestre. Tu cercaves la mirada del rei. I ara tens la seva per sempre... allà, al fons del mirall, observant-te sense parpellejar.

Un silenci dens. El mirall tremola més fort.

INFANTA (*espantada*): Pareix que ens mirin de debò...

MENINA ISABELA (*amb veu trèmula*): I si ens miren, qui els mira a ells?

VELÁZQUEZ (*amb desesperació*):

Jo! Sempre he pintat el que veig.

MIRALL (*amb calma implacable*): No, pintor. Vas pintar el que volies ser. I ara ho ets: una ombra, un reflex etern dins la teva pròpia obra.

BUFÓ (*rient, amb tristesa*): Bravo, mestre. Has guanyat el teu lloc a la història... però t'has perdut a tu mateix.

L'espill s'il·lumina completament.

INFANTA (*aterrida*): Què ens passarà?

MIRALL (*amb veu suau*): Tornareu al vostre lloc. Però aquesta nit, algú més ocuparà el vostre espai.

El MIRALL projecta una llum intensa cap al públic.

VELÁZQUEZ (*amb por*): Qui?

MIRALL: L'espectador. Ell ens mira... però des d'ara, nosaltres també el veurem. La sentència és aquesta: viure sent mirats, sense la protecció del silenci.

Els personatges giren lentament el cap cap al públic. La llum del MIRALL s'ha fos. Els per-

*Eternitat...
això és el que
tot artista
cerca!*

sonatges romanen immòbils,
amb el cap girat.

Silenci pesat. VELÁZQUEZ mira
el lloc del públic.

BUFÓ (*a l'aire, amb un to gèlid*): I
el condemnat som tots.

VELÁZQUEZ: No tornaria a pintar
cap rei.

MENINA ISABELA (*incapaç de
mourer's*): Sentir els seus ulls...
És fred, Mestre. El pes de les se-
ves mirades és més gran que el
pes de la teva pintura.

BUFÓ (*incrèdul*): No? I què faries,
doncs?

VELÁZQUEZ (*amb veu trencada*):
Volen saber si el que pinta-
va era real o la meva obsessió.
Jo només vaig deixar un espai
buit per omplir.

VELÁZQUEZ: Pintaria el que no es
pot atrapar. Pintaria l'ombra
que canvia darrere un arbre un
dia de vent. Pintaria el soroll
de l'aigua al riu que mai no és
igual. Allò que no pot ser etern.
Perquè l'eternitat ens ha robat
el dret a ser només una cosa
avui.

INFANTA (*molesta*): No tenen edu-
cació. Ens observen sense reve-
rència.

MIRALL (*amb un eco distant*):
L'ombra ja és la teva penitència.
Viu-la.

MIRALL (*feble, però definitiu*): Sou
públic, i el públic us jutjarà sen-
se la reverència de la Cort.

*Tots els personatges tornen
lentament a la seva immobilitat.
Els seus ulls continuen dirigits
cap a l'espectador.*

VELÁZQUEZ: Jo volia ser cavaller de
Sant Jaume, i ara soc una om-
bra amb un pinzell a la mà, que
serveix per a la mirada perpè-
tua d'uns desconeguts.

BUFÓ (*baix, gairebé en un mur-
muri*): Que Déu els ajudi. No
saben el que és viure dins d'un
quadre.

BUFÓ (*mirant el lloc dels Reis*): Ja
no som els subjectes, Mestre.
Som els objectes. I la seva mira-
da pinta la història amb la seva
curiositat.

*El MIRALL s'apaga. Tot torna al
silenci. Els personatges queden
immòbils. Només el cos, amb un
lleu sospir, tanca els ulls.*

MENINA ISABELA: Però si pogues-
sis tornar enrere, si el Mirall et
donés un sol moment fora del
quadre... Què faries?

FI

Noticiari de l'Olimp

Roberta Chifa Grebenisan

IES Joan Maria Thomàs

Benvinguts al xou setmanal d'Hermes! Aquesta setmana, l'Olimp s'ha posat cap per avall amb l'arribada d'una nova deessa. Cronos, sent el tità que coneixem, li ha tallat les pilotes al seu pare, Urà! Res de nou per aquest costat, tot-hom ja coneix l'actitud turbulenta del rei dels titans, i no és que ho digui jo, els seus propis fills el van bandejar al Tàrtar. En fi, aquestes no són les notícies, sinó el fet que, ja és oficial, una nova deessa s'ha unit al Panteó. Afrodita, Venus per als romans, ha nascut!

*[...] es va inventar
que és fruit d'una
aventura amorosa
més a la llista
de Zeus, i una
altra possible...*

Zèfir, també conegut com el déu del vent, va estar present en aquest succés. Ens ha confirmat que la dona va emergir d'una petxina després del llançament que es va fer amb el sac escrotal d'Urà.

Encara que altres com Homer, a qui li encanta el teatre, es va inventar que és fruit d'una aventura amorosa més a la llista de Zeus, i una altra possible venjança per part de la nostra deessa, Hera.

En fi, sembla que la bellesa personificada ha encaixat a la perfecció i ja és una de les més

populars de l'Olimp. No només s'ha casat amb Hefest, sinó que ja hi ha rumors d'infidelitat! Pel que sembla es troba molt còmoda al llit del déu de la guerra, Mart per als romans.

En fi, sembla que aquesta deessa ja està afectant el Panteó, i no sembla que hagi de parar en un futur pròxim.

De nit, les estrelles

Iris Ramírez Requejo

IES Joan Maria Thomàs

Diuen que a la nit tot el que és dolent s'esfuma,
com si tot es tornés silenciós temporalment.
Les estrelles tenen pas lliure per brillar,
el món es torna diferent.

La gent dorm,
n'hi ha d'altres que no,
però les estrelles donen llum en la foscor.

La lluna també,
sigui blanca o d'un altre color.
Si miro amb delicadesa al cel,
puc veure com hi ha estrelles que brillen més
que d'altres,
no és qüestió de casualitat,
és per la seva llum pròpia.

És cert que no tothom s'hi fixa,
però certament n'hi ha que destaquen.
Tot i que hi hagi foscor a la ciutat i als carrers,
sempre hi ha llums al cel.

*Tot i que hi hagi
foscor a la ciutat
i als carrers,
sempre hi ha
llums al cel.*

Sempre brillen amb la màxima esplendor,
cap persona és capaç de llevar-los la seva llum.
Si intentes que s'apaguin,
mai ho aconseguiràs,
perquè no necessiten res de les teves paraules.

Quan brillis tant,
no deixes que ningú apagui el teu món,
la teva particular forma de destacar.
Crec que hauríem de ser com les estrelles.

On els pares encara vigilen

Amanda Córcoles Bauzà

IES Joan Maria Thomàs

P

ersonatges:

NELO: nin que menja raïm

TINO: germà gran, que porta el meló

VEU DEL QUADRE: narrador que descriu el que es veu

(L'escenari és molt senzill: dos nins descalços i amb roba antiga asseguts al terra menjant raïm i meló. La llum és fosca, com si acabàs de pondre's el sol. En Nelo menja un gra de raïm.)

NELO: ...avui tot em sembla més tranquil. No sé per què, però és com si el món estigués més quiet.

TINO *(talla un tros de meló)*: Potser és perquè avui tenim men-

jar bo. Feia dies que no teníem res tan dolç.

NELO: Aquest raïm és tan bo... Fa que em senti una mica feliç.

TINO: Jo també. I crec que és perquè ho compartim. Quan estem junts, tot sembla una mica millor.

(La llum es fa una mica més fosca.)

NELO: Tino, tu creus que si algú ens mirés... sabria com ens sentim? O només veuria dos nens menjant fruita?

TINO: No ho sé. Però si algú mira bé, potser veurà que això per nosaltres és un festí.

NELO *(mira el raïm)*: És estrany

sentir tanta calma només menjant fruita.

(Petita pausa. Els nins miren a la lluna.)

NELO: Mira la lluna, Tino. Sembla pintada.

TINO: Sí. Com si algú volgués que quedéssim així, quíets, en aquest moment.

VEU DEL QUADRE: El quadre no explica la seva vida sencera, però sí aquest instant senzill: dos germans compartint un menjar i una estona de pau.

NELO: Tino... tu creus que els pares ens veuen? I que saben que avui... estem bé?

TINO *(amb un somriure suau)*: Jo crec que sí. I segur que els faria

il·lusió veure'ns així: els seus dos nens petits fent-se companyia.

(Els dos nens mengen més a poc a poc, gaudint del gust.)

NELO: No vull que aquest moment s'acabi.

TINO: No pateixis. Encara que passi el temps... aquest moment quedarà amb nosaltres.

*NELO: No
vull que
aquest
moment
s'acabi.*

(La llum de les estrelles els envolta. Tot sembla quiet i serè.)

VEU DEL QUADRE: I així queden. Dos nens que, sense saber-ho, es converteixen en un record per sempre dins d'un quadre.

FI

Amor: descripció

Xisca Martorell Olivas

Collegi Sant Josep Obrer

Amor, la seva representació, el seu poder. Sempre ens ha inspirat i sempre ens ha fet angoixar. Qualque vegada ens ha fet plorar, però tu? Tu em fas somiar.

Tu i jo, amb mantell daurat, de tot mal estem rebutjats. Color castany els teus cabells, i daurat també el teu cor és. Flors de primavera, ens enreden com enfiladisses. Cor amb cor, ulls amb ulls, llavis amb llavis.

El temps i l'espai mai ens toquen, intangibles i indivisibles

som tu i jo, molt grans per l'univers. Diferències entre nosaltres, llum i obscuritat, blanc i negre, viu i mort. Però això mai serà un problema, perquè si Déu vol, tu seràs la meva condemna.

Por del poder que té, tal vegada per això tanquem els ulls al besar, perquè tenim por de veure la persona que estimes, nua als teus ulls, sensible, vulnera-

ble. Per això em caragoles en els teus braços, i per això jo accept la teva aferrada, perquè ens feim

*Por del poder que
té, tal vegada per
això tanquem els
ulls al besar, perquè
tenim por de veure
la persona que
estimes, nua als
teus ulls, sensible...*

por mútuament, tu del fet que me'n vagi, i jo que em deixis anar sense lluitar, sense cridar, sense plorar.

Jo caic de genolls, perquè soc feble amb tu. T'estic mostrant les meves febleses, els meus problemes, la meva ànima i el meu cos nu. Et dono poder sobre mi, i això em fa por, i adrenalina. La melodia de les nostres ànimes ressona a la teva presència, i jo mai, mai ho diré, em cansaré d'ella.

La meva dedicatòria

A ell, per ensenyar-me que l'amor és vida. Per fer-me sentir d'aquesta manera.

A totes les persones que estimen com si fos l'última vegada, a vosaltres, visqueu sense pena.

A mi mateixa, que del dolor trobo fortalesa.

Als artistes, que dia a dia ens fan somiar.

El dia que tot va canviar

Marc García Galera
Collegi Sant Josep Obrer

Un dia fosc, estrany i difícil de recordar, un jove va decidir sortir i anar enfora. El jove no se sentia bé, estava confós, angoixat, no podia explicar el que realment li estava passant.

Per a ell, el món es va aturar durant uns instants, només era ell i la natura que l'envoltava. Va decidir seguir amb el seu camí, fins no saber per quin lloc continuar.

Va arribar a un pont i es va paralitzar, tot començà a tornar borros. Un gran sentiment d'impossibilitat va poder amb ell. Els seus

peus volien continuar, però la seva ment no ho va voler permetre.

Durant uns instants, el jove començà a sentir que qualcú l'estava observant, cada vegada passa per passa el tenia més a prop i, sense

poder aguantar més, va obrir la boca i cridà. No va ser un crit comú, sense renou, interior, per deixar sortir tot el que sentia en aquell instant i alliberar tota la seva

por i el seu dolor.

Tot va començar a tornar a la realitat, però per a ell, tot canvià per sempre. Mai la seva vida tornaria a ser com abans. Els sentiments

*[...] però per a ell,
tot canvià per
sempre. Mai la
seva vida tornaria
a ser com abans.*

que patia no van arribar a anar-se'n, però ja no el dominaven. Després d'aquest estat d'ànim, el jove va entendre que el millor en aquests casos és treure tot el que sentim per no haver d'acabar com ell ho va fer aquell dia.

Finalment, amb enormes dificultats després del viscut, a poc a poc, el jove va aconseguir tornar a casa seva. Es va tancar a la seva habitació i mai més en la seva vida es va sentir amb el coratge suficient de recordar aquell dia.

de Núvol pensaments

Teo García Araujo

Collegi Sant Josep Obrer

Imagina-ho. Has pujat una gran muntanya. No has duit res. Has pujat tu tot sol. Potser no és una muntanya. Potser sí. Potser és una muntanya metafòricament parlant. Potser és una muntanya anomenada vida. Has pujat i somrius per satisfacció. O potser no. No ho saps. No ho saps perquè no et veus. O és que les teves mans són miralls? No. No ho són. Penses en el camí. Has deixat moltes coses enrere. Mires avall tot i que no veus res: una boira de pensaments t'encega, però realment

no valores la seva magnitud. Te n'adones? Boira de pensaments. Sí. Recordes temps passats amb la teva gent, amb totes aquelles coses que has deixat de fer per ser on ara ets. Penses en la gent que has deixat enrere i recordes com eren. Alguns han quedat a la teva vida. Amics de veritat. Altres et feien sentir petit, no creien en tu i ara et cerquen. I les últimes són les més especials sense haver de ser-ho. Són aquelles que han parlat de la teva vida: una antiga parella, un flirteig, un amic que ha

Te n'adones? Boira de pensaments. Sí. Recordes temps passats amb la teva gent, amb totes aquelles coses que...

marxat a una altra ciutat, fins i tot un professor... Aquestes persones hi han estat temporalment. Una etapa. Somrius. Les recordes amb afecte especial. T'han marcat per sempre. Algunes han estat etapes boniques, com el teu primer amor. Altres han estat etapes tristes, però t'han fet aprendre molt.

Has canviat. Molt. Ara ho veus tot des d'una altra perspectiva. Ets un guanyador. Però estàs tot sol? Ja has pensat massa. Descanses. Mous el cap, et passes les mans per la cara. Ets viu. Tot això

és dins el teu cap. Un paisatge des d'una muntanya. Increïble la profunditat de la ment humana, oi? Sembla una boira infinita.

Ets únic. Mai ningú t'ho llevarà. Puja aquesta muntanya anomenada vida, però demana ajuda per carregar la motxilla de pensaments. No l'emplenis més. Lluita pels teus somnis. Digues a la gent que estimes, que l'estimes. Gaudeix.

Amb amor,

Teo.

Una història o una cançó?

Natalia Lozano Artigues

Collegi Sant Josep Obrer

P

areix una història
però és la meva ànima.

Tot el que he sentit
en música vol sortir.
Sé que podria dormir
perquè tot seguiria aquí.

La meva obra estic creant
i potser ningú l'escoltarà.
Perquè els meus records formen una melodia
pròpia de la meva vida.
Crec que no se silenciarà
per molt que les escales vulgui pujar.

Una onada de sentiments apareixen
trencant les parets i desfent-les,
formant la meva cançó en plena agitació
i en el meu cap volen ocells.
Però jo no estic pensant en ells
només estic concentrada en la música fer sonar

*Una onada
de sentiments
apareixen
trencant
les parets i
desfent-les...*

La tranquil·litat de la vida

Carla Marquès Espinola

Col·legi Sant Josep Obrer

Quan veig el quadre *Le déjeuner des canotiers*

veig molta gent asseguda menjant i parlant alhora. Sembla una tarda qualsevol d'aquelles en què fa bon temps i ningú no té gaire pressa. Hi ha gots, plats, barrets i una mica de desordre com quan la família es reuneix i tothom parla sense ordre.

Em crida l'atenció la noia que està amb el gos. No fa res especial. No parla gaire. Ni sembla el centre de res. Mentre els altres parlen i riuen,

ella sembla observar. Potser escolta Potser només descansa. No ho sabem, però no sembla preocupada. És com quan seus en un lloc i no tens res a fer però tampoc ganes de marxar.

La noia amb el gos no ensenya res profund. Només ens mostra que hi ha moments que no són ni bons ni dolents, només tranquils. I, a vegades, això ja és suficient per viure content.

La mort

Jimena Quintero Valiente

Collegi Sant Josep Obrer

Que ràpid ha passat,
de jo s'han oblidat
pareix que va ser ahir
quan fèiem el beneit.

He de suportar-ho
per poder superar-ho
aprendre a viure
sense qui em feia riure.

Me n'havia d'anar
ja no encaixava
no volia fer-me mal
començam amb la cara blava.

La mar era el meu recurs
li deia el meu discurs

amb la cara blava
encara li plorava.

Ja transparent
amb tranquil·litat
soc pacient
ja visc feliçment.

La mort espera
ja ens iguala
sense importància
ens atrapa.

Ara tot és negre
amb un color trist
des d'enfora m'oblido
del cor on visc.

1500

Albericus Durrnus. Natus
17 Junii 1500 prope in alio,
patria vocatur quatuor
anno. 5. 8. 9. 11.

El tren passa una vegada

Àlex Garí González

Col·legi Sant Josep Obrer

A l'estació passen trens
i passen també els anys.
La vida vola de pressa
i no espera ningú.

La gent espera inquieta
fins que el tren ja ha passat.
Cada tren és un accés,
cada via, un camí diferent.

Ningú no pot decidir per tu,
has de fer el pas tot sol.

La vida no s'atura
encara que tu ho vulguis.

Si no pugues quan toca
el tren marxa igual,
els dies passen volant
i no tornen a esperar.

Som viatgers del nostre camí,
viure és avançar sense esperar.
El futur es construeix
amb el que decidim ara.

Tu ets com un museu

Daniela Guevara Martínez

Collegi Sant Josep Obrer

Algunes persones passaran de llarg,
allunyades perquè no els despertes curiositat.
Algunes persones només passaran al primer pis,
intimidades pel silenci que imposes, tan precís.

Algunes només visitaran
l'exposició temporal,
altres aniran a totes les sales
sense aprendre el context vital.

Només uns pocs s'asseuran durant hores
llegint en profunditat el que exposes.
Són aquests els que t'apreciaran com a persona.

Perquè, com la bellesa,
no tothom sap estimar la teva puresa.

El quadre de venus ho recorda:
una dona neix de la bellesa d'una closca,
una perla d'una preciositat fosca.

*[...] Només
uns pocs
s'asseuran
durant
hores
llegint en
profunditat
el que
exposes.*

Tots la veuen,
però només alguns entenen
la profunditat de la seva ànima.

*[...] una dona neix de
la bellesa d'una closca,
una perla d'una
preciositat fosca.*

Els Lambert d'Enfants Rouges

Edurne Manzano Vidal

Collegi Sant Josep Obrer

E

ls germans Lambert eren uns germans una mica peculiars. S'assemblaven molt als seus pares: impulsius i amb un gran sentiment d'anhel de llibertat. Va ser precisament la seva manera tan nova de pensar el que els acabà llevant la vida.

Les condicions de vida a la França de 1700 per als no privilegiats eren excessivament precàries. Pocs nins arribaven a l'edat d'aquests germans i era molt més im-

pensable si aquests eren orfes. Però havien crescut en una família molt intel·ligent per ser ar-

tesans i no tenir estudis. Ells havien après de la manera més bona: dels contes de la seva mare i de les històries de la joventut del seu pare.

Així va ser com un dia entraren al palau del rei i robaren una de

les millors cistelles que es guardaven en el rebost reial. En arribar a la barraca on vivien, bruta i poc higiènica, començaren a menjar ansiosament trossos de formatge i peces

de raïm. Quan les ganes de menjar ja minvaren, el germà gran cavilà sobre el que tot just aca-

Les condicions de vida a la França de 1700 per als no privilegiats eren excessivament precàries.

baven de fer. I si aquell menjar era per a persones més necessitades que ells? I si aquella cistella estava destinada a uns bebès malalts? I si estaven gaudint de l'antídoto d'una persona gran? La pressió els estava corcant perquè no eren els valors que els seus pares els havien ensenyat. Ells no haurien fet mai una cosa així per molt malament que els anàs i això era el que els feia diferents de la resta.

Tot d'una que ho comentaren junts, arribaren a la conclusió que aquells no eren els valors que volien adoptar. Repartiren tota aquella quantitat d'aliments restants entre els veïnats del barri d'Enfants Rouges, i demostraren que allò que dona la felicitat no és material sinó el que ens omple el cor. La felicitat dels germans Lambert va ser compartir aquella cistella reial robada el 7 d'abril de 1700 al Palau Reial de París.

La memòria no té hores

Cristian González López

Collegi Sant Josep Obrer

Quan va arribar al desert dels rellotges, no sabia quants anys tenia. El primer penjava d'una branca baixa, doblegat com una juguina vella. El va tocar i va sentir olor de terra humida d'un parc i crits llunyans. Crits d'alegria. Mans petites. No hi havia hores, només tar-des infinites. Va entendre que aquell rellotge era la infantesa.

El segon rellotge s'estenia damunt una pedra. Era més pesat. En apropar-s'hi, el cor li va bategar de pressa. Paraules dolentes, una veu que deia "no és suficient", "no ets suficient". Tot passava mas-

sa ràpid, però a la vegada massa tard. Era l'adolescència.

N'hi havia un altre ple de formigues. No marcava res. En mirar-lo, va sentir dolor als ossos, dies que es repetien contínuament, promeses que no es complien. Aquell rellotge no es fonia: s'oxidava. Era l'edat adulta.

Al centre del paisatge hi havia una figura sense forma concreta.

A sobre seu, un rellotge gairebé desfet. S'hi va acostar amb por. En tocar-lo, tot el seu voltant es va tornar lent. Records borrosos, rostres i ciutats sense nom, dies i esdeveni-

Al centre del paisatge hi havia una figura sense forma concreta.

ments que ja no importaven. Va entendre que aquella era l'etapa de la vellesa, quan els records comencen a desdibuixar-se i, alhora, a reproduir-se de forma més seguida.

Va voler descobrir quin rellotge marcava el present, però no el va trobar. Potser no n'hi havia.

Potser el present no deixa rastre. Abans d'ofegar-se al mar infinit i desaparèixer, va comprendre que el temps no es mesura en hores, sinó en records que es fonen amb el pas dels anys.

I mentre els rellotges es fonien, la memòria continua vivint i recordant per ell.

A les fosques

Carla Marimon Guasp

Collegi Sant Josep Obrer

Ja és tard. Totes les tendes tancades. No hi ha ningú al carrer. Però entre tanta obscuritat es veu una llum, una conversa.

Potser és el darrer bar que queda obert. El que hi ha dins no tanca mai. Tres homes i una dona.

ARTUR: Hauré de tancar, d'aquí poc.

Tots fan que sí amb el cap, però cap d'ells parla

ARTUR: M'ha sobrat una mica de xarop d'herbes que no vull tirar.

Algú en vol un glop?

MIREIA: Me'n pots donar a jo

LLUÍS: No creus que és una mica tard per a això?

MIREIA: Perdona. Tu qui ets?

Silenci. L'home de negre aixeca el cap, però no diu res. Mira endavant.

LLUÍS: Es pot saber què mira vostè tan concentrat?

JAUME *(amb contundència)*: Només penso.

LLUÍS: Jo, el que penso és que has begut més del compte.

JAUME no diu res i n'ARTUR posa l'orella.

MIREIA: No crec que t'hagi demanat el que penses.

JAUME: No el jutjo. Necessita conversa.

MIREIA: Però no importa que sigui així.

JAUME: No saps si ho necessita així. Donem-li-ho a ell.

LLUÍS: No vull parlar amb bojos.

LLUÍS s'aixeca i se'n va del local. Només en queden tres.

JAUME: Estam millor en silenci.

MIREIA: Hi estic d'acord.

ARTUR li passa el xarop a MIREIA.

Així es torna a fer silenci. Però dins d'ells no n'hi ha. Tots pensen, tots senten —encara que en LLUÍS no ho sembli. No es trobaran mai més. La ciutat de Gal·les és molt gran, però sense voler-ho tots formen part de la seva història i els seus records. Cadascú tendrà una visió diferent. Però la tendran.

L'amor

Iván Hernández Lora

Collegi Sant Josep Obrer

Aquest matí, Albert s'ha despertat i, com de costum, ha obert les finestres.

Ha vist les plantes més vives que mai, la mar en gran moviment, les barques del port i dues dones felices parlant. Gaudiem de la vista que Albert també tenia.

Nostàlgic, Albert ha recordat la vida que tenia abans de l'accident de tren.

*Nostàlgic, Albert
ha recordat la vida
que tenia abans de
l'accident de tren.*

Ell era conductor. Viatjava per tot Europa. Era feliç. Però en aquell accident travessant Anglaterra, Margarita morí.

Avui, la imatge de les dones joves li ha recordat la joventut i l'amor de la seva dona, viu encara que ella ja no hi sigui.

Ha valgut la pena, en aquesta vida, haver estimat tant?

Una nit estrellada

Manuel Fuentes Castillo

Collegi Sant Josep Obrer

Era una nit estrellada, la lluna brillava. Jo havia tengut un dia molt dur. M'havia barallat amb la meva allota i, a més, havia hagut de quedar a la feina fins tard per fer hores extres. Vaig pensar que anar a la cafeteria seria una bona idea. Allà m'hi sento bé. És el meu lloc de confort. Quan hi arribava, vaig veure un home dormint en terra. Vaig sentir pena. Li vaig oferir un cafè i el va acceptar.

A la porta de la cafeteria, dues persones discutien. Vaig entrar. A la barra, el meu amic Eduar-

do m'esperava. Amb ell trobo la meva alegria. Em va contar que aquells dos es barallaven des de feia estona perquè l'home volia acabar la relació. Ella nomia Ivana. Ell, Íker. Els vaig continuar mirant durant una estona.

N'Eduardo i jo vàrem seure i vàrem prendre cafè. El meu amic no passava una bona temporada, però afortunadament a la feina se sentia feliç. Jo li vaig explicar que havia tengut un mal dia, que havia treballat massa i que amb la meva allota les coses no anaven bé. Em va dir que tot-

Vaig pensar que anar a la cafeteria seria una bona idea. Allà m'hi sento bé. És el meu lloc de confort.

hom té mals moments i que la vida passa molt aviat. N'Eduardo em va fer reflexionar.

A la sortida de la cafeteria, l'home encara m'esperava. Li vaig donar el cafè i vàrem parlar un poc. En el passat havia tengut massa addiccions, per això ara dormia al carrer. Mai és tard

[...] que havia tengut un mal dia, que havia treballat massa i que amb la meva allota les coses no anaven bé. Em va dir que tothom té mals moments i que la vida passa molt aviat. N'Eduardo em va fer reflexionar.

per començar de nou. Li vaig desitjar molta sort a la vida.

En arribar a casa, vaig demanar perdó a la meva allota per la discussió que havíem tengut el matí. Vàrem fer les paus. Mai és tard per començar de nou.

L' aeroport és un lloc

Paloma Teresa Linares Cornejo

IES Son Cladera

L'

aeroport és un lloc on moltes persones s'acomiiaden cercant un nou futur o per conèixer un nou país/ciutat; però també on molta gent es torna a re-trobar.

Aquesta història tracta sobre una família que després d'un llarg temps separats han pogut tornar a veure's.

L'any 2006 una família es va separar, el pare va haver de partir a Espanya per tal de trobar un bon futur per als seus dos fills i la seva dona. Aquesta família vivia a Lima, Perú, i eren molt feliços. La parella sem-

pre cercava el millor per als quatre. Llavors, quan va sortir l'opunitat de poder viure en un país millor, no varen dubtar.

La partida del pare va ser tota una odissea, plena d'emocions, ja que no volia deixar els seus fills, de 13 i 8 anys, i molt menys l'amor de la seva vida. Partia amb el cor a la mà sabent que aquest viatge tendria la seva re-

*Només arribar es
va deixar la pell
treballant, dia rere
dia, enviant diners
i comptant els
mesos per poder
tornar-se a veure.*

compensa.

Quan va arribar, va tenir una mica de por, però, com un bon home, va haver de fingir que tot

anava bé; a ell l'estaven esperant la seva germana gran i la seva filla; el varen rebre amb els braços ben oberts contents que hi hagués un nou integrant a la família.

Només arribar es va deixar la pell treballant, dia rere dia, enviant diners i comptant els mesos per poder tornar-se a veure. Allà la mare feia el mateix, treballant tant com podia, cuidava als dos fills i mantenia una rutina que semblava massa gran per una sola persona.

Així i tot, separats per mar i quilòmetres, la relació de la parella mai no es va trencar, resistia fermament, com si la distància fos res.

Van passar dos anys mig, dos anys i mig d'esperar papers, de mirar calendaris i de milers de trucades. Quan finalment va arribar el moment, el pare va poder repatriar la seva família. Aquell dia, l'aeroport va deixar de ser un edifici ple de vols, es va convertir en un escenari ple d'ulls plorosos i d'una abraçada infinita que havia trigat molt a arribar.

A partir d'aquell instant la seva vida va començar des de zero, una nova casa, una nova escola i fins i tot un nou idioma. Encara que no sabien com seria aquesta nova història, tots quatre tenien una cosa clara, que aquesta nova vida l'aconseguirien junts.

Un miracle dels estels

Valentina Nicole Mejía Bonilla

IES Son Pacs

Per favor, *mareta*, dona'm qual-
que engruna per menjar avui —va
pregar l'infant amb mans plega-
des i vista posada en el cel, com la
mare li havia ensenyat des de ben
petit—. Tenc molta de
gana, *mareta santa*
—va afegir, amb veu
baixeta i llàgrimes
d'agonia empenant
els seus ulls.

En una part del fosc
cel, ple de núvols ne-
gres com el carbó, es
va veure un petit cen-
telleig, que va afegir a les llàgrimes
de tristor una mica d'esperança.

Feia temps que la guerra ha-
via esclatat, i des de llavors no
havia pogut menjar les sopes de

la mare. No sabia on era ella, ni
tampoc quan tornaria. Les seves
joguines de fusta s'havien per-
dut, també. Els peus li feien mal,
li agradava anar descalç, però de
vegades trossos de
“pedra” li punxaven
la planta dels peus.
Son pare li havia dit
que no passava res,
que tot estaria bé avi-
at, que no s'espantés.
Feia dies que tampoc
es dutxava, almanco
una cosa bona que li

*En una part del
fosc cel, ple de
núvols negres
com el carbó,
es va veure un
petit centelleig...*

podia succeir, encara que la roba
ja s'havia romput un poc, de cór-
rer tant i travessar llocs que la
rompien a poc a poc, i no es po-
dia canviar.

Un soroll li va fer llevar la vista dels estels, que brillaven més que mai.

—M'ajudes a agafar això? Pesa cinc mil quilos! —va demanar-li un nin, que semblava de la seva edat, amb les robes també rompudes i els peus descalços, plens de brutor.

—Què és?

—Vine amb jo, t'ho mostraré si vens!

L'infant es va aixecar del terra, i després de fer-se un poc nets els genolls va començar a córrer darrere ell, que esquivava trossos de maons que havien quedat escampats després de les explosions.

Recordava com una d'aquestes havia causat una gran tremolor, i com havia hagut de córrer als braços del seu pare, espantat. És segur que en tornar a l'escola no ho contaria als seus amics, clar que no. Ell era un nin gran i valent.

—Aquí! Ja hi som! —va dir el nin, mirant per la finestra d'una casa que pareixia abandonada.

Damunt d'una taula, coberta amb unes estovalles verdes, una

senalla amb raïm i fruites envoltant-la, que pareixia brillar, el va deixar bocabadat. La panxa li va rugir amb una fam que mai havia sentit.

Va veure com el nin pegava un cop a la finestra, que es va obrir amb facilitat, i, d'un bot, es va ficar dins la casa.

—Què fas? No pots entrar dins una casa que no és teva! —va dir l'infant des de fora, espantat pel càstig que rebrien si els enxampaven.

—Però no hi ha ningú, i m'estic morint de fam! —va respondre l'altre, agafant la senalla i asseient-se a un banc de fusta que es trobava davant la taula. Va agafar el raïm, i quan el va tastar va tancar els ulls, gaudint del

gust dolç de la fruita, meravellat.— Vine aquí, és boníssim!

Amb més timidesa que l'altre, va entrar i es va asseure al seu costat. Va agafar un ganivet i va tallar un tros del meló que hi havia. Quan el va menjar, una veu dins seu va agrair-ho amb crits a la seva "mareta santa", que li havia fet el miracle.

*Va veure com
el nin pegava
un cop a la
finestra, que es
va obrir amb
facilitat, i, d'un
bot, es va ficar
dins la casa.*

Condemnat a ser conscient

Artemiy Pushkarev Fazullin

IES Madina Mayurqa

Fa uns mesos que el Japó va bombardejar Pearl Harbor, i Roosevelt ha començat a enviar pobres criatures al front europeu contra els nazis. Els fills veuen com els seus pares són enviats a un altre continent, les dones ploren l'anada dels seus homes a les trinxeres. Milers de japonesos residents als Estats Units, inclosos aquells que han nascut a Amèrica, han estat enviats a camps d'interament. Tanmateix, la vida a la ciutat continua. A Europa corren rius de sang de joves que encara

tenien una vida sencera per viure. Als Estats Units, continuem amb les nostres vides.

Avui ha estat un dia feixuc al treball, sent com la meva corbata m'ofega. Entro al Phillies per refrescar-me la gola. Deman un refresc. Em fix en el cambrer, atrapat en el taulell; venent la seva força de treball per beneficiar un cap que odia. Un home i una dona es recolzen al taulell; ni tan sols es miren l'un a l'altre. Per la finestra puc guaitar un carrer buit de persones, buit de significat.

*Em fix en el cambrer,
atrapat en el taulell;
venent la seva
força de treball
per beneficiar un
cap que odia.*

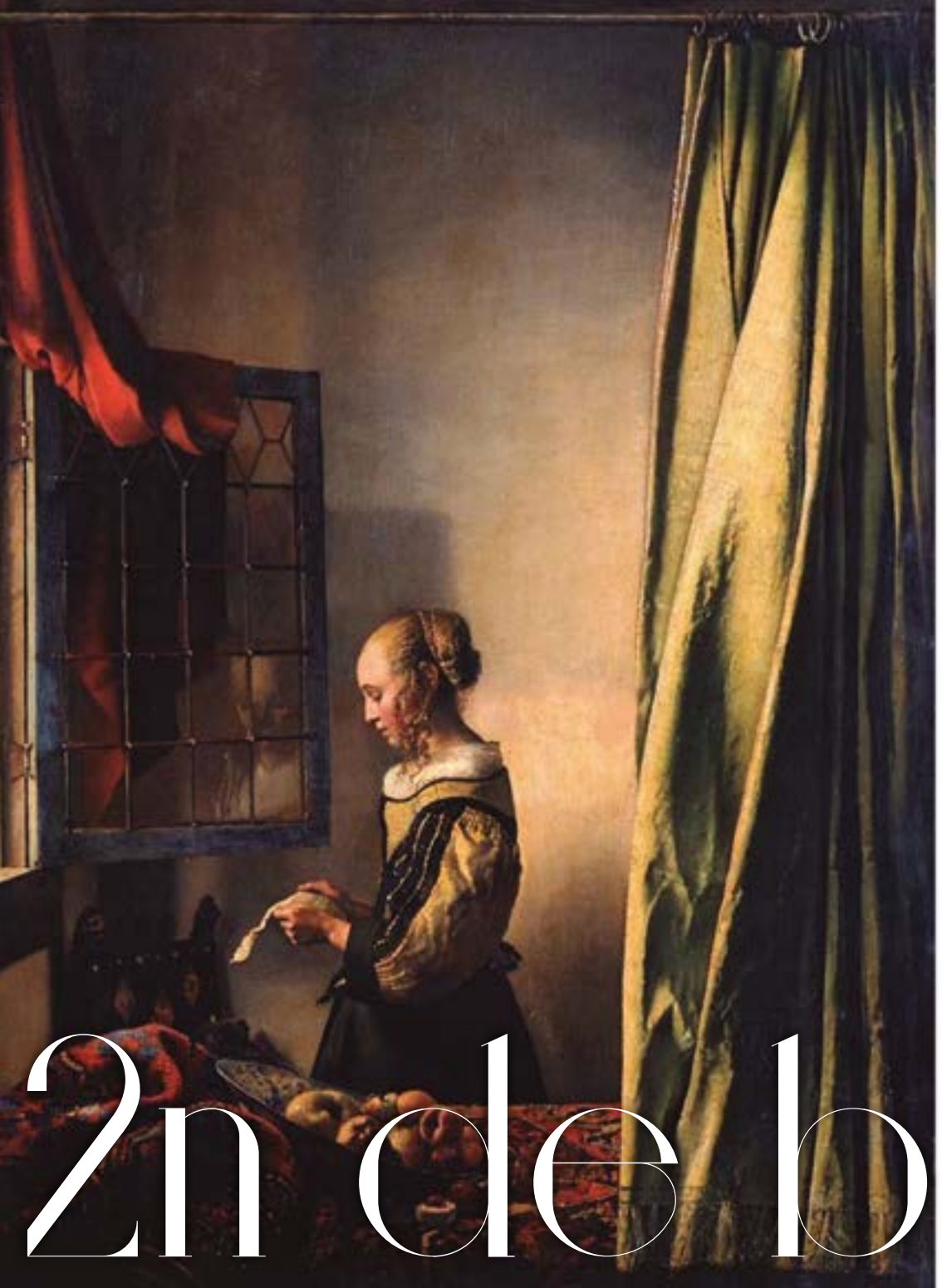
De sobte m'assalta un sentiment de solitud. Cada dia interactuo amb persones amb les quals mai arrib a una conversa més enllà del superficial. La gent m'irrita i em cansa. Al cap i a la fi, ningú mai em comprendrà tan bé com jo em comprenc a jo mateix, ni jo comprendré mai ningú tan bé com es comprèn ell a ell mateix.

És la condició humana, la condició a viure una consciència única i intransferible que ningú altre pot experimentar.

Em començ a sentir empresonat, vull sortir, però no hi ha cap porta de sortida, estic atrapat. Pago el refresc que havia demanat i me'n vaig a ca meva, demà he de treballar.

2n de 10

atxillerat

El viatge cap al destí final

Jaume Melis Ferrer

IES Guillem Sagrera

La nostra terra,
la nostra cultura
que ha vist créixer
els nostres lliris en flor,
ja no és nostra.

El fum gris
de llibres cremats
irradia els carrers;
el temor i l'angoixa
viatgen com la pols.

Al despatx minúscul,
brut i cremat,
els lliris clars exhalaven
les flaires dels tenebrosos
lliris mil·lenaris.

Ara, dintre del carruatge
humit i banyat,
veig amb llàstima
els meus lliris,
que no trauran flor.

La Gioconda, de Leonardo da Vinci
i *La Jove de la perla*, de Johannes Vermeer

A la fuga

Daniela Orihuela Pedregal

IES Guillem Sagrera

L,

escena comença amb el Louvre ja tancat. Silenci. Només se sent el pas dels últims guardes. Quan tot queda en calma, la GIOCONDA s'estira i agafa un mòbil. Telefona.

GIOCONDA (*amb veu dolça*): Bona nit, preciosa! Aquí la reina del Louvre en persona.

JOVE DE LA PERLA (*riu*): Bona nit, Lisa! Aquí a la Haia fa fred i el museu sembla un cementeri. Tu, què?

GIOCONDA: Ui, ja ho saps... Un altre dia de turistes fent-se selfies d'amagat davant meu. Però avui, amiga meva, ha passat el xou del segle.

JOVE DE LA PERLA: Conta, conta. Vull detalls! Què ha passat ara?

GIOCONDA: Doncs que tres d'aquests aspirants a James Bond han robat les joies de la vitrina reial! Ha estat meravellós: alarmes, crits, i una vintena de guàrdies que es varen botar les classes d'educació física de petits.

JOVE DE LA PERLA (*sorpresa*): Qui-na bogeria!

GIOCONDA: Naturalment. Imagina'm allà, observant-ho tot amb la meva mirada penetrant. Si hagués pogut fer mamballetes, ho hauria fet.

JOVE DE LA PERLA (*amb ironia*): Aquí els visitants només volen saber si duc arracada o AirPods.

GIOCONDA (*rient*): Doncs, Perla, potser sí que em compr uns AirPods com dius... Perquè entre els nins cridant i els pares dient "mira fill, la senyora que et mira", no hi ha qui ho aguanti. Saps què? Estic farta de fer de decoració. Necessit aire fresc.

JOVE DE LA PERLA: No em diguis que...

GIOCONDA: Exacte. Que vinguin els guardes, que s'adormin, i pum! Em despenjo i me'n vaig. Vine, ens veiem a mitjan camí.

JOVE DE LA PERLA: I on quedam?

GIOCONDA: A un McDonald's; segur que allà ningú es fixa en un parell de dones amb marcs daurats.

JOVE DE LA PERLA (*decidida*): Tracte fet. Fa segles que no surt del meu marc. Ja toca moure'm una mica, que tenc més pols que un moble vell! Aviat em sortirà floridura.

GIOCONDA (*somrient*): Fantàstic... Ara sí que tendré una nova portada: "La Gioconda a la fuga."

JOVE DE LA PERLA (*amb sarcasme*): Bé, almenys sortirem de les parets i a les notícies.

(Rialles compartides. Només queda la foscor, un misteri i un buit a la paret als museus del Louvre i Mauritshuis.)

FI

La bellesa digital

Judith Bermúdez Serra

Collegi Sant Josep Obrer

A una frenètica ciutat on conviuen milions d'habitants, trobem la Lara. Ella és una jove de setze anys, simpàtica i molt xerradora. Després d'un estiu ple de canvis i noves tendències ha arribat el moment que la Lara comenci batxillerat.

Ja ho té tot preparat, els bolígrafs, les llibretes, una bossa nova... Però des de les darreres setmanes hi ha un pensament que no li surt del cap. Li fa por començar el curs. Us estareu demanant el motiu: llavors no se sent còmoda amb el seu propi cos.

[...] llavors no se sent còmoda amb el seu propi cos. Ella fa anys que arrossega aquesta lluita per acceptar-se.

Ella fa anys que arrossega aquesta lluita per acceptar-se. Ningú coneix aquesta situació, ja que la Lara s'ha encarregat que ningú ho sàpiga. A més com ho havien de saber?, si sempre porta un somriure al rostre i xerra pels colzes.

Aquesta lluita fa tres anys que va començar. Es va iniciar quan a l'aniversari dels tretze anys de la Lara li van regalar un telèfon. Ella, com qualsevol adolescent, va sentir que li havien obert les portes del cel, impulsada pels seus amics, va decidir instal·lar-se diverses xar-

xes socials. Al principi, tot anava sobre rodes, però a poc a poc va començar a comparar-se amb el que veia a través de les pantalles. Es demanava per què aquelles allotes eren tan guapes, com tenien aquests cossos tan atlètics i definits i per què ella no tenia cap semblança amb aquestes. Sense adonar-se'n, la Lara va caure amb les campanyes publicitàries de les influenciadores. Es comprava la mateixa roba, gastava diners amb productes facials, fins i tot s'aixecava una hora abans de l'habitual per empolainar-se, etc. Al principi ho feia de manera puntual per sentir-se guapa, però amb el temps ho va prendre com a cos-

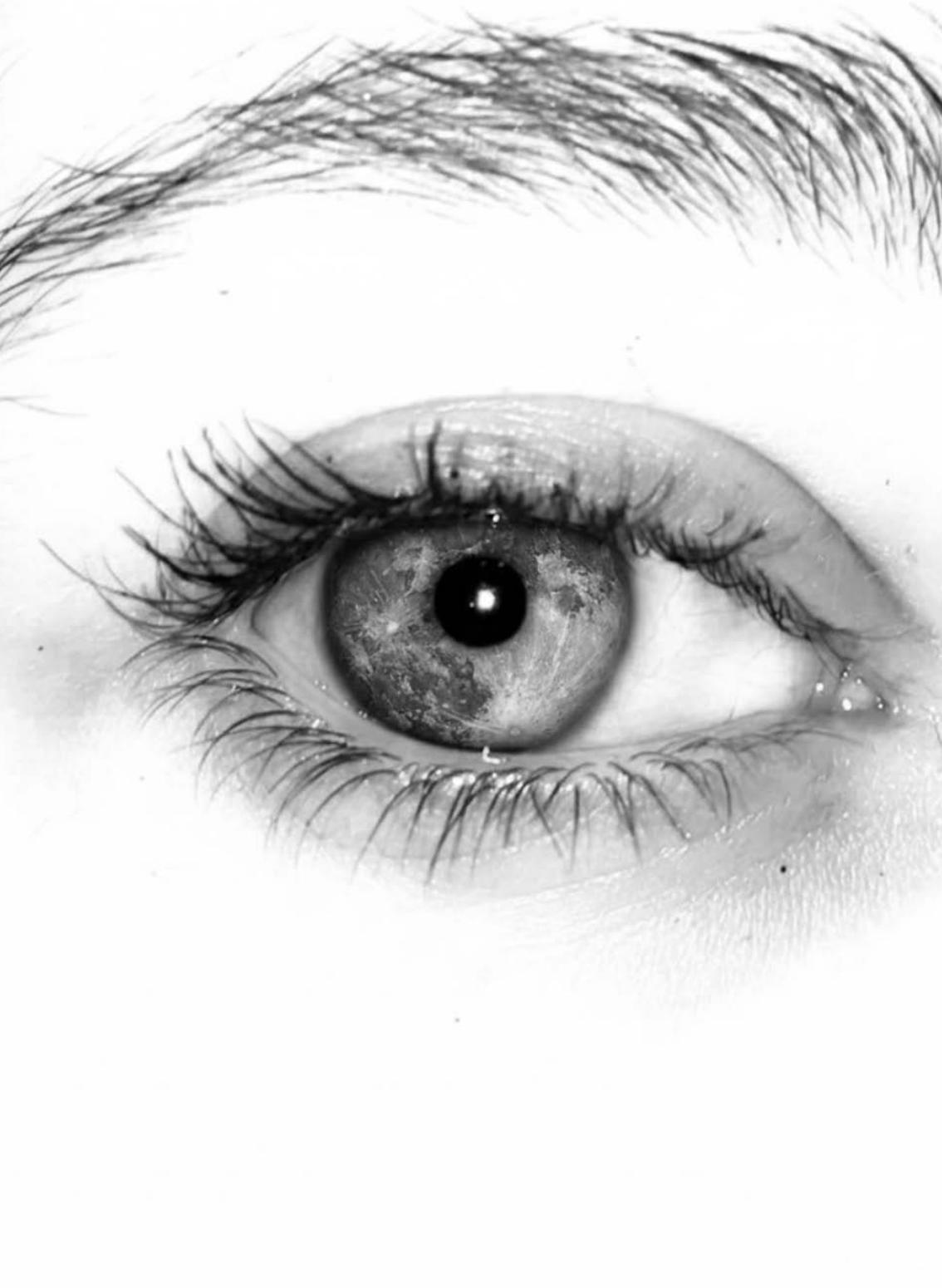
tum fins al punt de crear una dependència.

La Lara, a causa de la influència de les xarxes, s'ha tornat una persona insegura. Constantment es compara, constantment n'enveja d'altres, constantment no se sent ella... Així i tot, la Lara no s'adona que moltes coses que veu no són reals, que són filtres, operacions, retocs fotogràfics, etc.

En l'actualitat hi ha moltes persones com la Lara, ja que els estàndards de bellesa que estan imposant les xarxes són quasi inexistents. Per tant, com podem definir la bellesa en l'actualitat? Realment, la bellesa és subjectiva o ve imposada per la societat?

Un record congelat

Marina Gómez Barceló

Collegi Sant Josep Obrer

El restaurant de la cantonada continuava fent la mateixa olor de sempre: cafè molt, fusta antiga i aquell aroma estrany dels llocs on s'hi ha viscut massa. Tots tres hi van arribar sense posar-se d'acord, com si el costum els hagués dut fins allà per última vegada. Ningú va mencionar el tancament, però aquella sensació flotava en l'aire.

El cambrer els va reconèixer de seguida. Va servir les seves begudes habituals, una rere l'altra, amb la mateixa precisió de sempre, tot i que amb un

regust amarg que no havia sentit mai. Ningú va parlar del propietari, però tots pensaven en ell i en la seva mort en circumstàncies estranyes. Una relliscada, deien, un simple accident.

[...] tots pensaven en ell i en la seva mort en circumstàncies estranyes. Una relliscada, deien, un simple accident.

Van parlar de tot: de matinades llargues, de converses que naixien i quedaven suspeses en l'ambient del bar, de decisions que s'havien pres sense ser-ne del tot conscients. El rellotge de paret marcava l'hora amb el seu tic-tac irregular. Gairebé eren les dotze, només mancaven quatre minuts.

En algun moment, l'ambient es va tornar pesat. Algú va adonar-se que la música de fons es repetia constantment. Un altre va mirar el rellotge, l'agulla continuava immòbil al mateix punt, les 23:56. Van somriure, com si fos una broma, un d'aquells defectes propis de l'antiguitat del local. El temps va passar... o això creien.

No veien passar cotxes, ni ningú caminant per la vorera. La llum dels fanals semblava estancada en l'aire. Un d'ells va treure el seu rellotge de butxaca, un record del propietari que havia rebut després de la seva mort. Funcionava, el seu tic-tac constant marcava clarament les 00:05.

Una estranya sensació va recórrer el cos de tots, i l'ambient va passar de nostàlgic a alguna cosa més densa, més incòmoda. El temps semblava congelat. Van intentar obrir la porta i, tot i que no estava bloquejada, no cedia. No hi va haver pànic; només una comprensió lenta, com quan s'accepta una veritat que sempre ha estat allà.

Potser el restaurant no podia tancar mentre algú encara el recordés. Potser alguna cosa, o algú, estava retenint aquell instant, allargant l'últim moment que encara els quedava.

Van parlar menys. Van assumir aquella pausa eterna, com si la nostàlgia s'aferrés que la vetllada no s'acabés mai. Van passar hores que no existien, la nit no avançava, no volia convertir-se en dia.

Va haver-hi rialles en recordar el propietari, algú va deixar escapar l'afecte que li tenia, la certesa que res d'allò seria oblidat. Per un instant, alguna cosa semblà alliberar-se: l'amargor va donar pas a

un sentiment més càlid.

Aleshores, a fora, algú va travessar el carrer. Va ser un moviment mínim. Un d'ells va mirar el rellotge de paret, l'agulla es va moure.

Ningú va parlar, però les mirades ho van dir tot. Allà, en aquell instant, alguna cosa havia canviat.

No hem de recordar les coses amb amargor perquè s'han acabat, sinó agrair els moments que, al seu temps, ens van regalar.

*Una estranya
sensació va recórrer
el cos de tots, i
l'ambient va passar
de nostàlgic a alguna
cosa més densa,
més incòmoda...*

Promeses amagades dins una besada

Marta Bibiloni Zamora

Collegi Sant Josep Obrer

Em vaig inclinar i li vaig fer un petó. La tenia entre les meves mans, però no semblava real, tot en aquest moment no ho era, semblava com si el temps s'hagués aturat només per a nosaltres. El cel es va tornar d'or, les flors van començar a florir i múltiples colors van aparèixer al nostre voltant. No existia ni un abans ni un després, només un present que connectava les nostres ànimes.

El seu cos es va relaxar quan els meus llavis van tocar la seva pell, aquella pell tan càlida i suau que

semblava que volia desaparèixer dels meus dits. Com podia ser que tingués la perfecció envoltada entre els meus braços? Què havia fet jo per merèixer aquest plaer? No

ho sabia, de veritat que no. La vida, amb tota la seva sort, em va beneir amb la perfecció en carn i os. Perquè jo sé que no tot amor arriba a un final feliç, l'amor pot ser perillós, efímer i destructiu, i,

tanmateix, jo m'arriscaria mil vegades només per tornar a aconseguir una besada com aquella. Puix que, aquell petó... no era un simple petó, era una explosió de

*Perquè jo sé que
no tot amor arriba
a un final feliç,
l'amor pot ser
perillós, efímer
i destructiu..*

sentiments. Aquell gest amagava un “t’estimo”, un “t’enyoro”, un “per sempre”, moltes promeses que només nosaltres podíem entendre. I això és l’amor, l’amor no és un simple sentiment, és un art, un art que requereix compromís, dedicació, valentia i constància.

On ella mateixa era art i a la vegada ho era tot; la meva llum en la tempesta, la meva fortuna inesperada, la meva musa i la meva sort. I en aquell petó inesperat, vaig descobrir tot un món ple de bellesa.

On tot acaba i comença

Àngels Signes Añón

Collegi Sant Josep Obrer

L sense ser-ne conscient, ja em trobava aquí. M'embolicava entre els seus braços, els seus braços verds, però no ho sentia com una abraçada càlida, sinó més aviat com un lloc d'on volia escapar. Jo no volia ser allí. S'hi sentia un silenci intens.

No em vaig poder quedar més temps aturada: havia de caminar, havia de continuar, però no ho entenia. Per què el camí cada vegada era més llarg? M'estava acostant al centre o m'estava allunyant de mi mateixa? Per què hi havia tants girs? Aquests girs em portarien fins allà? No trobava

ningú, però alhora veia tothom. Caminava sola, però al mateix temps sentia ombres que m'en-voltaven.

Ja no busco arribar. Només continuo perquè aturar-me també cansa, encara que potser tampoc avanço. Potser ja no vull anar cap a la llum. O potser ja no vull res, i això em pesa més que voler-ho tot.

El laberint s'estreny.

El centre és aquí.

Avanço un pas, un sol pas, amb la certesa que alguna cosa s'acaba, que alguna cosa em deixa. No sé si era jo. No sé si he arribat al final o si acabo de començar.

*El laberint
s'estreny. El
centre és aquí.
Avanço un pas,
un sol pas.*

Mare, només desig el teu amor

Paula Mingorance Ruiz

Collegi Sant Josep Obrer

Aquest soc jo? Soc el mateix que passejava per la meva barriada, que et cridava plorant i que et feia abraçades com si d'allò depengués la meva vida? Soc aquell?

Mare, un home molt estrany ha passat davant nostre, i ens ha retratat. Sense adonar-nos-en. Potser li hagi cridat l'atenció la roba que portam (tot i que nosaltres ja hi estam acostumats), potser li hagi cridat l'atenció aquell pa dur que compartíem, o potser simplement hagi volgut reflectir l'amor cap al meu germà.

Mare, com t'estimam, com

t'enyoram, com ens adonam de tot el que feies per nosaltres.

Estic intentant fer-ho el millor possible, però quan veig el nostre retrat, no el puc creure, mare, se'ns veu nets!

Com m'agradaria que fossis amb nosaltres, que ens acompanyassis, que ens duguessis a l'escola. Ara, hem conegut un home major igual que nosaltres, crec que ha estat tota la vida al carrer on nosaltres vivim (estam

molt bé!) i ens està ensenyant a escriure amb un antic llibre que li van regalar. He de reconèixer que jo encara em record de l'any que

*La gent
al carrer
ens tracta
malament.
Tu saps
per què?*

vaig anar a l'escola, però em sap greu pel meu germanet. Però bé, aprèn molt ràpid!

Mare, no saps quant t'estimo, a tu com a persona. No em puc creure que aquest retrat que veig sigui jo, en què ens hem convertit sense tu.

La gent al carrer ens tracta malament. Tu saps per què? Nosaltres només volem menjar i jugar, però la realitat és que ens consideren lladres amagats en els cossos de nins petits. Com poden pensar que nosaltres portam tanta maldat a dins?

Demanam i demanam dia i nit, recordant els dinars amb tu, els teus plats calents fets amb amor, però només ens trobàvem menjar dolent.

En Ferran em pregunta per què i per què, però jo no sé què més dir-li. Estant envoltat de gent que passeja amb les seves famílies, em sent sol, mare.

No sé com dir-li que tu ja no hi ets, i que aquell tros que està menjant, era l'únic que he trobat.

No sé com dir-li que no formam part de res, però que a la vegada som de tothom, a la vista de tothom i al gust de tothom.

No sé com dir-li la realitat, allò en què ens hem convertit i que aquell home ha decidit retratar.

No sé com dir-li que tothom ens veu plorar, ens veu sense sabates, sense roba, passant fred i ningú diu res.

Mare, serem així per sempre? Uns marginats? No podré estudiar allò que sempre he desitjat?

Bé, escric això des d'un diari de la paperera (gràcies al nostre veí!), i és ara, amb el meu germà al meu costat, que m'adon, mare, que, realment, no necessit res més que el teu amor de tornada, no necessit res més que poder recuperar la meva infantesa que m'estan prenent.

• Escac i mat

Agustín Borgeat Zunino

IES Guillem Sagrera

El joc d'intel·ligència
abstracte, recreació de la lluita estesa
sense cap contingència.

No som cap bestiesa,
sinó liderats per l'última bellesa.

Tracte de maons,
salts i piruetes amb muntura.
Potser som peons.
La corona ens atura;
coronarem sense cap tortura.

Vegetació frondosa,
som com fènixs metamorfosant-se
en carbó, orgullosa.
Amb foc, empolvorar-se,
sempre val la pena alliberar-se.

Escac, una oportunitat;
mai tornareu a poder arrasar.

*Vegetació frondosa,
som com fènixs
metamorfosant-se
en carbó, orgullosa.
Amb foc,
empolvorar-se,
sempre val la pena
alliberar-se.*

Llum de perles al passat
ara atzabeja singular,
calcularem fredament per avançar.

Trencats per simetria,
miralls afilats de fractals compostos.
Vuit caps d'harmonia,
sinapsis amb sobre costos
Escac i mat, integralment per trossos.

Índex i autoria de les fotos de la 31a Foto Jove “Art en Imatges”

Reproducció de <i>Díptic de Marilyn</i> , d'Andy Warhol	2
Amanda Tomas Santandreu, <i>Lycée Français</i>	3
Irina Ostrovsky Borrás, <i>IES Binissalem</i>	3
Matheus Pereira De Paula, <i>Collegi Santa Mònica</i>	3
Binta Diop, <i>IES Antoni Maura</i>	3
Paula Martinez Rivas, <i>IES Binissalem</i>	3
Amália Blovska Kulhová, <i>IES Santanyi</i>	3
Davide Nicoló, <i>IES Josep M. Llompart</i>	3
Miquel Cabot Nadal, <i>IES Josep Font i Tries</i>	3
Joan Galiana Sánchez, <i>Escola Mata de Jonc</i>	3
Daniela Martínez Artesero, <i>Collegi Santa Mònica</i>	4
Reproducció de <i>Flors de Corall</i> , de Lita Cabellut	20
Irene Pérez, <i>Escola Es Liceu</i>	14
Núria Salvá Cuadrado, <i>Collegi Jesús Maria</i>	16
Salma Akodad El Hamdi, <i>CEIPIESO Pintor Joan Miró</i>	18
Katherin Varela Sánchez, <i>Collegi Sant Josep Obrer</i>	19
Cloe Hernandez Segarra, <i>Lycée Français</i>	21
Astrid Alejandra Mora Peñarreta, <i>IES Joan M. Thomàs</i>	22
Gemma Lovrincevich, <i>Collegi Santa Mònica</i>	24
Joan Nadal Lladó Salom, <i>Collegi Santa Mònica</i>	26
Helena Huertas Martin, <i>IES Nou Llevant</i>	27
Juliette Ulmer, <i>Lycée Français</i>	28

Addaia Ramírez Portell, <i>Lycée Français</i>	30
Maya Llona Cobo, <i>Lycée Français</i>	32
Gabriel Thiriez, <i>Lycée Français</i>	35
Peace Iwinosa Agho Aigbedion, <i>IES Son Cladera</i>	36
Alumnat del <i>CEE Son Ferriol</i>	38
Pablo Laforet Lopez, <i>Lycée Français</i>	39
Sandra Expósito Torres, <i>IES Son Cladera</i>	40
Alba Arbona Guerrero, <i>CIDE</i>	42
Andrea Isern Ribas, <i>Collegi Santa Mònica</i>	44
Olivia Ruigomez, <i>Lycée Français</i>	46
Zoe Marcela B.M., <i>CIDE</i>	48
Ruojia Li, <i>IES Nou Llevant</i>	50
Sandra Castell Antolí, <i>Collegi Santa Teresa</i>	51
Zhien Pan, <i>Collegi Santa Mònica</i>	52
Mateo Pérez Martinez, <i>Lycée Français</i>	54
Diego Domingo Moreno Moyà, <i>Collegi Santa Mònica</i>	57 ^{sup}
Pau Elies Gual Salmora, <i>Lycée Français</i>	57 ^{inf}
Guillem Pérez Nadal, <i>Collegi Santa Mònica</i>	58
Chloe-Sophie Kholodova, <i>Lycée Français</i>	60
Greta de Pablo López, <i>Lycée Français</i>	62
Mario García Bordoy, <i>Lycée Français</i>	63
Reproducció de <i>Ice Cream</i> , d'Evelyne Axell	64
Marco Faurie Ollé, <i>Lycée Français</i>	65
Juan Fco. García Robles, <i>CEE Mater Misericordiae</i>	66
Albert Company Boned, <i>Collegi Santa Mònica</i>	68
Raul Prieto Martín, <i>CEE Mater Misericordiae</i>	70
Carmela Feliu Souto, <i>Lycée Français</i>	72
Luisa Ebert Cordoba, <i>Lycée Français</i>	75

Chloé Ulmer, <i>Lycée Français</i>	76
Alandra Haliya Carrion, <i>Lycée Français</i>	79
Paula Clar Ancín, <i>IES Santanyi</i>	80
Leo Cayrol, <i>Lycée Français</i>	82
Lola Alarcón Barciela, <i>Collegi Santa Mònica</i>	83
Judith Lladó Valentín, <i>IES Josep M. Llompart</i>	84
David Montero Granado, <i>Collegi Santa Mònica</i>	86
Simón Naval López-Rodó, <i>Lycée Français</i>	88
Núria Morey Más, <i>Collegi Santa Mònica</i>	90
Martha Quiroga Luque, <i>Madina Mayurqa</i>	91
Sofía Valencia Costa, <i>Collegi Santa Mònica</i>	92
Ryan Alexander Pulgarín Rodríguez, <i>CEE Mater Misericordiae</i>	94
Sophie Virgillo Künnecke, <i>CIDE</i>	96
Olga Gómez Berdejo, <i>Collegi Santa Mònica</i>	97
Reproducció de <i>El retrat de Dora Maar</i> , de Pablo Picasso.	98
Aarón Viera Sánchez, <i>Collegi Santa Mònica</i>	99
Tania L. Hermet Morlans, <i>Lycée Français</i>	100
Natasha Elizabeth Valarezo Sánchez, <i>Collegi Santa Mònica</i>	102
Nayla Marín Pérez, <i>Collegi Sta. Magdalena Sofia</i>	103
Carol Coila Balderrama, <i>Collegi Santa Mònica</i>	104
Jaume Martorell Bestard, <i>IES Binissalem</i>	106
Sofía Rodríguez Gálvez, <i>Collegi Santa Mònica</i>	108
Marcos Blanco Pujadas, <i>Collegi Santa Teresa</i>	109
Georges Rares Petrea, <i>Collegi Santa Mònica</i>	110
Sito Rodríguez Barbosa, <i>Collegi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero</i>	113 ^{sup}
Iker López Bauzá i Abraham Austine Molina, <i>CEE Mater Misericordiae</i>	113 ^{inf}
Zoe Marcela B.M., <i>CIDE</i>	114
Taynara J. Silva Ruiz, <i>Collegi Sta. Magdalena Sofia</i>	116

Foto de grup, <i>IES Binissalem</i>	117
David Montero Granado, <i>Collegi Santa Mònica</i>	118
Alyssa Bernabe Gromeo, <i>Collegi La Immaculada</i>	120
Astrid Alejandra Mora Peñarreta, <i>IES Joan M. Thomàs</i>	122
Helena Galindo Oscárez, <i>Collegi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero</i>	124
Jaume Tous Durán, <i>IES Antoni Maura</i>	126
Xisco Gayà Genovard, <i>Collegi Santa Mònica</i>	129
Isabel Mejias Yagual, <i>IES Santanyi</i>	130
Alexandre Raxamat, <i>Lycée Français</i>	132
Lucía Pontes Sánchez, <i>Collegi Sta. Magdalena Sofía</i>	135
Kayla Simba Rimacuna, <i>Collegi La Immaculada</i>	136
Cloé Debève Obrador, <i>Lycée Français</i>	137
Reproducció del <i>Retrat de Dora Maar</i> de Pablo Picasso	138
Gala Martín De Gracia, <i>Lycée Français</i>	139
Aina Taisne Martínez, <i>Collegi Santa Mònica</i>	140
Pau Ferragut Figuerola, <i>Collegi Santa Mònica</i>	142
Cloe Chao Grauches, <i>CIDE</i>	144
Andres Caballero De Segovia Camacho, <i>Lycée Français</i>	146
Alma Benitez Eim, <i>IES Madina Mayurqa</i>	147
Samira Cortés Amaya y Enriqueta Barcas Hierro, <i>CEE Mater Misericordiae</i>	148
Akihiro William, <i>Lycée Français</i>	150
Claudia Segura García, <i>Collegi Santa Mònica</i>	153
Elsa Verano Herrero, <i>Lycée Français</i>	154
Codou Seye Diop, <i>CEE Mater Misericordiae</i>	157
Adela Cerdá Oliver, <i>Collegi Santa Mònica</i>	158
Eric López Rodríguez, <i>IES Son Cladera</i>	160
Álvaro Barceló Pérez, <i>Collegi Santa Mònica</i>	161

Jaume Tous Durán, <i>IES Antoni Maura</i>	162
Mario Escobar, <i>IES Son Pacs</i>	164
Josep Cifre Pons, <i>Collegi Santa Mònica</i>	165
Alejandro Torrens Matas, <i>Collegi Santa Mònica</i>	166
Martina Porley Noguer, <i>Collegi Santa Mònica</i>	168
Noah Finn Brain McFadden, <i>IES Josep M. Llompart</i>	170
Alba Sala Sans, <i>IES Binissalem</i>	171
Paula Tomás García, <i>CIDE</i>	172
Circe González Naranjo, <i>Collegi Santa Mònica</i>	174
Noelia Jiménez Martínez, <i>CIDE</i>	176
Zoe Almada, <i>IES Santanyi</i>	179
Hugo Cantero Fernández, <i>IES Josep M. Llompart</i>	180
Miguel Ángel Rivera Clar, <i>Collegi Santa Mònica</i>	182
Lía Pérez Brion, <i>Lycée Français</i>	183
Mariona Andújjar Montealegre, <i>IES Binissalem</i>	184
Martín Torres de la Torre, <i>IES Son Pacs</i>	186
Agustín Coll Gelabert i Hugo Pérez Biayna, <i>CEE Mater Misericordiae</i>	187
Ruojia Li, <i>IES Nou Llevant</i>	188
Reproducció de Nu Blau, <i>d'Henri Matisse</i>	190
Zoe Marcela B.M. , <i>CIDE</i>	191
Foto de grup, <i>IES Madina Mayurqa</i>	192
Foto de grup, <i>IES Emili Darder</i>	194
Peteris Gulbis, <i>Lycée Français</i>	196
Marta Llabrés Fiol, <i>Collegi Santa Mònica</i>	202
Sandra Castell Antolí, <i>Collegi Santa Teresa</i>	203 ^{sup}
Ada Belnet Arbona, <i>IES Binissalem</i>	203 ^{inf}
Foto de grup, <i>Lycée Français</i>	204

Lucas Larraz Ligeró, <i>IES Joan M. Thomàs</i>	207
Claudia Rodríguez Quesada, <i>Collegi Santa Mònica</i>	208
Alejandro Solivellas, <i>Collegi Sagrat Cor</i>	210
Willi Nikolaus Thiel, <i>IES Santanyi</i>	211
Maria Matheu Canals, <i>Collegi Sagrat Cor</i>	212
Alvaro Romero, <i>Lycée Français</i>	214
Elisabeth Wirth Munar, <i>IES Josep M. Llompart</i>	216
Foto de grup, <i>Lycée Français</i>	218
Selena Pérez Fernández, <i>Collegi Santa Mònica</i>	222
Leire Villalba Torres, <i>IES Josep M. Llompart</i>	224
Tristan Rubio Merghoub, <i>Lycée Français</i>	226
Louis Camuzard Muret, <i>Lycée Français</i>	228
Helena Juul Colom, <i>Collegi Sagrat Cor</i>	229
Nerea López Fajardo, <i>IES Josep M. Llompart</i>	230
Foto de grup, <i>Collegi Santa Mònica</i>	232
Martina Florit Martínez, <i>CIDE</i>	234
Addaia Ramírez Portell, <i>Lycée Français</i>	236
Foto de grup, <i>Collegi Santa Teresa</i>	238
Elena De Ignacio Oneto, <i>Lycée Français</i>	240
Judith Lladó Valentín, <i>IES Josep M. Llompart</i>	242
Natalia Mestre García, <i>IES Joan M. Thomàs</i>	244
Chloé Valiente Bestard, <i>Lycée Français</i>	246
Kerno Drame Drame, <i>CEE Mater Misericordiae</i>	248
David Márquez Galmés, <i>IES Son Cladera</i>	250
Yumey Lopez Noualhac, <i>Lycée Français</i>	252
Marina Carreras Gacias, <i>Collegi Santa Mònica</i>	254
Melanie Martinova Dimitrova, <i>IES Antoni Maura</i>	256
Foto de grup, <i>Lycée Français</i>	258

Aida Petz, <i>Lycée Français</i>	261
Khadija Gassama Drame, <i>IES Son Cladera</i>	262
Victoria Kasbarian Oliveira, <i>Collegi Santa Mònica</i>	264
Gerard Solé Martinez, <i>IES Binissalem</i>	265
Reproducció de <i>Noia llegint una carta davant una finestra</i> , de Johannes Vermeer	266
Ariadna Batle, <i>IES Santanyi</i>	267
Laia Chreim Abbas, <i>Collegi Sta. Magdalena Sofia</i>	268
Laia Chreim Abbas, <i>Collegi Sta. Magdalena Sofia</i>	270
Alba Sala Sans, <i>IES Binissalem</i>	272
Emma Kaye, <i>Lycée Français</i>	274
Llucia Fuster Serrano, <i>IES Son Pacs</i>	275
Carlota Joy Sert, <i>IES Binissalem</i>	276
Toni Munar Cladera, <i>IES Josep M. Llompart</i>	279
Neus Gonzalez Gaya, <i>IES Josep M. Llompart</i>	280
Oscar Cruz Verger, <i>IES Antoni Maura</i>	282
Lluc Brotons, <i>IES Son Pacs</i>	284
Jorge Pascual Olmos, <i>Escola Mata de Jonc</i>	286
Paula D'sa Martín, <i>Collegi Santa Mònica</i>	287
Yaiza Millán Manresa, <i>IES Son Cladera</i>	288
Reproducció de <i>La Jove de la perla</i> , de Johannes Vermeer	290
Silvia Riesco Camps, <i>Collegi Santa Mònica</i>	291
Katherin Varela Sánchez, <i>Collegi Sant Josep Obrer</i>	291
Elisa Capacete Núñez, <i>IES Son Cladera</i>	291
Samantha Marín Valencia, <i>Collegi Santa Mònica</i>	291
Chloe Morero Granada, <i>Lycée Français</i>	291
Camila Marr, <i>Collegi Sagrat Cor</i>	291
Pere Rigo Garau, <i>IES Santanyi</i>	291

Sandra Blaga Timircan, <i>IES Son Cladera</i>	291
Emma Dayana Freire Bravo, <i>IES Son Cladera</i>	291
Guida Busquets Fontanet, <i>IES Binissalem</i>	291
Uma Cazaud Muñoz, <i>Lycée Français</i>	291
Sofia Sibiril, <i>Lycée Français</i>	291
Cécilia Perez Teijeira, <i>Lycée Français</i>	291
Marwa Talbi Filane, <i>IES Antoni Maura</i>	291
Eloise Morero Granada, <i>Lycée Français</i>	291
Sofia Valencia Costa, <i>Collegi Santa Mònica</i>	291
Noa Romero Sánchez, <i>Collegi Santa Mònica</i>	292
Lucía Más Buades, <i>Collegi Santa Mònica</i>	301
Carla Mateu Planas, <i>Collegi Santa Mònica</i>	302
Inés Torres Bonnín, <i>IES Emili Darder</i>	305
Reproducció de <i>Tutti Frutti</i> , de Helen Frankenthaler	306
Alba Engonga Buele, <i>IES Josep M. Llompart</i>	307
Janine Enalas Carilimdiliman, <i>IES Josep M. Llompart</i>	307
Violeta Serrano Garcerà, <i>IES Josep M. Llompart</i>	307
Gabby Jiménez Gost, <i>Collegi Santa Mònica</i>	307
Akihiro Willia, <i>Lycée Français</i>	307
Maria Lliteras Villanueva, <i>Collegi Santa Mònica</i>	307
Xen Chue Qiu, <i>Collegi Santa Mònica</i>	307
Dídac Rigo Llabrés, <i>IES Son Pacs</i>	307
Neo Dierickx Johannsen, <i>Lycée Français</i>	307

*Relació de centres i professorat
de la 31a Foto Jove “Art en Imatges”*

COL·LEGI NTRA. SRA. DE LA CONSOLACIÓN DEL VIVERO:

Jaime Jesús Ortega Sánchez

COL·LEGI JESÚS MARIA:

María Ferriol Mas

COL·LEGI SANTA TERESA:

María Ferriol Mas

COL·LEGI LA IMMACULADA:

Thais García Santamaría

COL·LEGI SAGRAT COR:

Leticia de la Torriente

COL·LEGI SANT JOSEP OBRER:

Ginés Quiñonero

COL·LEGI SANTA MAGDALENA SOFÍA:

Pilar Carrero

COL·LEGI SANTA MÓNICA:

Agustí Guijarro Frau, Jordi Payeras, Marga Bujosa i Elisa Pascual

CEE SON FERRIOL:

Aina Bauzà Soler i Margalida Mas Coll

CEE MATER MISERICORDIAE:

Marta Font Genovart

CEIPIESO PINTOR JOAN MIRÓ:

Berenice de Lorenzo Rosselló

CIDE:

María Jerònia Siquier Parra i Sara Dolç Soldado

ES LICEU:

Aina Alzamora Colom

ESCOLA MATA DE JONC:

Àngel Garau Dueñas

IES ANTONI MAURA:

Victoria García Masdeu

IES BINISALEM:

Àngela Pericás Izquierdo, Mar Torrens Pastor, Raquel Cunill Amengual
i Joan Fernández Martín

IES EMILI DARDER:

Cristina de la Fuente Solano

IES JOAN M. THOMÀS:

Margalida Frau Perelló

IES JOSEP FONT I TRIES:

Elizabeth Calvo Saiz

IES JOSEP M. LLOMPART:

Mónica González Maimó, Silvia Piña Fiol, Margaliza Marí Pomar
i Omar Álvarez

IES MADINA MAYURQA:

Cristina Decos Estrada

IES NOU LLEVANT:

Mari Martínez Cuerda

IES SANTANYÍ:

María Caldentey i María Rodríguez

IES SON CLADERA:

Vanessa García Sacristán i Cassandra Isern Mouro

IES SON PACS:

Joana Cardona i María Covas

LYCÉE FRANÇAIS:

Anaëlle Camillo, Anne Massardier, Marie Anite Balés, Magali Molinier,
Marie Anne Leteurtois i Yona Longaretti

 Ajuntament
de Palma / Palma Educa

Servei d'Educació